

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 34 / Hejmar 404 / Tebax 2015

15 AĞUSTOS ATILIMI'NIN 32. YILINDA

Demokratik Özerklik Devrimini zafere taşıyalım

Demokratik özerklik devrimi ve demokratik öz yönetim oluşturma temelinde yerellerde atılacak cesur adımlar kesinlikle Bakûrê Kurdistan'da demokratik özerklik devrimini geliştirecektir. Bu tarihsel dönemde devrim tanımımız yenilenmiştir. Devrim, demokratik uluslaşmanın siyasi boyutu olan demokratik özerklik sistemini inşa etmek, kendi öz yönetimlerini oluşturmak ve devlet dışı toplumsal bir örgütlenmeyi geliştirerek radikal demokrasiyi yaşamsallaştırmak demektir. Ancak bu tarz devrimsel çalışma Bakûrê Kurdistan'ın özgürleşmesini sağlayacaktır. Hareket ve halk olarak yeni bir Devrimci Halk Savaşı sürecine girmiş bulunmaktayız. Aslında bu süreç 1 Haziran 2010 tarihinde ilan edilen 4. Stratejik Dönemin yeni boyutlar kazanarak devam etmesidir. Şimdi esas alacağımız devrimci görev, Demokratik Özerklik Devrimi'ni Devrimci Halk Savaşı yöntemiyle ve topyekün direniş temelinde gerçekleştirmektir. >2-3

Salvegera 15'ê Tebaxê, wê bibe meşa azadiya Serok Apo û Kurdistan Murat Karayılan >20-22

Komutan Mahsum Korkmaz'ın kaleminden

Uygarlık suyu durgun ve masmavı akıyordu

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık, ama esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra 3 km uzağımızda bulunan Eruh'u göstererek, işte hedefimiz dedim... >16-19

Kadın özgürlük tarihimiz ve 15 Ağustos hamlemiz

PKK'ye ilk kadın katılımlar büyük bir toplumsal başkaldırışı ifade ettiği gibi kadının özgürlüksel çıkışını da bağrında taşımaktadır. Kadınların ilk katılımı büyük zorlanmalar içerisinde en başta toplumsal gelenekler karşısında büyük bir inanç ve irade ile durma sonucu oluşmuştur. >23-25

Ali Haydar Kaytan yoldaşın yazısı

İktidar toplumsal yarılmanın sonucudur

İktidar hakikat yitimini ifade eder, toplumsal yarılmanın bir sonucu olarak ortaya çıkar, eşitsizliğe dayanır, kölelik ve örgütsüzlükten beslenir. Yönetme ise hakikatin bütünselliğini ifade eder, toplumsallığın doğal bir sonucu olup, eşitliğe-özgürlüğe ve demokratik örgütlülüğe dayanır ve bu değerlerden beslenir. Bırakalım aynı olmalarını, birbirine taban tabana zıttır. >11-12

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın 15 Ağustos değerlendirmesi

Ve nefes alıp veriyorsak bu bize yeter, gerisi görevdir

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihin tanıdığı en önemli gelişmedir. Köyde, mahallede, fabrikada, camide, neredeyseniz orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır. >14-15

15 AĞUSTOS ATILIMI'nın 32. yılında Demokratik Özerklik Devrimini zafere taşıyalım

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 31.yıldönümünü tamamlıyor ve 32. mücadele yılına giriyoruz. Öncelikle şanlı atılımımızın 32. mücadele yılını selamlıyor, başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve insanlığın diriliş ve direniş bayramını kutluyoruz.

32'inci atılım yılında özgürlük ve demokrasi mücadelesi yürüten herkese üstün başarı dileklerimizi ifade ediyoruz. Yine 15 Ağustos gerilla atılımımızın ölümsüz kahramanı Mahsum Korkmaz yoldaş şahsında Haki Karer'den Şervan Varto'ya kadar uzanan ve sayıları 20 bini aşan kahraman şehitlerimizi, Mazlumları, Kemalleri, Karasungurları, Berivanları, Beritanları, Zilanları saygı ve minnetle anıyoruz. Anılarına sahip çıkma ve amaçlarını başarma sözümüzü bir kez daha yineliyoruz.

Yine 3 Ağustos 2014 günü DAİŞ faşistleri tarafından Şengal'deki Ezidi halkımıza dayatılan soykırımın birinci yıldönümündeyiz. Şengal saldırısının birinci yıldönümünde, bu insanlık dışı soykırımı bir kez daha kınıyoruz. Katliam şehitlerimizle birlikte, soykırımı önleme ve Şengal'i özgürleştirme mücadelesinde canlarını veren kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Özgür Şengal'de demokratik bir toplum sistemi yaratma temelinde şehitlerin anılarının yaşayacağını belirtiyoruz. Ayrıca tüm yoldaşlarımızın ve halkımızın 2 Ağustos Gül Bayramı'nı kutluyoruz.

Tarihi 15 Ağustos Devrimci Atılımımızın üzerinden tam 31 yıl geçti. Sosyal bilim insanları bu büyük atılım için "*ilk kurşun*" dediler. Önder Apo tarihi gerilla atılımımızı "*inadın, inancın, iradenin, ısrarın ve iddianın atılımı*" olarak adlandırdı. Bu atılım Apocu çizginin ve büyük zindan direnişinin dağa taşınması ve gerilla savaşı şeklinde somutlaştırılmasıydı. Geçtiğimiz 31 yıl boyunca Kürdistan'da yaşanan tüm ulusal demokratik gelişmelerin temelinde bu tarihi gerilla atılımımız vardır. Bu temelde gerilla ordusuna ve direnişine kavuşan ulusal özgürlük mücadelemiz, tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 6.yılında ulusal diriliş devrimini gerçekleştirerek Kürdistan'da yeni bir yaşamın ortaya çıkmasını sağladı. Kürdistan'da böyle bir atılım ve bu atılımın yarattığı devrim temelinde özgür insan ve demokratik toplum oluştu. Yine Güney Kürdistan'da geliştirilmeye çalışılan ulus-devletçilik böyle bir atılımın dolaylı yan ürünü olarak ortaya çıktı.

Şanlı 15 Ağustos Atılımımızın 31. yıldönümünü yaşarken ve 32. mücadele yılına başlarken, hareket ve halk olarak yeni bir devrimci mücadele dönemine girmiş bulunmaktayız. Aslında bu süreç yeni başlayan bir süreç de değildir. 1 Haziran 2010 tarihinde ilan edilen 4. Stratejik Dönemin yeni boyutlar kazanarak devam etmesidir. Önder Apo hem 2010 Ağustosu'nda hem de 2013 başından itibaren bu stratejik durumu değiştirmek, Devrimci Halk Savaşı yerine demokratik siyasi mücadele yöntemleriyle Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlamak için farklı bir stratejik süreç geliştirmeye çaba harcadı. Bu çabaya rağmen AKP'nin hile ve oyunlarını sürdürmesi, zihniyet ve politika olarak demokratikleşmeye ve Kürt sorununun çözümüne kapalı olması nedeniyle Önderliğimizin bu çabaları sonuç vermemiştir. Bu bakımdan da 1 Haziran 2010'dan itibaren başlamış olan Devrimci Halk Savaşı Stratejik Hamlesi'nin yeni bir pratikleşme dönemine girilmiştir.

Sürecin bu biçimde belirginleşmesi ve netliğin oluşması önemlidir. Geçen iki yıl boyunca yaşanan gelgitler ve dönem dönem oluşan muğlaklıklar, hareket ve halk olarak etkili çalışma ve mücadele yürütmede bizi zayıf bırakmıştır. Açıkça belirtmek gerekirse, çoğunlukla bekleme konumu içine sokmuştur diyebiliriz. Pratikte yaşadığımız ise çoğunlukla İmralı'daki görüşmelerin ne olacağını beklemek olmuştur. Bu duruş, Önder Apo'nun şiddetle eleştirdiği, Önderlik çizgimizin asla kabul etmediği bir duruştur. Bu duruş bizim devrimci enerjimizin ve potansiyelimizin Önderlik ve parti çizgisinde pratiğe dönüşmesini ve demokratik ulus inşasında somutlaşmasını engellemiştir. Şimdi bu biçimiyle de olsa mücadele tarzında bir netleşmenin yaşanması bizim açımızdan önemlidir.

> **Devrimci Halk Savaşı, sadece gerilla güçlerinin yürüteceği bir mücadele ya da bir gerilla savaşı değildir. Halkın tüm kesimlerinin katıldığı bir savaştır. Yeni dönemde biz Devrimci Halk Savaşı'nı ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri mücadelelerin toplamı olarak ele alıyoruz. Gerilla kadar siyasi, sosyal örgütlenmeler ve sivil toplum örgütlenmeleri de böyle bir savaşta yerini almalıdır.**

Önder Apo'nun ısrarla ve sabırla yürüttüğü demokratik siyasi çözüm arayışı gerçekleşmemiştir. AKP'nin zihniyet ve politika bakımından buna kapalı olduğu netleşmiştir. Zaten CHP ve MHP'den de böyle bir demokratik tutum, zihniyet ve politika beklenemeyeceğine göre, geriye sadece HDP kalmaktadır. Bu noktada da HDP'nin hem henüz gücü zayıftır ve böyle bir çözümü gerçekleştirmeye yetmemektedir, hem de AKP ve MHP başta olmak üzere özel savaş düzeni tarafından yoğun bir baskı ve sindirme sürecine alınmış durumdadır. Öyle ki üzerinde ağır bir linç kampanyası yürütülerek HDP'nin demokratik siyasi çözümün önünü açacak Türkiye ve Kürdistan toplumunu birleştirerek böyle bir çözüme yöneltecek bir çıkış yapmasına fırsat verilmemektedir. Bu durumda geriye Kürdistan özgürlük devrimini ve Türkiye demokratik devrimini birleşik olarak başarıya götürmek kalmaktadır. Zaten Kürt halkı AKP'nin demokratik karakteri olmadığını ve 24 Temmuz saldırısıyla bir tasfiye savaşı başlattığını görerek birçok il ve ilçede demokratik özerklik ilanında bulunmuştur. Bu gerçeklik Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünün Kürdistan'da başlatılan demokratik özerklik hamlesinin halkın devrimci savaşıyla sonuca götürüleceğini göstermektedir.

Doğru devrimci duruş, Devrimci Halk Savaşı temelinde topyekün direniştir

AKP'nin geliştirdiği saldırılar da böyle bir mücadeleyi gerektirmektedir. Saldırılar, Devrimci Halk Savaşı temelinde topyekün bir direnişi gerekli kılmaktadır. AKP faşizminin başlattığı topyekün özel savaş saldırısına karşı doğru devrimci duruş, ancak Devrimci Halk Savaşı temelinde gelişecek bir topyekün direniş olabilir. Tayyip Erdoğan'ın Newroz ardından geliştirdiği darbeci müdahale ile AKP hükümetinin Pirsus katliamı sonrası DAİŞ'e saldırı adı altında hareketimize ve halkımıza yönelik başlattığı ve 24 Temmuz'da zirveleştirdiği siyasi ve askeri saldırılar karşısında bizim esas alacağımız devrimci görev, halkımızın birçok yerde başlattığı Demokratik Özerklik Devrimi'ni başarıya ulaştıracak topyekün direniş olmaktadır. Bunun dışında yol yöntem arayışıyla bir tartışmaya yer verilmesi doğru değildir. Çünkü süreci doğru ve yeterli anlamanın ve karşılamanın demokratik özerklik devrimini gerçekleştirme amacıyla devrimci halk savaşı yürütmekten başka yolu kalmamıştır.

Devrimci Halk Savaşı'yla topyekün direniş kavramlarını doğru ve yeterli anlayıp uygulamaya ihtiyaç vardır. Çünkü yakın geçmişte de bu kavramları doğru ve yeterli anlamamaktan ve uygulamaya koymamaktan dolayı öngördüğümüz ve istediğimiz başarılar elde edilememiştir. Şimdi 2010-2012 pratiğinden çıkaracağımız derin derslerle hata ve eksikliklerimizi düzelterek, söz konusu kavramları doğru anlayıp etkili uygulayarak amaçlarımıza ulaşmak zorundayız.

Devrimci Halk Savaşı salt askeri mücadele değildir

Öncelikli olarak Devrimci Halk Savaşı kavramı ele alındığında iki hususa dikkat etmek önem kazanmaktadır.

Birincisi, Devrimci Halk Savaşı, sadece gerilla güçlerinin yürüteceği bir mücadele ya da bir gerilla savaşı değildir. Adından da anlaşıldığı üzere "halk savaşı"dır. Halkın tüm kesimlerinin katıldığı bir savaştır. Savaşan halk gerçekliği temelinde halkın devrimci savaşıdır. Yeni dönemde biz Devrimci Halk Savaşı'nı ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri mücadelelerin toplamı olarak ele alıyoruz. Gerilla kadar siyasi, sosyal örgütlenmeler ve sivil toplum örgütlenmeleri de böyle bir savaşta yerini almalıdır. Devrimci Halk Savaşı dediğimiz, salt askeri bir mücadele değildir. Devrimci Halk Savaşı, siyasi, sosyal, ekonomik, örgütsel ve ideolojik mücadelelerin toplamıdır, hepsini içermektedir. Dolayısıyla da bu çalışmaları yürüten ve bu yolla mücadele eden tüm güçler, Devrimci Halk Savaşı'nı örgütlemek, geliştirmek ve yürütmekten sorumludur. Devrimci Halk Savaşı sivil ya da asker tüm güçlerin ortak katılımıyla topyekün yürütülen bir mücadeledir.

İkincisi ise, günümüzün Devrimci Halk Savaşı'nı iktidarcı ve devletçi paradigma temelinde süren, mevcut iktidarı yıkıp yerine yeni bir iktidar ya da ulus devlet kurmayı hedefleyen bir savaş olarak görmemek gerekir. Yeni paradigma temelinde gelişen Devrimci Halk Savaşının hedefi Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmektir. Bu da 9 boyutta demokratik ulus inşasını gerçekleştirmek ve savunmak anlamına gelmektedir. Demokratik konfederalizmi Kürdistan'da pratikleştirmeyi, demokratik ulusun siyasi çözümü kapsamında Demokratik Özerklik Devrimini gerçekleştirmeyi ifade etmektedir. Dolayısıyla da savaşın amaçlarını doğru tespit etmek, savaşın vuracağı hedefleri, vurma yöntemlerini, araçlarını doğru belirlemek çok önemlidir. Günümüz Devrimci Halk Savaşı'na ve gerilla mücadelesine geçmişte yaşanan gerilla savaşlarının bir benzeri ve tekrarı olarak yaklaşmak yanlıştır. Bu duruş, eski paradigmada kalmayı ve çizgi dışı olmayı ifade eder. Yeni paradigma ve yeni ideolojik siyasi çizgi temelinde geliştirilecek Devrimci Halk Savaşı, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirecek bir halk direnişi ve mücadelesi olmalıdır.

Topyekün direniş, kavramıyla kast edilen ise AKP faşizminin geliştirdiği topyekün özel savaş saldırısına karşı halkımızın ve özgürlük güçlerinin bir bütün olarak topyekün direniş mücadelesi içerisinde olmayı ifade eder. Bu noktada da şu hususa kesinlikle dikkat etmek gerekmektedir. Topyekün direniş deniliyor diye salt direniş içerisinde olmak, direniş ifade eden siyasi-askeri eylemler yapmak, ama bu eylemlerin hangi amaçla yapıldığına fazla bakmamak yanlıştır. Topyekün direniş, saldırı olduğunda direnişe geçmek değildir. Topyekun direniş kesinlikle böyle anlaşılmamalıdır. "*Salt direniş olsun, AKP faşizminin saldırılarına karşı siyasi ve askeri bakımdan direnilsin, bu saldırılar başarısız kılınsın, saldırı planları bozulsun yeter*" demek yanlıştır. Bu yetmez. Bunda ısrar edilmesi yanlış bir anlayıştır. Salt direniş içerisinde olmak ve AKP planlarını bozmayı yeterli görmek de eski mücadele çizgisinde kalmaktır. Bu duruş, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmeyi hedeflemeyen mücadele çizgisinin gerisinde olmayı ifade eder. Bu bakımdan da AKP'nin planlarını bozarak çözüme gelmesini beklemeyi ifade eder. Ki, bu da AKP'den beklentili olma durumudur. Bu yaklaşım bir orta sınıf tutumu ve çizgisidir.

AKP'den veya benzeri güçlerden çözüm beklemek orta sınıf çizgisi izlemek demektir. Salt direnişle AKP planlarını bozup çözüme ulaşmayı amaçlamak da AKP'den bir biçimde beklentili olmayı ifade eder ki, onun da başka mücadelelerle birleşmediğinde bir orta sınıf çizgisi olarak somutlaştığını bilmemiz gerekir. Bu bakımdan da topyekün direniş Demokratik Özerklik Devrimi'ni başarıya götürecek bir mücadele olarak ele alınmalıdır. Topyekün direniş, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştiren bir mücadeledir. Tüm güçler katılmalı, herkes direnmelidir ve bu direniş sadece AKP planlarını bozmayı ya da AKP'yi başarısız kılmayı hedeflememelidir. Amaç, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmek olmalıdır. Doğru topyekün direniş anlayışı kesinlikle budur.

Buradan hareketle şunları da somut olarak ifade etmekte yarar vardır. AKP faşizminin başlattığı topyekün özel savaş saldırısına karşı hem hareket ve halk olarak, hem de Türkiye demokratik güçleriyle de birlik ve ittifak yaparak Devrimci Halk Savaşı çizgisinde topyekün bir direniş içinde olunacaktır. Ama bu Devrimci Halk Savaşı'na ve topyekün direnişi salt AKP saldırılarını kıran, AKP planlarını başarısız kılan bir amaçla ele almak yanlıştır. Ondan öteye Demokratik Özerklik çözümünü yerelden başlamak üzere köy köy, mahalle mahalle, şehir şehir gerçekleştiren bir mücadele anlayışı içinde olmalıyız. Demokratik Özerklik Devrimi'ni yerelden gerçekleştiren, Bakûrê Kurdistan'da özgür bölgeler oluşturan ve bunları giderek çoğaltan bir amaç doğrultusunda Devrimci Halk Savaşı ve topyekün direniş mücadelesi geliştirilmelidir.

> **Kürdistan ve Türkiye'nin birçok yerinde yaşamını demokratik özerklik sistemi doğrultusunda örgütlemek amacıyla irade beyanları gelişmeli ve bu irade beyanlarının pratikleşme sahası olan komün ve meclislerin hızla işlevsel bir tarzda oluşturulması sağlanmalıdır.**

Demokratik özerklik Demokratik Konfederalizmin pratikleşmesidir

Demokratik özerklik, dar anlamda demokratik ulusun siyasi boyutunu içermektedir. Geniş anlamda ise 9-10 boyutun Demokratik Konfederalizm örgütlenmesi temelinde pratikleşmesi anlamına gelmektedir. Her devrimin öncelikle çözüm getirdiği alan siyasal boyuttur. Devrim, siyasal alanda çözüm sağlamadıkça diğer boyutlardaki çözüm çabalarında kesin sonuca ulaşılamaz. Siyasi boyut dışındaki çözüm çabaları bazı gelişmeler sağlayabilir ama sınırlı kalır. Bazı sınırlı gelişmeleri yeni bir toplumsal sistem örgütlemeye vardırmak siyasi boyutta çözüm üretmekle mümkün olur. Bu bakımdan da AKP faşizminin topyekün özel savaş saldırısı temelinde özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmeye çalıştığı böyle bir süreçte bizim yürüteceğimiz Demokratik özerklik mücadelesi öncelikle demokratik ulusun siyasi boyutunun çözümüne yoğunlaşır. Bu da yönetimin kim olacağı, toplumun nasıl yönetileceği ve özyönetimin olup olmadığı sorularına demokratik cevaplar oluşturmayı ifade eder.

Dikkat edilirse böyle bir saldırıyı başlatan hükümetin başı olan Ahmet Davutoğlu "*benden başka irade olmayacak, herkes benim emrime göre yönetilecek*" demektedir. O zaman buna karşı mücadelenin merkezinde de halkın yerelde köy, mahalle ve kasabalarda Ahmet Davutoğlu'na "*Hayır! Biz senin emrinde yönetilmeyeceğiz, kendi demokratik özyönetimimizi inşa edeceğiz ve bu temelde kendi kendimizi yöneteceğiz*" denmelidir. Bu da her köyde, mahallede, şehirde halk meclislerini kurmak, halkın iradesini o mecliste somutlaştırmak, meclislere dayalı halk yönetimleri oluşturarak yerelden halkın kendi kendini yönettiği bir sistemi yaratmak demektir. Siyasi boyutun çözümü böyle bir örgütlenmeyi geliştirmeyi ve mücadeleyi yürütmeyi ifade eder.

Öz savunmamızı yapacağız

Önder Apo'nun tüm çözüm çabalarına rağmen inkar ve imha siyaseti yürüten hükümete karşı şöyle söylenmelidir: "*Bizler Kürt halkı olarak, Türk devletinin inkar imha siyasetine artık tahammül edemiyoruz, katliamları ve şiddeti kabul etmiyoruz. Bizler, demokratik özerklik temelinde kendi çözümümüzü geliştireceğiz. Artık sizler bizi yönetmeyeceksiniz. Köyümüzün, mahallemizin, kasabamızın iradesi temelinde oluşan meclislerimizde vereceğimiz kararlarla bizler kendimizi yöneteceğiz. Oluşturacağımız komünlerle kendi işlerimizi kendimiz yapıp kendi ihtiyaçlarımızı kendimiz karşılayacağız. Her gün katliamlar geliştiren ve bunu da yönetmek olarak adlandıran devlet kurumlarını istemiyoruz. Devlet ordusu sınırda, şehir dışındaki kışlalarında kalabilir. Bizler kendi özsavunmamızı kendimiz yapacağız. Devletin güvenlik adı altında şiddeti meşrulaştırdığı polis gücünü istemiyoruz. Kamu güvenliği yalanı ile katledilmek istemiyoruz. Bizler toplum olarak güvenliğimizi kendimiz alacağız. Toplum olmanın tüm gereklerini yerine getireceğiz ve devlet kurumlarına muhtaç olmadan, devlet kurumlarının baskısına maruz kalmadan özgür bir toplum olarak yaşama iradesini demokratik özerklik temelinde göstereceğiz.*"

Bu temelde geliştirilecek irade beyanı doğrultusunda bir siyasi ve örgütsel çalışma içine girilmelidir. Bu çalışma çerçevesinde direniş mücadelesinin rolü, halkın demokratik özyönetiminin önündeki engelleri temizleme olacaktır. Böyle bir öz yönetime dönük imha ve tasfiye amaçlı saldırılar karşısında da demokratik öz yönetimi, yani halkın kendi iradesini savunma ve koruma mücadelesini vermek de bu rol kapsamında bir devrim çalışması olacaktır. Tüm bunlar Kürt halkının en meşru, doğal, asgari haklarıdır. Kürdistan ve Türkiye'nin birçok yerinde yaşamını demokratik özerklik sistemi doğrultusunda örgütlemek amacıyla irade beyanları gelişmeli ve bu irade beyanlarının pratikleşme sahası olan komün ve meclislerin hızla işlevsel bir tarzda oluşturulması sağlanmalıdır.

Hele hele seçilmiş yerel yönetimler bulunmasına rağmen toplumsal iradenin üstünde kendini konumlandıran devlet kurumlarını halkımız kabul etmemelidir. Örneğin illerde atanmış valilerin ve ilçelerde de atanmış kaymakamların idareleri altında yaşamak reddedilmelidir. Halk iradesine rağmen devletin merkezden atadığı vali ve kaymakamlar yerine toplumsal iradeyi temsil edecek özyönetimler oluşturulmalıdır. Tüm yönetimler gibi, valilerin ve kaymakamların da halk tarafından seçilmesi istenmelidir. Seçilmiş yerel yönetimler toplumun iradesidir ve toplumsal irade beyanı göstermede bundan daha doğal bir yöntem olamaz. Buna rağmen seçilmiş halk iradesinin üzerinde bir inkar-imha sisteminin temsilcilerini yerleştirmek halk iradesini reddetmektir. Halk iradesini reddetmek ve halka sömürgeci devlet iradesini dayatmaktır. Bu sömürgeci devlet iradesi kesinlikle kabul edilemez. Köy veya mahalle muhtarlıkları, belediyeler, kendilerini seçen irade olan toplumsal iradenin özgür demokratik yaşamını örgütlemeli, hızla demokratik kurumlaşmaları geliştirmeli, bunun dışında kalan tüm köy, mahalle, kasaba ve şehirlerde de halk iradesini yansıtan komün ve meclis oluşumlarına gidilmelidir.

Halkımızın iradesine rağmen halkımızı yönetmeye çalışmak, ulus devletin iradi kurumları yoluyla yarattığı sömürgeciliğin kurumsal kılıflarıdır. Bu kurumlaşmaları işlevsizleştirmek ve devletin yönetim erkini Kürdistan'da anlamsızlaştırmak demokratik öz yönetim olmanın asgari kuralıdır. İrade beyanında bulunmak ve kendi öz yönetimini oluşturmak, başta kendini korumakla, kendi güvenliğini devlet kurumlarına bırakmamakla teminat altına alınır. Bu temelde öz yönetim oluşturma çalışmaları kapsamında kendi meclisini oluşturan mahalle veya köyler, güvenlik adı altında sömürgeciliği Kürdistan'da kurumlaştıran düşman kurumlarının köy veya mahallelere girişine izin vermemelidir. Türk polisinin uyguladığı vahşet ve her gün gerçekleştirdiği katliamlara, yine bir işgal ve iradesizleştirme harekatı olarak süren tutuklamalara izin verilmemelidir. İşkence, hakaret, tutuklama ve şiddet başta olmak üzere hiçbir düşman etkinliği kabul edilmemelidir.

Halkın devrimci savaşı ve topyekün direniş, yerelden başlayarak köy, mahalle, kasaba ve şehirlerde halkın demokratik özyönetimlerini oluşturması önündeki engelleri temizleme ve halkın demokratik özyönetimlerini devlet cephesinden gelişecek her türlü baskı ve saldırıya karşı koruma ve savunma mücadelesi olmak durumundadır.

Askeri mücadelenin de, siyasi mücadelenin de, ideolojik-örgütsel çalışmaların da bağlı olması gereken amaç kesinlikle budur. Bunun dışında bir askeri direniş, gerilla mücadelesi ya da serhildan taktik dışıdır. Dolayısıyla AKP hükümetinin başlattığı topyekün özel savaş konsepti karşısında bizim taktiğimiz nettir. Taktiğimiz, yerelden demokratik öz yönetimleri, meclisler ve onlara dayalı yürütmeleri oluşturmak ve her türlü saldırı karşısında onları korumak ve savunmaktır. Böylece bir yerde, beş yerde, on yerde başlattığımız kendi öz yönetimini kurma mücadelesini giderek Kürdistan'ın tüm köylerine, mahallelerine, şehirlerine yayarak ve bunu Türkiye demokratik güçleriyle ittifak halinde, Türkiye metropollerindeki mahalle ve semtlerde de örgütleyerek geliştirmek dönemin temel görevi olmalıdır.

Demokratik özerklik kurumları oluşturmalıyız

Bu doğrultuda yerelden, parça parça da olsa halkın demokratik öz yönetimini kurmayan ve savunmayan bir çalışma taktik dışıdır. Öyle bir çalışmayla AKP hükümetinin topyekün özel savaş saldırılarına karşı doğru ve başarılı bir mücadele verilemez. Siyasi ve askeri güçler bakımından serhildan geliştirirken bu amaca bağlı ve organik bir bütünlük içerisinde çalışma yürütmek kesinlikle gereklidir. Evet, her alanda özsavunmayı yaygın düzeyde geliştirip harekete geçirmeliyiz. Kürdistan'daki köy ve mahallelerde, giderek ilçelerde öz savunma birimleri bu direnişin yerelden örgütlemesini geliştirmelidir.

Bunun yanında toplumsal alandan da demokratik ulusun inşa çalışmaları temelinde demokratik özerklik kurumları oluşturulmalı ve topyekün direniş sürdürülmelidir. Halk, başta gençlik ve kadın hareketi olmak üzere her yerde direniş içerisinde olmalıdır. Fakat bütün bu mücadeleler ve halk serhildanları kesinlikle demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirme amacına bağlı, yani demokratik öz yönetimleri kurma ve savunma amacına bağlanmalıdır.

Halkın öz savunmasının yetmediği zaman silahlı sivil öz savunma birlikleri devreye girecektir

AKP saldırıları karşısında amacı belirsiz olmak ya da sadece saldırıları boşa çıkarmayı hedefleyen siyasi askeri direniş içerisinde olmak doğru taktik değildir. Doğru taktik, bütün siyasi ve askeri direnişleri demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirmek, demokratik öz yönetimleri kurmak ve savunmaktır. Doğru taktik, böyle bir çalışmayı öngörme ve bu temelde saldırılar karşısında direnmeyi içerir. O bakımdan da içine girdiğimiz Devrimci Halk Savaşı sürecinde topyekün direnişi geliştirirken, bunu taktiğe uygun olarak geliştirmek ve demokratik özerklik devrimini başarma temelinde yürütmek esastır. Bu çalışmanın da merkezine yerelden köy, mahalle, kasaba ve şehirlerde halkın demokratik öz yönetimlerini oluşturma, halk meclislerini kurma, meclislere dayalı halk yönetimlerini kurma, yerelin bu meclis ve yönetimler tarafından yönetilmesini sağlama konulmalıdır. Buna dönük saldırılar karşısında da söz konusu demokratik öz yönetimleri serhildanla, öz savunmayla korumak esas alınmalıdır. Kuşkusuz halkın öz savunmasının yetmediği zaman gerillayla ilişkili silahlı sivil özsavunma birlikleri devreye girecektir. Eğer saldırılar asker ve polisin her türlü ağır silahla halkın direnişini ezme düzeyine ulaşırsa, gerilla da her biçimde şehir savaşının içine girecektir.

Bu noktada kuşkusuz böyle bir taktik hamle AKP hükümetinin iddia ettiği gibi bölücülük değildir. Türkiye'den kopmayı ya da Kürdistan'da ulus devlet tarzında ayrı bir yönetim kurmayı ifade etmez. Türkiye demokratik ulusu içerisinde demokrasinin bir gereği olarak Kürdistan halkının kendini yönetme iradesini hayata geçirmeyi ifade eder. Zaten böyle bir yönetimin ortaya çıkması da demokrasinin gereğidir. Demokrasi, yönetimi merkezden ele geçirmek değildir. Tekçi idare sistemi değildir. Demokrasi, her düzeyde toplum kesimlerinin meclisler temelinde kendi kendini yönettiği Demokratik Özerklik sisteminin gerçekleştirilmesidir.

AKP faşizminin özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etme saldırısına karşı bizim dayatacağımız taktik, yerelden böyle bir demokratik özerklik devrimini örgütleme temelinde alanların özgürleştirildiği, toplumun kendi kendini yönettiği, özgür ve demokratik bir sisteme kavuştuğu bir sonucu yaratmaktır. Bütün mücadelemiz ve çabamız bu amaç doğrultusunda olmalıdır. Bütün özgürlük güçlerimizin; ideolojik, siyasi, askeri, toplumsal alan güçlerimizin tümünün bir örgütsel bütünlük temelinde, AKP'nin geliştirdiği topyekün saldırıya karşı verecekleri ortak cevap böyle bir demokratik özerklik devrimini adım adım gerçekleştirmek olmalıdır. Bu noktada "*ben bu devrimin içinde değilim, demokratik özerklik mücadelesinde değilim, demokratik ulus inşasında değilim, ben inşa çalışmasında yer almıyorum*" demek kesinlikle çizgi dışılıktır, taktik dışı olmayı ifade eder. Bu tür yaklaşımların olduğunu gördüğümüz için belirtiyoruz. Kimisi, "*ben ideolojik alanda yer alıyorum, demokratik ulus inşası benim işim değil*" diyor, kimisi, "*ben askeri alanda çalışıyorum, demokratik ulus inşası benim işim değil*" diyor. Bu temelde şimdiye kadar demokratik ulus inşasına, demokratik özerklik devrimine doğru ve bütünlüklü yaklaşım içinde olunmamıştır. Bugün bu gerçeği görüp özeleştirisini vererek bir düzeltme sağlamamız ve bunu Önder Apo'ya verilecek bir özeleştiri olarak gerçekleştirmemiz kesinlikle gerekmektedir.

Alan farklılıkları devrimsel amaçlarımızda parçalanmanın ya da birbirinden kopuşun değil, birbirini tamamlayarak çalışmaların bütünlüklü bir çerçevede yürütülmesinin yöntemleri olarak ele alınmalıdır. Hiçbir yoldaşımız, komite veya örgütümüz kendi çalışmasını başka alan çalışmalarının üstünde, karşısında ya da dışında görmemelidir. Her alan, kendi çalışmasının diğer alanlardaki çalışmalarla bütünleşerek devrimsel amaçlara hizmet edeceğini bilerek hareket etmelidir. Önder Apo'nun belirttiği "*Varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama*" şiarını her bir yoldaşımız ve çalışma birimimiz esas almalıdır. Sistemimizde dağılmaya, çürümeye, yıpratmaya izin verecek boşluklar oluşturmadan ruhsal ve sistemsel bütünlük içinde çalışmaları yürütmek ve ortaklaşmak, Önderlik şiarının doğru anlaşılması ve yaşamsallaştırılmasıyla mümkündür. Askeri, siyasi, ideolojik ve toplumsal alan çalışmalarının bütünlüğü kadar gençlik ve kadın öncülüğünün tüm toplumsal kesimlerle birleştirilmesi ve demokratik özerklik devrimini gerçekleştirmesi, Kürdistan'da özgür iradenin zaferini getirecektir.

Öz yönetimleri serhildanla, öz savunmayla korumak esas alınmalıdır. Kuşkusuz halkın öz savunmasının yetmediği zaman gerillayla ilişkili silahlı sivil öz savunma birlikleri devreye girecektir. Eğer saldırılar asker ve polisin ağır silahla halkın direnişini ezme düzeyine ulaşırsa, gerilla da her biçimde şehir savaşının içine girecektir.

Demokratik özerklik devrimi ile demokratik ulus inşasını yürütmek, içinde bulunduğumuz dönemin stratejik amacıdır, temel görevidir. Buna bağlı olmayan, bu görevi başarmaya yönelmeyen hiçbir çalışma doğru devrimci çalışma değildir. Partimizin strateji ve taktiklerine uygun bir çalışma konumuna kesinlikle gelemez. Öyle yaklaşımların hepsi çizgi dışıdır, taktik dışıdır. Bu durumlara kesinlikle düşmemek, partimizin çizgisini ve demokratik özerklik çözümünü, devrimci halk savaşı ve topyekün direniş temelinde gerçekleştirme arayışını doğru bilince çıkarmak ve uygulamak tüm yoldaşların görevidir. Özellikle Bakûr alanında gerillacılık yapan, komutan ve savaşçı yoldaşlardan tutalım, köylerde, şehirlerde ve kasabalarda; ideolojik, siyasi, sosyal, kültürel ve toplumsal çalışma yürüten tüm yoldaşlara kadar, partimizin her alandaki komite ve temsilciliklerinin başarmakla görevli olduğu tek hedef, demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirmektir. Dolayısıyla yürütecekleri mücadelenin amacı demokratik özerklik devrimini başarıya götürmek olmalıdır.

Kurtarmak değil, özgürleştirmek

Demokratik Özerklik çözümünü nerede ve ne kadar gerçekleştirebiliyorsak o düzeyde, kaç köyde, mahallede, kasaba ve şehirde başarabiliyorsak o oranda gerçekleştirmek esastır. Bu da demokratik öz yönetimleri geliştirmek ve savunmak, böylece köylerimizi, mahallelerimizi, dağlarımızı, ovalarımızı, kasaba ve şehirlerimizi özgürleştirmektir. Dikkat edilirse "*kurtarmak*" demiyoruz. Kurtarma deyimi devleti tümden atmayı, ordu dahil tüm devlet gücünü yok etmeyi ifade etmektedir. Eskiden devletçi paradigma temelinde yürütülen uzun süreli halk savaşlarında kurtarılmış bölge yaratma temel hedef olarak ifade edilmekteydi. Halk ve gerilla direnişinin önüne kurtarılmış alanlar yaratma ve ülke bütünlüğü oluşturma hedefi konuyordu. Şimdi Demokratik Modernite Paradigması temelinde mücadele eden hareketimizin kesinlikle kurtarılmış alan yaratma gibi bir hedefi yoktur. Özgürleştirilmiş alanlar yaratma hedefi vardır. Yani devlet yönetiminin etkisizleştirildiği, halkın demokratik öz yönetiminin kurulduğu ve böylece toplumun özgürce yaşadığı demokratik bir yönetim sisteminin ortaya çıkarıldığı gelişme hedeflenmektedir. Amacımız böyle bir sonuca ulaşmaktır. Tüm parti kadro ve sempatizanlarının başarmakla yükümlü olduğu amaç budur. Ancak böyle bir amaç temelinde yürütülecek Devrimci halk savaşı ve topyekün direniş ile AKP faşizminin başlattığı topyekün özel savaş saldırısını kırabiliriz. Bu temelde mücadele edersek onun merkezi despotik iradesini kırabilir, yerelden demokrasiyi geliştirerek başta Kürt halkının özgür yaşama sorunu olmak üzere demokratikleşme sorunlarının tümünü bu temelde çözümleyebiliriz.

İçinden geçtiğimiz tarihsel dönemin tüm sorunları gelip öncülükte düğümlenmektedir. Her şey, parti öncülüğünün, gerilla öncülüğünün, gençlik ve kadın öncülüğünün kendini bilinçlendirip doğru örgütlemesine ve planlayıp pratikleştirmesine, nihayetinde bu temelde istenen sonuçların alınmasına bağlıdır. Bütün bunlarda da parti öncülüğü esastır. Önderlik çizgimizin doğru anlaşılması, yaratıcı planlanması ve etkin uygulanması bizi demokratik özerklik devriminde zaferden zafere koşturacaktır. İşte bunun için de parti öncülüğünün gereklerinin yerine getirilmesi şarttır. Bu konular üzerinde geçen süreçte epeyce durulmuş, eğitimler, tartışmalar ve eleştiri-özeleştiri platformları yapılmıştır. Önderlik ve şehitler çizgisinde kişiliklerimizi düzeltmek ve sorumluluklarımızın gereğini başarıyla yerine getirmek için yoğun bir çaba harcanmıştır. Artık bunun sonuçları, içinde bulunduğumuz süreçte kesinlikle ete kemiğe bürünmeli, devrimci pratiğe dönüşmelidir. Devrimci hamlelerle demokratik özerklik devrimini başarıya götüren bir pratikte kendisini somutlaştırmalıdır.

Devrim tanımımız yenilenmiştir

Bunun için gereken nedir? İçinde bulunduğumuz sürecin stratejik ve taktik olarak doğru anlaşılması çok çok önemlidir. Stratejik amacımız olan demokratik özerklik devriminin doğru anlaşılması, bütün devrimci çalışmaların böyle bir devrimi gerçekleştirmeye ve demokratik özyönetimi oluşturmaya bağlanması hayati önem taşımaktadır. Bu gerçeklik stratejik olarak anlaşılmalıdır. Bulunulan her yerde, imkan ve fırsatların böyle bir amacı başarmak üzere planlanması, buna göre örgütlenmesi ve çalışmaların yürütülmesi de taktik olarak yapılması gerekendir. Bu temelde yapmamız gerekenler şunlardır:

Bir, stratejik amaçları doğru kavramalıyız.

İki, her alanda taktik planlamalarımızı amacımız doğrultusunda yaratıcı ve yetkin bir biçimde yapmalıyız.

Üç, örgütlerimizi bu planlama doğrultusunda yeterli bir biçimde tanzim etmeli, mevzilenmemizi ve hareket tarzımızı doğru oluşturmalıyız.

Dört, günlük olarak devrim çalışmalarımızı girişken ve hamleci bir tarzda, etkili bir şekilde yönetmeli ve yürütmeliyiz. Bir an bile duraksama kesinlikle olmamalıdır. Kimse "*bekleyelim, acaba gelişmeler ne olur*" dememeli, "*acaba Önder Apo ne diyecek, İmralı'dan bir gelişme olacak mı, yoksa ateşkes mi olur*" diye beklememelidir. Böyle bir süreçte bu tarzda hiçbir şey yapmadan beklemek çizgi dışılıktır. Bu beklenti şimdiye kadar bize büyük zarar vermiştir. Önder Apo böyle bir beklenti içinde olmamızı eleştirmektedir. Biz bu konuda eleştiri-özeleştiri süreçlerinden geçtik. Bekleyen olmama, imkan ve fırsatları Önderlik ve Şehitler çizgisinde, zafer çizgisinde planlı ve örgütlü bir pratiğe dönüştürme sözü verdik. Bu sözümüzün gereklerini yeni bir 15 Ağustos Atılımı yılında başarıyla yerine getirmeliyiz.

Bu konuda 15 Ağustos Atılımı gerçeğinden, hamleci ve atılımcı ruhtan çıkarmamız gereken dersler vardır. Nasıl 15 Ağustos Gerilla Atılımı'nın gerçekleşmesi bütün Kürdistan'ı, dünyayı aydınlattı, devrimci olanla olmayanı açığa çıkardı, herkesi netleştirdi ve büyük devrimsel gelişmelerin yaratıcısı olduysa, şimdi de demokratik özerklik devrimi ve demokratik öz yönetim oluşturma temelinde yerellerde atılacak cesur adımlar kesinlikle Bakûrê Kurdistan'da demokratik özerklik devrimini geliştirecektir. Bu tarihsel dönemde devrim tanımımız yenilenmiştir. Devrim, demokratik uluslaşmanın siyasi boyutu olan demokratik özerklik sistemini inşa etmek, kendi öz yönetimlerini oluşturmak ve devlet dışı toplumsal bir örgütlenmeyi geliştirerek radikal demokrasiyi yaşamsallaştırmak demektir. Ancak bu tarz devrimsel çalışma Bakûrê Kurdistan'ın özgürleşmesini sağlayacaktır. Bu da sadece Kürdistan'la sınırlı kalmayacak ve Ortadoğu Demokratik Konfederalizmine gidişin de önünü açan bir konuma ulaşacaktır.

Tarihi 15 Ağustos 1984 Atılımı'nı gerçekleştirirken ortaya çıkan gecikme ve ertelemeci yaklaşım, hareketimizi siyasal çizgi açısından zorlamıştı. O dönem bu gecikme ve ertelemeci yaklaşım, imkan ve fırsatlarımızın doğru kullanılmasını engellemişti. Önder Apo bu durumu sağ savunmacı çizgi olarak tanımlamıştı. İçinde bulunulan imkan ve fırsatları doğru değerlendirmeyen, bu imkanları, amaçları başarmak üzere devrimci hamle temelinde pratiğe dönüştürmeyen, ürkek yaklaşan, geriye çeken, erteleyen, zayıf gören ve zayıf ele alan, sürece yayan bütün yaklaşımlar sağ savunmacı yaklaşımlardır ve çizgi dışıdır. Dolayısıyla Önderlik çizgisine ve onun uygulanmasına zarar verir. Ürkek yaklaşım zarar verir. Ertelemeci yaklaşım zarar verir. Pratikleşmemek zarar verir. Hepsi de çizgi dışıdır ve devrimci olmamakla tanımlanabilir. Nasıl ki, mücadele amaçtan kopuk ya da yeterince amaç doğrultusunda başarmaya bağlı olmadan geliştirildiğinde çizgi dışı oluyorsa ve sonuçsuz kalıyorsa, aynı zamanda var olan imkan ve fırsatları yerinde ve zamanında, amaç doğrultusunda devrimci ruhla, hamleci bir biçimde değerlendirmemek de sonuçsuz bırakmaktır, geriye çekmektir ve çizgi dışıdır. Böyle bir durum bizi sağ savunmacı bir çizgiye çeker. Bu konumda olanlar sağ savunmacı çizgide olurlar, PKK çizgisinde olamazlar. Bu gerçeklik, bugün için fazlasıyla geçerlidir ve çizginin gerekleri bizleri göreve çağırmaktadır.

Bu konuda içinde bulunduğumuz durumu doğru değerlendiren, görev ve sorumluluklarımızı derinlemesine bilince çıkaran, bunları yaratıcı bir tarzla ve koparıcı bir üslupla planlı ve örgütlü temelde pratiğe dönüştüren bir mücadelenin sahibi olunmalıdır. Bu konuda 15 Ağustos hamle ruhundan öğrenmemiz gerekenler vardır. Bu konuda Agit savaşçılığından ve direnişçiliğinden öğreneceğimiz çok şey vardır. Nasıl ki, 15 Ağustos Atılımı'nı bütün zayıflık ve ertelemelere rağmen Agit hamleciliği ve direnişçiliği var edip Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin temellerini attıysa; bugün de Agit çizgisinde gerillacılık, siyasetçilik, örgütçülük ve yöneticiliği esas alan, Agit gerçeğinde ifadesini bulan Apocu hamle ve direniş ruhunu güçlü bir biçimde temsil eden militanlığa ihtiyaç vardır. AKP faşizmi ve onun topyekûn özel savaş saldırısını yerle bir edecek pratiği geliştirmek için tüm koşullar uygundur. Halk desteğimiz çoktur. Geriye kalan öncülüktür, öncü militanlık yapmaktır. 15 Ağustos ruhuyla donanan yeni dönem militanlığının, Demokratik Özerklik Devrimi'ni köy, mahalle, kasaba ve şehirlerde geliştirerek yeni bir devrimci hamle yapacağı, 3. Partileşme Dönemi'ni böyle bir devrim temelinde başarıyla gerçekleştireceği açıktır.

Hepimiz bu gerçekleri gören ve bu temelde Demokratik Özerklik Devrimi'nin yaratıcısı olan militanlar haline gelmeliyiz. Yeni süreci böyle anlamalı, devrimci görevlerimize böyle yüklenmeliyiz. PKK çizgisinde olmak bunu gerektirir. Agit yoldaşın komutanlığında militanlar olmak ve dönemin öncülüğünü yaratmak bunu gerektirir. Tüm yoldaşların Apocu militan sorumluluğuyla hareket ederek Demokratik Özerklik devriminin yaratıcıları olacağına inancımız tamdır. Bu temelde bir defa daha tüm yoldaşların 15 Ağustos Diriliş ve Direniş Bayramlarını kutluyoruz. Tüm parti kadro ve sempatizanlarını, 15 Ağustos Atılımının 32. mücadele yılını atılımın diriliş ruhuyla karşılamaya, Demokratik Özerklik Devrimi'ni zafere taşıyacak yeni bir devrim sürecini Önderlik ve Şehitler çizgisinde başarıyla hayata geçirmeye çağırıyoruz!

■■■

Kürt halkı demokratik özerklik çözümüne ve özgür yaşama 'evet' demiştir

Duran Kalkan

Tarihi 15 Ağustos Atılımımızın 9. yılında Önder Apo tarafından tek taraflı ateşkes ilan edilerek demokratik, siyasi çözüm arayışına girildi. Atılımın 15. yılında inkar ve imha sisteminin en azgın saldırısı olan uluslararası komployа karşı hareket ve halk olarak direniş mücadelesi içine girildi. Büyük atılımın 20. yılında Ortadoğu'da geliştirilen 3. Dünya Savaşı ortamında Kuzey Kürdistan'a dayatılan AKP faşizmine karşı 2004 1 Haziran Hamlesi başlatıldı. 28. yılında ise büyük Rojava Özgürlük Devrimi gerçekleştirildi. Devrimci atılımımızın 31. yılında ise Ortadoğu halklarımızın başına bela edilen DAİŞ faşizmine karşı Rojava ve Başurê Kürdistan'da kahramanca sürdürülen bir direniş mücadelesi geliştirildi.

Dikkat edilirse son 31 yılda Kürdistan'da tüm önemli devrimci çıkışların ve direniş adımlarının temelinde, 15 Ağustos 1984 Gerilla Atılımı ve onun yarattığı gelişmeler vardır. Çünkü bilim insanlarının ifade ettiği gibi bu atılım, faşist sömürgeciliğe karşı Kürt halkının özgür yaşama ve ulusal dirilişe ulaşmanın ilk adımlarıdır. Aynı zamanda kültürel soykırım rejiminin birey ve toplum bünyesinde ortaya çıkardığı her türlü köleliğe, geriliğe, teslimiyete karşı da özgür yaşamı ve demokratik iradeyi yaratmak üzere büyük bir ideolojik mücadelenin başlatılmasıdır. 31 yıldır Kürdistan'da her şey bu atılım temelinde ve onun başlatıp geliştirdiği gerilla direnişi sayesinde oldu. Ulusal ruh, bilinç, irade, örgütlülük ve direniş tamamen 15 Ağustos Gerilla Atılımı'na dayanarak gerçekleşti.

Başta Kuzey Kürdistan olmak üzere giderek Kürdistan'ın diğer parçalarındaki sömürgeci iradenin parçalanması ve ulusal demokratik bilinç, örgütlülük ve iradenin adım adım gerçekleşmesi bu atılım sayesinde yaşandı. Bunun için 15 Ağustos Atılımı'na "Kürt toplumunun diriliş miladı" dendi. İnkar ve imha sistemi altında, özellikle de son iki yüz yıldır tam bir başaşağı gidiş tarihi olarak yaşanan sürece dur denilerek ulusal özgürlük ve demokratik yaşam doğrultusunda yeni bir Kürt tarihi başlatıldı.

Bu temelde son 31 yıllık tarihsel süreç Kürt halkının yüzyıllara, hatta bin yıllara yayılan ulusal demokratik gelişimini sağlatacak kadar büyük gelişmelerin yaşandığı bir süreç oldu. Kürt toplumunu geleceğe umutla ve güvenle bakan, onurlu, başı dik, bilinçli ve örgütlü olarak düşmana karşı duran, dost-düşman ayrımı yapabilen ve özgür gelecek planlayarak bu yolda kararlılıkla yürüyebilen bir toplum haline getirdi. 15 Ağustos Atılımı, Kürdistan'daki sömürgeci siyasi ve askeri otoriteyi kırıp kültürel soykırım rejimini parçaladığı gibi, bu sistemin birey ve toplum üzerindeki her türlü etkisini, köleliği, teslimiyeti, işbirlikçiliği, zayıflığı ve çaresizliği parçalayıp yok ederek gelecek öngörebilen, bilinçli, iradeli, özgürce düşünebilen ve yaşayabilen insan ve toplum gerçeğini ortaya çıkardı.

Gerçek şu ki, "*15 Ağustos Atılımı Kürtlere ne kazandırdı*" diye sorulduğunda verilebilecek en yalın ve doğru cevabın "*ne kazandırmadı ki*" şeklinde olacaktır. Faşist sömürgecilik ve kültürel soykırım rejimi altında zihniyet ve duygu kırımı ve asimilasyonu başta olmak üzere, Kürt insanını ve toplumunu tümden bitirmeyi hedefleyen, tarihin en sinsi ve tehlikeli soykırımını önledi. İnsanlığın bitirilmek istendiği Kürdistan coğrafyasında yeni özgür insanlığın yeşertilmesini sağladı. Bu bakımdan 15 Ağustos Atılımı gerçeğinin tüm Kürt halkı tarafından, başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm toplumsal kesimler ve bu çizgide mücadele geliştirmek isteyen herkes tarafından doğru anlaşılması ve derslerinin yeterince çıkarılarak özümsenmesi kesinlikle gerekmektedir.

Önderlik ve PKK gerçeğinin, zindan direniş gerçeğinin, Kürdistan'da özgür yaşam ve demokratik toplum çizgisinin mımız bir turnusol kağıdı gibi her şeyi netleştirme özelliği taşımaktadır. Doğru çizgide direnişin tarih yapan gelişmelerin yaratıcısı olduğu gibi her türlü işbirlikçiliğin, ihanetin, teslimiyetin de ne kadar kötü ve reddedilecek bir durum olduğunu açığa çıkararak mahkum etmiştir.

Bununla birlikte ortayolcu yaklaşımların da devrimci iradeyi zayıflatan etkenler olarak tarihsel gelişmeleri geri çekme ve zayıflatmada ne denli olumsuz rol oynayıp sonuçlar ortaya çıkardığını göstermiş bulunmaktadır. Bu bakımdan da özellikle günümüzde yeni bir devrimci hamleyle yüz yüze bulunduğumuz somut ortamda larak insanlık suçu ile lekelenmesini önleyen büyük bir mücadeleyi ortaya çıkarmıştır. Êzidîlere dönük katliamlar tümden önlenemediyse de Ezıdi soykırımı engellenmiştir ve Şengal'in DAİŞ faşistleri tarafından tümden ele geçirilmesi önlenmiştir. Gerilla güçlerimiz, Şengal mücadelesiyle kendisini dünyaya tanıtmış, ardından ise faşist DAİŞ saldırılarını Maxmur'da, Kerkük'te, Germiyan'da kırarak Güney Kürdistan halkımızın korunması ve savunulmasında tarihi bir sınavı başarıyla vermiştir.

Tarihi 15 Ağustos Atılımımızın 31. yılı esas olarak Rojava Kurdistan'da özgürlük devrimini savunmak ve derinleştirmek üzere, DAİŞ faşizminin saldırılarına karşı kahramanca direniş yılı oldu. Faşist DAİŞ çetelerinin 15 Eylül'den itibaren Kobanê'yi ele geçirmek ve Rojavayê Kurdistan'ı yok etmek amacıyla başlattıkları azgın saldırılara karşı, Kürt halkı ve savunma güçleri kahramanca bir direniş sergiledi. Bu direnişle, tüm dünya insanlığını etkileme ve birleştirerek ayağa kaldırma gücünü gösterdi. Kobanê direnişi tıpkı tarihteki büyük direnişler gibi tüm insanlığı etkileyen küresel bir direniş olma boyutuna ulaştı. Kobanê'de arkasında küresel ve bölgesel gericiliğin olduğu DAİŞ faşizmine karşı Kürt varlığı ve özgürlüğü, Kürt tarihsel gerçekliği, Ortadoğu halklarının demokratik birliği ve özgür insanlık savunuldu. Özellikle AKP faşizminin desteği temelinde Kobanê'yi ele geçirmek üzere yürütülen faşist DAİŞ saldırıları küresel düzeyde bir demokratik güçler cephesi oluşturularak yenilgiye uğratıldı.

15 Eylül 2014 tarihinden itibaren Kobanê'de yaşanan sadece bir Kürdistan özgürlük mücadelesi değildir. Faşizme karşı sadece Ortadoğu'da bölgesel düzeyde değil, küresel düzeyde bir demokrasi mücadelesi yürütülmüştür. Küresel gerici desteğe sahip DAİŞ faşistleri, Kobanê direnişi etrafında oluşturulan demokrasi bloğunun kahramanca direnişi sonucunda ilk tarihi yenilgisini yaşamıştır. Dört buçuk aylık amansız bir mücadele sonucunda yaratılan Kobanê zaferi ile günümüz dünyasında faşizmin egemenlik kuramayacağı ve yenilgiye mahkum olduğu bir defa daha tüm dünyaya gösterilmiştir. 2015 yılı Ocak ayı sonunda gerçekleşen Kobanê direniş zaferi, Rojava özgürlük devriminin yenilmezliğinin ve kökleşmesinin temeli olmuştur. Aynı zamanda, Kürdistan özgürlük devrimini geliştiren kıvılcım olmak ve Demokratik Suriye Devrimini başarıya götürmenin temellerini inşa etmek gibi önemli bir sonucun da yaratıcısı oldu.

Şunu hepimiz çok iyi biliyoruz ki, Kobanê sadece Kobanê'den savunulmadı. Kobanê direnişi yalnızca Kobanê toprakları üzerinde geliştirilmedi. 40 yurtseverin katledildiği 6-7-8 Ekim direnişinde görüldüğü gibi başta Bakûrê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında halk ayağa kalktı. Tüm dünyada 'Kobanê Direniş Günü' ilan edilerek DAİŞ faşizmine ve arkasındaki güçlere karşı, dünyanın dört bir yanında, başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm özgürlük ve demokrasi güçleri Kobanê direnişinin başarısı için harekete geçti. Dolayısıyla Kobanê zaferi, Kobanê direniş güçlerinin ve YPG-YPJ'nin kahraman savaşçılarının yarattığı bir zafer olduğu gibi, aynı zamanda tüm Kürdistan halkının ve dünya demokratik güçlerinin direniş zaferi olarak tarihe geçti. Kobanê'de DAİŞ faşizmini kıran ve tarihi direnişi zafere götüren Rojava özgürlük ve direniş güçleri, elde ettikleri bu avantajı değerlendirerek DAİŞ faşizmine karşı direnişi Cezire Kantonu'nun birçok cephesinde devam ettirdi. Geçtiğimiz 31. gerilla direniş yılı içinde Tarihi Kobanê direnişini geliştiren ve derinleştiren yeni büyük direniş zaferleri olarak Til Hemis, Çiyayê Kezwan ve Girê Sipî zaferleri ortaya çıkarıldı. Böylece Kobanê ve Cezire kantonları birleştirildi ve özgür Rojava Kurdîstan coğrafi ve siyasi güç olarak dünyaya ışık tutan bir temelde yeniden yaratıldı.

15 Ağustos Atılımımızın 31. yılı esas olarak Rojava Kurdistan'da özgürlük devrimini savunmak ve derinleştirmek üzere, DAİŞ faşizminin saldırılarına karşı kahramanca bir direnişin verildiği yıl oldu.

doğru anlaşılabilmesi şarttır. Bunun için 15 Ağustos Atılımı gerçeğinin ruh, duygu, düşünce ve eylem bakımından neleri ifade ettiğini, hangi koşullarda ve nasıl yaratıldığını, ne tür bir irade ve ısrarın sonucu olduğunu, doğru düşünceyi uygulamada ısrarın en zor koşullarda bile nasıl tarihi büyük gelişmeler yaratılabildiğini açıkça ortaya koymak gerekmektedir. Bu bakımdan 15 Ağustos Atılımı dersleri, devrim teorisine katkılar sunan önemli ve büyük dersler olma özelliği taşımaktadır.

Bu tarihi derslerin tüm yönleriyle açığa çıkarılıp derinliğine özümsenmesi ve günümüze taşınarak devrimci pratikte uygulamaya dönüştürülmesi gerekmektedir. 15 Ağustos Devrimci Atılımı, koşullar ne kadar olumsuz olursa olsun, engeller ve zorluklar ne kadar fazla olursa olsun, yerinde, zamanında ve cesaretle geliştirilen devrimci hamlelerin büyük gelişmelere yol açtığının kanıtıdır. Bununla birlikte koşulları ve zorlukları abartarak devrimci pratiğe ürkek, zayıf, ertelemeci yaklaşımların da ne denli yanlış ve zarar verici olduğunu açığa çıkaran ve gösteren bir gerçekliktir. 15 Ağustos 1984 gerilla atılı- 15 Ağustos gerçeğinin doğru anlaşılması, derslerinin yeterli düzeyde çıkarılarak 15 Ağustos Atılımı çizgisinin günümüz pratiğine eksiksiz ve zamanında taşırılması mutlaka başarılmalıdır.

Kürt halkı ve savunma güçleri Rojava ve Şengal'de kahramanca direndi

Bilindiği gibi şanlı 15 Ağustos Atılımımızın 31.yılına DAİŞ faşizminin 3 Ağustos'ta Şengal'den başlattığı ve Başûrê Kurdistan ile Rojava Kurdistan'ı hedefleyen azgın faşist saldırıları ve bunlara karşı gerilla güçlerimizin her cephede gösterdiği kahramanca direniş ile girilmiştir. KDP peşmergeciliğinin ardına bile bakmadan kaçtığı ve Şengal'deki Êzidî Kürtlüğünü DAİŞ faşizminin soykırım saldırıları altında yalnız bıraktığı bir ortamda, kahraman gerilla güçlerimiz HPG ve YJA STAR birliklerimiz anında müdahale etmiştir. Bu müdahale, 21. yüzyılın ilk çeyreğinde insanlığın, hatta Kürdistan'da tarihin en kadim kültürlerinden olan Êzidî Kürtlüğünün yeni bir soykırıma tabi tutu-

Önder Apo hükümeti seçim yapmaya zorladı

Çok iyi bildiğimiz gibi Rojava devrimi ve direnişi bir Kürdistan devrimi ve direnişi olduğu kadar bir özgür insanlık direnişiydi. Bu temelde Rojava Devrimi'ni yıkmak üzere saldıran faşist DAİŞ çetelerinin arkasında tüm küresel, bölgesel ve yerel gerici güçler vardı. Bunların başında da Türk faşist sömürgeciliği ve AKP hükümeti geliyordu. Nitekim DAİŞ faşizminin Kobanê'ye saldırıtılmasında ve bu saldırının her anlamda takviye edilmesinde belirleyici rol oynayan güç, kesinlikle AKP hükümeti oldu. Daha saldırının ikinci haftasının sonunda Türk Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, Kobanê'nin düşeceğini ve sıranın Afrin'e geleceğini söyleyerek Rojava'da gelişen Kürdistan devrimine karşı nasıl büyük bir düşmanlık içinde olduğunu açıkça ortaya koydu. Bu tutuma tepki olarak ve Kobanê özgürlük direnişini desteklemek amacıyla gelişen 6-8 Ekim Bakûr serhildanı ardından 30 Ekim tarihinde de Milli Güvenlik Kurulu'nu topladı. Bu toplantıda Kürdistan'ın tüm parçala-

rında büyük gelişme gösteren özgürlük hareketine karşı yeni bir topyekün özel savaş konseptiyle saldırı başlatılmasını kararlaştırdı. Ardından da yasal mevzuatı bu temelde daha da faşist içeriğe kavuşturmaya ve buna bağlı olarak Kürt halkı ve özgürlük güçleri üzerinde baskı ve terör uygulamalarını adım adım geliştirmeye yöneldi.

Dönem itibariyle, süreç yeni bir seçim sürecine, 7 Haziran 2015 tarihinde yapılacak genel seçim sürecine doğru evrilmekteydi. AKP hükümeti bir yandan top-

■ 6-8 Ekim Bakûr serhildanı ardından 30 Ekim tarihinde de Milli Güvenlik Kurulu'nu topladı. Bu toplantıda Kürdistan'ın tüm parçalarında büyük gelişme gösteren özgürlük hareketine karşı yeni bir topyekün özel savaş konseptiyle saldırı başlatılmasını kararlaştırdı.

■ Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'nin şoven, faşist, milliyetçi güçleri, özel savaş karargahları, iktidar gücünü tüketmekte olan AKP'nin kalan gücünü de PKK'ye karşı savaşta kullanmasını istemektedir. Zaten bu güçler, 2002 yılında AKP'yi, uluslararası komployu yönetmek ve başarıya götürmek için görevlendirmişlerdi.

yekün özel savaş konsepti temelinde faşist baskı ve terörünü örgütlü kılmaya ve geliştirmeye çalışırken, diğer yandan 7 Haziran seçimini kazanmak amacıyla oyalama ve zaman kazanma taktiğini sürdürmeye çalıştı. AKP'nin bu hileli tutumunu kırmak ve maskesini düşürerek gerçek yüzünü açığa çıkarmak amacıyla 2014 yılının Aralık ayında Önder Apo, Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı ile yeni bir girişimde bulundu. Bu çerçevede İmralı görüşmelerinin diyalogdan müzakereye evrilmesi için hızlı ve yoğun bir çaba içerisine girildi. Önder Apo'nun bu tarihi girişimi 28 Şubat Dolmabahçe açıklaması ve 2014 Amed Newrozundaki tarihi mesajıyla doruğa ulaştı. Artık AKP hükümetinin önüne iki yol konmuştu ve bu iki yoldan birini seçmek zorunluluğu doğmuştu. Ya izleme kurulu ve heyetler oluşturularak ciddi bir biçimde belirlenen 10 madde üzerinde Türkiye'yi demokratikleştirecek ve Kürt sorununu çözecek bir demokratik müzakere sürecine girilecekti; ya da artık maske atılacak, oyalama ve hile taktiğinden vazgeçilecek, AKP'nin gerçek yüzü açığa çıkarılacak ve Önderliğin geliştirdiği ve Dolmabahçe mutabakatıyla bir aşamaya vardırdığı süre bu temelde karşı olduğu ortaya konulacaktı. Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü güçlü mücadele, bu iki seçenek dışındaki ara yolların tümünü tıkadı ve hükümeti bir seçim yapmaya zorladı.

Bunun sonucunda artık hile yapma imkanı kalmayan ve bu zamana kadar sürdürdüğü hile politikasıyla kendisini güçlendirdiğini ve sonuç aldığını düşünen Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan Newroz ardından bütün maskeleri atarak sürece karşı olduğunu ilan etti. Ayrıca Dolmabahçe açıklamasını reddetti ve müzakere olmayacağını açıkça ilan etti. Kürt sorununun olmadığını, dolayısıyla Kürt halkının da olmadığını belirten darbe niteliğindeki müdahalesi ortaya çıktı. Bu biçimde AKP, bir süredir taşıdığı demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme maskesini atmış, faşist, sömürgeci, soykırımcı olan gerçek yüzünü açığa çıkarmış oldu. Bu durum Rojava Kurdistan'da süren savaşa paralel olarak Bakûrê Kurdistan'da da mücadelenin 7 Haziran seçimleri temelinde daha çok yoğunlaşmasını ve derinleşmesini getirdi.

AKP faşizmi gelişmekte olan HDP'nin yüzde 10 seçim barajını aşamaması için devlet ve iktidar imkanlarını sonuna kadar kullanarak azgın faşist baskılar ve saldırılar yürüttü. Bir yandan Önder Apo'yla görüşmeleri durdurdu. Diğer yandan da HDP'nin bir Türkiye partisi olamayacağını söyleyip Türkiye alanındaki seçim çalışmalarını polis terörüyle engelledi. Kürdistan'da ordu baskısını harekete geçirerek seçim çalışmalarını engellemeye ve 7 Haziran seçiminden zaferle çıkmaya çalıştı. Aslında Newroz ardından Tayyip Erdoğan'ın müdahalesiyle 30 Ekim 2014 tarihli topyekûn özel savaş konsepti, adım adım hayata geçirilmeye başlandı. Özellikle AKP-KDP ittifakı tüm Kürdistan'da ve Türkiye'de HDP'yi hedefledi ve HDP'nin seçim barajını geçmesi engellenmeye çalışıldı. Bu yolla 30 Ekim tarihli MGK toplantısı kararlarından olan ve AKP'ye 7 Haziran seçimini kazandırma amacıyla geliştirilen topyekün özel savaş konseptini etkin bir biçimde uygulamaya koyacak bir sonuç elde edilmek istendi. Bu anlamda, 7 Haziran genel seçimleri AKP-KDP'nin topyekün özel savaş konsepti saldırısı ile HDP'nin Kürdistan ve Türkiye'de oluşturduğu demokratik güç birliği ve bloğu arasında yaşanan büyük bir mücadeleye dönüştü. Kuşkusuz bu mücadelenin sonuçları AKP'nin Ortadoğu'daki en önemli müttefiki haline gelen DAİŞ'i de yakından ilgilendirmekteydi. Bu tarihi mücadele, 7 Haziran seçiminde tekçi AKP'nin yenilerek tek başına iktidar olma konumundan düşmesi, HDP'nin ise yüzde 13 düzeyinde oy alıp 80 milletvekili çıkarması temelinde demokrasi güçlerinin büyük bir siyasi başarısıyla sonuçlandı.

Böylece 15 Ağustos Atılımının 31. yılı, Başûrê Kurdistan'da faşist DAİŞ çetelerinin saldırılarına karşı Şengal'de, Maxmur'da, Kerkük'te direnerek bu saldırıların kırılıp Güney Kürdistan'ın savunulduğu bir yıl oldu. Rojava Kurdistan'da Kobanê, Til Hemis, Çiyayê Kezwan ve Girê Sipî zaferlerinin kazanılarak DAİŞ faşizmine ilk tarihi yenilginin yaşatıldığı bir yıl oldu. Bakûrê Kürdistan'da ise seçimlerde AKP faşizminin yenilgiye uğratılması temelinde HDP şahsında Türkiye demokrasi bloğunun önemli bir seçim zaferi kazandığı bir yıl oldu. Böylece AKP-KDP ittifakının tüm planları bozulup umutları kırıldı ve 2015 yazında başta Kuzey Kürdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'nun birçok alanında demokratik devrimci mücadeleyi geliştirmek için son derece elverişli bir ortam ortaya çıktı.

Siyasi ve askeri gelişmenin yönü devrimden yanadır

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yılına işte bu büyük gelişmeler temelinde girmekteyiz. Gerçekler bize şunu açık bir biçimde göstermektedir ki, 31'inci 15 Ağustos yılında kazanan, özgürlük hareketimiz ve demokratik güçler olmuştur. Kaybeden ise AKP-KDP ittifakı ve bunların siyasi ortağı DAİŞ olmuştur. Bu durum Rojava, Bakûr ve Başûr'da yaşanan tarihi siyasi ve askeri gelişmelerle kanıtlanmıştır. Dolayısıyla 2015 yılı yaz mevsimi itibariyle, siyasi ve askeri gelişmenin yönü kesinlikle devrimden yanadır. Her alanda özgürlük ve demokrasi devrimlerinin gelişmesi yönündedir. Özellikle Bakûr ve Rojava Kurdistan'da bu gerçeklik en ileri düzeyde yaşanmaktadır. Başûrê Kurdistan ve Türkiye'de ise Kobanê direnişinden itibaren yeni demokratik devrim süreci mayalanmış ve giderek önemli bir gelişme düzeyine ulaşmıştır.

İşte bu tarihi devrimsel gelişmeleri önlemek için 24 Temmuz tarihinden itibaren faşist AKP yönetimi kapsamlı bir siyasi ve askeri saldırı süreci başlattı. AKP 7 Haziran seçimini kazansaydı, hemen seçim ertesinde KDP'nin desteğini alan AKP-DAİŞ ittifakı özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmeyi amaçlayan çok boyutlu ve kapsamlı bir saldırıyı başlatacaktı. 2013 yılından bu yana AKP'nin hesabı ve planlaması bu temeldeydi. 2013 yılı başından itibaren İmralı'daki görüşmelere bu temelde yaklaştı. AKP, oyalama ve zaman kazanma çerçevesinde seçimleri kazanıp iktidarını sağlamlaştırarak özgürlük hareketimize ezici darbe vuracak bir topyekün imha ve tasfiye saldırısını başlatmayı amaçladı. 2013 ve 2014 yıllarına bu temelde yaklaştı. Bu gerçek şimdi çok daha net bir biçimde açığa çıktı. 7 Haziran 2015 seçimini de kazandıktan sonra artık özgürlük hareketimizi oyalama ya da engelleme ihtiyacı kalmayacak, devleti ve iktidarı ele geçirme gücüne de dayanarak sözde hareketimizi imha ve tasfiye edecek topyekün bir saldırı başlatacaktı.

Nitekim Newroz ertesinde, artık 7 Haziran seçim sürecine girildiği andan itibaren Tayyip Erdoğan, darbe niteliğinde bir girişimle bu süreci fiilen başlattı. Çünkü ona göre artık İmralı görüşmelerine ve PKK'yi oyalamaya ihtiyaç kalmamıştı. Zaten seçim sürecine girilmişti ve PKK'nin de seçim politikası izlemekten başka çaresi yoktu. Böyle bir ortamda topyekûn özel savaş saldırısı temelinde Önder Apo'ya, özgürlük hareketimize, demokratik siyasete ve halka dönük baskı ve saldırıları arttırarak, seçimde HDP'nin baraj altında kalmasını sağlayıp kendisinin otoriter hegemonik rejimini meşru normlara kavuşturacak yeni bir anayasa yapacak düzeyde tekçi bir iktidar oluşturmayı planlamıştı. Bu temelde de 30 Ekim 2014 tarihli MGK toplantısında kararlaştırılan topyekün özel savaş saldırısını başlatılacaktı.

Seçim sonuçları AKP'nin planlarını bozdu

Fakat bilindiği gibi evdeki hesap çarşıya uymadı. AKP'nin bu hesabı tutmadı ve esas itibariyle 7 Haziran seçim sonuçlarıyla bu planları bozuldu. Çünkü Önder Apo'nun geliştirdiği HDP projesi, Kürdistan ve Türkiye toplumları nezdinde büyük bir coşkuyla sahiplenildi. Demokratik güçlerin geniş bir demokratik ittifakı oluştu. Seçimler için AKP saldırılarına karşı Kürt halkının ve Türkiye demokratik güçlerinin güçlü direnişi temelinde bir çalışması geliştı. Nitekim böyle bir demokratik güç birliği temelinde yürütülen güçlü mücadele ve seçim kampanyası sonucundadır ki, 7 Haziran seçimlerinde AKP yenildi, HDP seçimi kazanan tek parti olarak Türkiye'de siyasetin yönünü belirleyen bir konuma ulaştı. Seçim sonuçlarıyla hesapları ve planları bozulan AKP hükümeti topyekün özel savaş konseptini uygulamaya koyabilmek için yeniden buna uygun zemin yaratmaya çalıştı. Seçimden hemen sonra gerçekleştirilen Amed provokasyonu, Haziran sonundaki Kobanê katliamı ve en son vahşi Pirsus katliamı doğrudan AKP planları doğrultusunda geliştirilen saldırılar oldu.

Bu tür provakatif girişimler ve katliamlarla zemin yaratan AKP hükümeti, devrimci güçlerin hamle yapması ihtimaline karşı daha fazla dayanamayarak 24 Temmuz'dan itibaren karşı devrimci saldırılarını siyasi ve askeri boyutta açık bir biçimde başlattı. Demokratik siyasete dönük siyasi soykırım operasyonları 2009 güzünü aratmayacak şekilde yürütülürken, gerilla güçlerine dönük hava saldırıları da Bakûrê Kürdistan ve Medya Savunma Alanları'nı içine alacak şekilde uçak, tank ve top gibi tüm araçları kullanma temelinde yoğun bir biçimde başlatıldı. AKP daha önce DAİŞ maskesiyle yürütmeye çalıştığı katliam girişimlerini şimdi daha açık ve maskesiz bir biçimde yürütür hale geldi.

AKP faşizmi intikam almak istiyor

AKP hükümetinin 24 Temmuz tarihinden itibaren başlattığı topyekûn özel savaş saldırısı neyi amaçlıyor? Başarılı karşı koyuşları geliştirebilmek için öncelikle bu durumun tespit edilmesi gerekmektedir.

Birinci husus; Kuşkusuz en başta bu saldırıların intikamcı bir karakteri vardır. AKP faşizmi son dönemlerde yaşadığı yenilgi ve başarısızlıkların intikamını almak istemektedir. Önder Apo'dan, özgürlük hareketimizden, demokratik siyasetten, Kürt halkından ve Türkiye demokratik güçlerinden intikam alma çabası içindedir. Neyin intikamını aldığı ise son derece açıktır. AKP seçim sonuçlarının intikamını saldırılarla, savaş ilanlarıyla ve katliamlarla almak istemektedir. Rojava'da özgürlük güçlerinin kazandığı büyük zaferlerin, Kobanê, Til Hemis, Çiyayê Kezwan ve Girê Sipî zaferlerinin intikamını almaya çalışmaktadır. 2013'ten bu yana geliştirdiği oyalama ve engelleme politikalarının, hesap ve planlarının İmralı görüşmeleri temelinde bozulmuş olmasının intikamını almak istemektedir. Bu temelde geçen süreçte yaşadığı tarihi yenilgileri yengiye dönüştürmek istemekte, hareketimizin ve Türkiye demokratik güçlerinin sağladığı tarihi başarıları ise ortadan kaldırmaya ve yok etmeye çalışmaktadır.

İkinci husus: Söz konusu topyekûn saldırılarla AKP hükümeti Kobanê direnişi temelinde Rojava'da, Bakûr'da, Başûr'da ve Türkiye'de yaşanan devrimci gelişmeleri durdurmak ve büyük devrimsel hamlelerin önünü almak istemektedir. Çünkü Kobanê direnişi temelinde bu her üç alanda Ekim 2014'ten bu yana tarihi öneme sahip büyük devrimsel gelişmeler yaşanmıştır. Rojava direnişi büyük zaferler kazandığı gibi Bakûr'daki siyasi mücadele 7 Haziran seçim sonuçlarıyla önemli bir zafer elde etti. Bu durum Türkiye devrimci demokratik güçleriyle de ittifak halinde olup Türkiye demokratik devriminin önünü açmıştır. Rojava'daki zaferler ve 7 Haziran seçim sonucu temelinde bugün yaşanmakta olan, Kürdistan özgürlük devrimiyle Türkiye demokratik devriminin gelişerek zafer kazanacak bir düzeye ulaşmasıdır.

AKP hükümeti 24 Temmuz'dan itibaren başlattığı topyekûn saldırıyla bu gelişmelerin önünü almak, özgür Kürdistan ve demokratik Türkiye devrimlerinin zaferini engellemek istemektedir. Çünkü süreç her bakımdan büyük bir devrimci hamle sürecidir. 15 Ağustos Atılımı'nın 32.yılına girerken Bakûrê Kurdistan ve Türkiye'de yaşanan, kesinlikle özgürlük ve demokrasi devriminin zafer kazanıcı bir süreç olmaktadır. AKP ve TC devleti işte bu gelişmelerde kendi sonunu ve yok oluşunu görmektedir. Böylesi devrimsel gelişmeleri engellemek, devrim potansiyelini darbelemek, ezmek, zayıflatmak için 24 Temmuz'dan itibaren söz konusu siyasi ve askeri topyekûn saldırıyı başlatmıştır. Böyle bir saldırıyla özgür Kürdistan ve demokratik Türkiye devrimlerini engelleyebileceğine ya da geciktirebileceğine inanmaktadır.

Üçüncü husus; 7 Haziran seçiminde iktidardan düşmüş olan AKP, kendisini iktidarda tutmayı, yani iktidar ömrünü uzatmayı PKK'ye karşı, Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne ve Türkiye demokrasi mücadelesine karşı siyasi ve askeri anlamda topyekûn saldırıda görmektedir. Yeniden savaşı ve saldırıları tırmandırarak Türkiye'deki faşist gerici güçlerin desteğini almayı ve bu temelde iktidarda kalmayı hedeflemektedir. Hem Tayyip Erdoğan hem de AKP yöneticileri varlıklarını ve geleceklerini bu temelde iktidarda kalmaya bağlamışlardır. Çünkü çok kirli ve çok suçludurlar. Geçen 13 yıl boyunca yapmadıkları kötülük, hile, hırsızlık, yolsuzluk, soygun kalmamıştır. Herkese karşı kanun dışı, hukuk tanımaz saldırılar yürütmüşlerdir. Dünyanın ve bölgenin büyük güçlerini arkalarına alarak amansız bir faşist saldırı içinde olmuşlardır. Şimdi iktidardan düşerlerse bütün bunların hesabının kendilerinden bir bir sorulacağını bilmektedirler. Bundan dolayı da korkuları büyüktür. Bu korkunun verdiği can havliyle söz konusu saldırıları yürütmektedirler. Hem Cumhurbaşkanı, hem Başbakan ve hem de tüm AKP sözcülerinin yüzünde büyük bir suçluluk psikolojisi, büyük bir korku okunmaktadır.

Geçmişte topluma karşı işlemiş oldukları büyük suçun hesabını vermekten duydukları korku onları can havliyle özgürlük gerillasına, Kürt halkına, demokratik siyasete ve Türkiye demokratik güçlerine saldırtmaktadır. Kobanê katliamı gibi, Suruç katliamı ve Amed katliamı gibi sivil halka dönük vahşi, gözü kara ve saldırgan katliamlar yapmaktadır. Bugün de AKP, Kandil'in Zergelê köyünde hava saldırıları ile sivil halka yönelik yeni bir vahşi katliam yapmış bulunmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'nin şoven, faşist, milliyetçi güçleri, özel savaş karargahları, iktidar gücünü tüketmekte olan AKP'nin kalan gücünü de PKK'ye karşı savaşta kullanmasını istemektedir. Zaten bu güçler, 2002 yılında AKP'yi, uluslararası komployu yönetmek ve başarıya götürmek için görevlendirmişlerdi. Yoksa AKP öyle seçim kazanan ve bu temelde iktidara gelen bir siyasi parti değildir. Ecevit Hükümetinin İmralı ile savaşta yaşadığı başarısızlık sonucunda, İmralı karşısında savaşı başarıya götürmek, dolayısıyla uluslararası komployu sonuca götürmek amacıyla bu AKP çetesi görevli kılınmıştır. Bunlar normal bir siyasi parti değildir. AKP, Önder Apo'nun imhası ve PKK'nin tasfiyesi üzerinde gerçekleştirilmek istenen Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyasetini başarıya taşımakla görevli kılınmış bir gruptur. İktidara da kesinlikle bu amaçla getirilmiştir. 13 yıldır bu amaçla tek başına iktidarda tutuldu. Bu görevi yerine getirdiği ölçüde iktidarda kalabilmiştir. AKP şimdi iktidardan düşerken ve gücünü tüketirken de kalan gücü yine bu amaç doğrultusunda kullanılmak istenmektedir.

AKP'liler de işledikleri suçlar karşısında hesap verme korkusuyla iktidar ömürlerini ancak böyle bir faşist saldırganlıkla, dağıtaşı vuran, yakan, binlerce insanı yeniden sorgusuz sualsiz tutuklayıp cezaevlerine koyan, sivil katliamları gerçekleştiren vahşi bir faşist saldırıyla iktidarda kalabileceklerini veya iktidar ömürlerini biraz daha uzatabileceklerini düşünmektedir. Bu nedenledir ki, hiçbir iktidarın şimdiye kadar gerçekleştirmediği düzeyde vahşi topyekûn bir saldırı yürütmektedirler. Bu noktada 12 Eylül faşist cuntasını bile, Çiller-Ağar-Güreş özel savaş çetesini bile aşan bir faşist sömürgeci saldırganlığı bugün özgürlük hareketimize, halkımıza ve Türkiye demokratik güçlerine yöneltmiş bulunmaktadırlar.

Bu anlamda bu kadar saldırgan olmadaki amaçları çok açıktır ve bunu kendileri de netçe ifade etmektedirler. Bizzat Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "*çözüm süreci diye bir şeyin kalmadığını ve zaten hiç olmadığını*" da ifade etmiştir. Başbakan Ahmet Davutoğlu, sanki 31 yıldır süren savaştan habersizmiş gibi gerillanın ve halkın gösterdiği direnişten adeta şaşkınlık duyarcasına söz konusu imha amaçlı saldırılarının sonuna kadar süreceğini

ifade etmektedir. Hiçbir yerde herhangi bir irade tanımayacağını, tek iradenin kendisi olduğunu, kendisinin verdiği emir dışında hiçbir kararı ve toplumsal yaşamı kabul etmeyeceğini ifade ederek bu yürüttüğü faşist saldırıları tamamen böyle bir amaca bağladığını açıkça belirtmektedir. Bunu teröre karşı mücadele gibi son derece demagojik ve maskeleyici bir ifadeyle sürdürmeye çalışmaktadır. Bu temelde Türkiye'deki şoven, milliyetçi faşist çevreler, MHP ve kendine benzer kesimlerin desteğini almak istemekte, diğer yandan da Türkiye toplumunu ve uluslararası toplumu aldatmak istemektedir. İşte, sözüm ona DAİŞ'e karşı tavır aldıklarını ve savaş açtıklarını söyleyerek böyle bir süreci başlatmışlardır. DAİŞ adı altında özgürlük hareketimize, halkımıza ve demokratik güçlere dönük siyasi ve askeri topyekûn saldırı uygulamaya koymuşlardır.

90'ların JİTEM'i şimdi DAİŞ olmuştur

Dikkat edilirse, bütün bu sözlerin hepsi bir demagoji ve yalandan ibarettir. Ortada DAİŞ'le herhangi bir çelişki veya çatışma söz konusu değildir. DAİŞ cephesinde olanların hepsi bir danışıklı dövüştür. Öyle bir kavga varmış gibi görünerek bölgesel ve küresel güçler aldatılmaya, özgürlük hareketimize ve halkımıza dönük topyekün özel savaş saldırısı maskelenmeye çalışılmaktadır. AKP'nin DAİŞ'e karşıtlığı yoktur. Tam tersine birlik ve ortaklık vardır ve devam etmektedir. Türkiye DAİŞ'e karşı olduğunu söylerken DAİŞ'le ilişki içinde böyle bir söylemde bulunacaklarını kararlaştırmışlardır. Türkiye'de DAİŞ'in örgütlülüğü çok güçlüdür. DAİŞ içerisinde Türkiye MİT'inin ve kontrgerillasının örgütlülüğü çok güçlüdür. 90'ların JİTEM'i şimdi DAİŞ olmuştur. AKP gizli veya örtülü yapmak istediği saldırıları DAİŞ adıyla yaptırıp Pirsus ve Amed'te olduğu gibi DAİŞ maskesini kullanırken ya da DAİŞ içine sızdırdığı güçlerle yaptırırken, uygun bulduğu zeminlerde de açıkça yapmaktadır. AKP bu süreci DAİŞ maskesi altında başlatmış ve yürütmeye çalışmaktadır.

Bu temelde Demokratik Özerklik devrimimiz engellenmek ve devrim potansiyeli tasfiye edilmek istenmektedir. Yine Kürdistan Özgürlük Devrimiyle Türkiye demokratik devriminin stratejik birliği ve ittifakı parçalanmaya çalışılmaktadır. Özellikle Kürdistan Özgürlük Hareketi ile ilişki-ittifak kuran, Kürt halkının özgürlüğünden yana tutum belirleyen Türkiyeli örgütlere, siyasi çevrelere dönük faşist saldırıların arttırılması bunu ifade etmektedir. Türkiye'deki herkese AKP faşizmi ve özel savaş sistemi tarafından şu söylenmektedir: "*Kim ki Kürtlerin özgürlüğünü ister ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'yle ittifak ve dayanışma içinde olursa, onun sonu Kürtlere dayatılan özel savaş saldırısının sonuyla aynı olacaktır. Kürtlere dayatılan baskı ve katliam onlarla ittifak yapan Türkiyeli güçlere de dayatılacaktır.*" Bunu Pirsus katliamıyla da açıkça göstermişlerdir. Bu temelde Türkiye'nin devrimci demokratik güçlerini korkutup ürküterek mücadeleden ve Kürt Özgürlük Hareketi'yle ilişki ve ittifak geliştirmekten uzaklaştırmak amaçlanmaktadır.

AKP yöneticilerinin demagojik sözleri ne olursa olsun gerçekte Kürt halkının özgürlük iradesini tanımadıkları ve Kürt sorununun çözümüne karşı oldukları açıktır. AKP'nin Kürt halkının varlığını tanımadığı bizzat Tayyip Erdoğan tarafından dillendirilmektedir. MHP arasında fark yoktur. Gelinen aşamada CHP'nin gerisinde bir tutuma sahiptir. AKP'deki zihniyet ve izlenen politikalar Türk-İslam sentezcidir ve Kürt düşmanıdır. Kürt karşıtı cumhuriyet stratejisini bazı demagojik sözlerle gizleyerek yürütmeye çalışmaktadır. Özellikle de bazı Kürt çevrelerini ve demokratik güçleri aldatarak bu inkar ve imha politikasını hayata geçirmek istemektedir. AKP'nin CHP ve MHP'den farkı daha çok demagojik olması, bir yandan faşist saldırı ve katliamlar yaparken, diğer yandan demagojik söylemlerle Kürtleri ve bazı çevreleri aldatmaya dönük politika izliyor olmasıdır. Yani özel savaşı daha derin, daha kapsamlı uygulayan güç asılında AKP'dir. Dolayısıyla geçen 13 yıllık AKP hükümeti sürecinde Kürdistan'da özel savaş uygulamaları dünyanın hiçbir yerinde, yine Kürdistan tarihinin hiçbir zamanında görülmeyecek kadar kapsamlı ve derin hale getirilmiştir. Bu gerçekleri iyi görmek ve anlamak, bu temelde Kürt sorununun çözümünün ve Türkiye'nin demokratikleşmesinin, AKP faşizminin yıkılıp aşılmasıyla gerçekleşecek bir sonuç olduğunu görebilmek gerekmektedir.

Bu noktada şu hususları da ifade etmekte yarar vardır. AKP'nin 24 Temmuz'dan itibaren başlattığı siyasi ve askeri saldırılar geçici veya kısa süreli değildir. Bu saldırılar 30 Ekim 2014 tarihli MGK toplantısında kararlaştırılan topyekün özel savaş konseptinin uygulanmasıdır. Zaten Cumhurbaşkanı ve Başbakan da bunu açıkça ifade etmektedir. Kürdistan Özgürlük Hareketi ezilene kadar ya da teslim olup kendini tasfiye edene kadar bu saldırıların sürdürüleceğini söylenmektedir.

Bu bakımdan da başlayan saldırıları kısa süreli ya da geçici saldırılar olarak görmemek gerekir. Bu temelde AKP'den beklentili söz ve davranış içerisinde olmak kesinlikle yanlıştır. Bu, AKP'nin oyununa gelmek, özel savaşın hilelerine aldanmak ve alet olmaktan başka bir anlamı ifade etmeyecektir. Bu konuda kesin ve net bir tutum içinde olmak, AKP zihniyeti ve politikalarını tam görerek ve özellikle de Önder Apo'nun savunmalarının beşinci cildinde yaptığı AKP çözümlemesini derinliğine özümseyerek tutum geliştirmek gereklidir.

Mevcut saldırılar topyekûndur. Bu topyekûnluk hem hedefler hem de araçlar bakımından böyledir. Dikkat edilirse, tüm özgürlükçü ve demokratik güçler bu saldırının hedefi konumundadır. Başta Önder Apo bu saldırının hedefi yapılmaktadır. Yaklaşık 4 aydır herhangi bir görüşme yaptırılmayarak Önder Apo'ya karşı açık bir tutum alınmıştır. 2009 yılı Kasım ayında böyle bir tutum alınmasını Önder Apo "17 Kasım Darbesi" diye tanımlamıştır. 2015 Newrozu'ndan sonra Tayyip Erdoğan'ın sürece müdahalesi yeni bir AKP darbesi, Tayyip darbesi olma özelliği taşımaktadır. Nitekim 5 Nisan tarihli son görüşmede Önder Apo yumruğunu masaya vurarak hem Tayyip Erdoğan'ın müdahalesinin bu karakterini ortaya koymuş, hem de yeni Tayyip darbesine karşı tutumun ve direnişin nasıl olması gerektiğini göstermiştir. Bu bakımdan topyekün özel savaş Önder Apo'yu hedeflemektedir, partimizi ve gerilla güçlerimizi, HDP'yi ve tüm demokratik siyaset güçlerini hedeflemektedir. Başta gençlik ve kadın hareketimiz olmak üzere tüm halkımızı hedeflemektedir. Türkiye'nin devrimci demokratik güçlerini hedeflemektedir. Topyekün bir imha ve tasfiye saldırısı, irade kırma ve teslim alma saldırısı olmaktadır.

Diğer yandan ise kullanılan araçlar ve yöntemler de topyekündur. Tüm askeri yöntemler, araçlar bu saldırıda ölçüsüz ve sınırsız bir biçimde kullanılmaktadır. Öyle ki Kürdistan'ın dağı taşı, köyü, vadisi, ormanı vahşice bombalanmakta, yakılıp yıkılmaktadır. Bu saldırıda polis gücü, kontrgerilla, emniyet, siyasi baskı ve saldırı güçleri ve yöntemleri çok yönlü kullanılmaktadır. MİT ve kontrgerilla katliamlarından, yaygın siyasi soykırım operasyonlarına ve tutuklamalara kadar tüm soykırım yöntemleri uygulanmaktadır. Özellikle demokratik siyaset sıkıştırılıp daraltılarak tıpkı 1994 baharında DEP'e, 2009 sonunda DTP'ye yapılan yönelimlere benzer saldırılarla demokratik siyaset etkisiz kılınmak istenmektedir. Bu bakımdan da askeri saldırılar, kontrgerilla saldırıları, kirli savaş ve siyasi soykırım operasyonları, tutuklamalar, sorgusuz sualsiz zindanlara doldurmalar başta olmak üzere tüm baskı altına alma çabaları sürecektir. Bunu hepimizin, tüm yoldaşların, halkımızın, demokratik siyaset güçlerinin ve Türkiye devrimci demokratik güçlerinin iyi görüp anlaması gerekir. Bu saldırılara karşı gerekli tutumu, tavrı, tedbiri geliştirebilmek şarttır. Bu saldırıları boşa çıkaracak tutum ve direniş, kesinlikle gereklidir. Askeri saldırıları ve kontrgerilla saldırılarını boşa çıkartacak bir tutum ve davranış içinde olmak kadar siyasi soykırım operasyonlarını boşa çıkartacak bir tutuma da kesinlikle ihtiyaç vardır. 2009-2010'daki kadar yakalanma, bu süreçte asla olmamalıdır. Tutuklanmaya fırsat verilmemeli, tutuklanmayacak bir konumda çalışmalar yürütülmelidir. Tutuklama saldırılarına karşı da direniş geliştirilmelidir. Dahası çok zorlananlar yanı başlarındaki dağa çıkarak gerilla güçlerinin özgürlük ve savunma alanlarından yararlanarak mücadelelerini sürdürmelidirler.

AKP faşizminin topyekûn özel savaş konsepti temelindeki saldırılarına karşı Bakûrê Kurdistan'da Demokratik Özerklik Devrimi'ni yerelden parça parça zafere taşıma görevini yürütürken, Rojava'da da AKP-KDP-DAİŞ ittifakının yürüttüğü saldırılar karşısında Rojava Özgürlük Devrimi'ni savunma ve derinleştirme görevlerini kuşkusuz kesintisiz bir biçimde yürütmek gerekir. 15 Ağustos Devrimci Atılımı'nın 32. yılı, Rojava Devrimi'nin genel Kürdistan Devrimi ve Demokratik Suriye Devrimi haline getirildiği bir yıl olmalıdır. Kuşkusuz faşist DAİŞ çetelerinin saldırılarına ve AKP ile KDP'nin tehditlerine karşı mücadeleyi zayıflatmamak, tersine daha kapsamlı ve bütünlüklü bir biçimde yürütmek esastır.

Rojava Devrimi'nin güçlü bir savunma sistemine kavuşturulması gerekiyor

Bu çerçevede, öncelikle geçen süreçte kazanılan askeri zaferlerin ortaya çıkardığı elverişli sonuçlara dayanarak Rojava Devrimi'nin güçlü bir savunma sistemine kavuşturulması, her türlü saldırı karşısında ülke ve toplumun kendini koruyup savunacağı bir örgütlenme ve mevzilenme içine çekilmesi görevi başta gelmektedir. Önder Apo Rojava'da her şeyin "savaşan halk gerçekliği" temelinde örgütlenmesi gerektiğini ifade etti. Bu temelde öncelikle mevcut devrimci düzeyin savunulması, tüm demokratik toplum inşası çalışmalarının, ekonomik, kültürel, sosyal, siyasi, her boyutta böyle bir savunmayı öngörecek bir inşa çalışmasının yürütülmesi esas olmalıdır. Bunun da temelinde demokratik toplum örgütlülüğü gerçeği vardır.

Demokratik toplum örgütlülüğünün üzerinde kesinlikle durulması gereken iki temel yanı vardır:

Birincisi, özsavunmaya dayalı olması, her türlü saldırı karşısında kendisini savunacak bir bilince ve örgütlülüğe, donanım ve mevzilenmeye sahip bulunmasıdır.

İkincisi ise, demokratik komünal yaşamın örgütlülüğüdür. Demokratik toplumun demokratik komün yaşamı temelinde örgütlendirilmesi ve gerçekleştirilmesidir. Kapitalist modernitenin bireyci yaşam sisteminin tüm boyutlarıyla ortadan kaldırılmasıdır. Bu temelde bir demokratik ulus inşası çalışmasının Rojava Kurdistan'da yürütülmesi hayati önem taşımaktadır.

Aslında Kürdistan devriminin ön modelinin yaratılmasını, Ortadoğu ve dünya için bir öncü örneğin oluşturulmasını içermektedir. Buna büyük önem vermemiz ve bu temelde Önder Apo'nun demokratik modernite kuramını ve demokratik ulus çizgisini derinliğine inceleyip özümseyerek ona uygun bir yeniden inşa çalışması yürütmemiz hayati önemdedir. Rojava özgürlük güçlerinin siyasi ve askeri olarak kendilerini böyle bir hedefe bağlamaları ve bu temelde çalışmaya hazır olmaları gerekir. Bu bakımdan da savunmayı ciddiye almak, tüm toplumu özsavunma bilinci ve örgütlülüğünü geliştirerek kendini koruma görevlerini yapar hale getirmek birincil ve esas görevdir. Bu konuda en küçük bir zayıf ya da sekter yaklaşım içinde olmamak gerekir. Doğru olan, tüm toplumu bilinçlendirip ikna ederek kendini savunabileceği örgütlülüğe ulaştırıp özgürlüğün ancak kendi özsavunmasıyla sağlanacağını özümsetmektir.

Diğer yandan demokratik komünal yaşamın örgütlendirilmesi de öz savunmaya bağlı olarak ele alınıp mutlaka gerçekleştirilmesi gereken durum olmaktadır. Ancak demokratik komünal yaşama dayanırsa bir demokratik toplum savunması güçlü ve başarılı olabilir. Bu çerçevede de komünal örgütlenme ve inşayı geliştirmek, ciddiyetle ve derinlikli bir biçimde sürdürmek esastır. Komün gerçeğini, meclislere dayalı siyasi yönetim örgütlenmesi gerçeğini doğru ve derinlikli anlamak gereklidir. Bu konuda kesinlikle dar, yüzeysel, geçiştirmeci yaklaşımlar içinde olunmamalıdır. Öyle anlaşılıyor ki, her türlü çalışmanın adını komün koyarak demokratik komünalizmin örgütlendiğini sanmak gibi bir yüzeyselliğin ortaya çıkma emareleri vardır. Buna kesinlikle düşülmemelidir. En tehlikeli ve zarar verici yaklaşım bu olur. Bu yaklaşım, Demokratik Modernite çizgisini en kötü bir biçimde boşa çıkarmaktır.

Komün, ortak çalışma ve paylaşım anlamına gelmektedir. Dolayısıyla komün örgütlenmesini sadece siyasi komiteleşmeler düzeyinde tutmak ya da bazı ihtiyaçların dağıtılması biçiminde ifade etmek çok yanlıştır. Dolayısıyla gerçek anlamıyla komüne dayalı bir örgütsel inşa çalışması ertelenemez. Dar ve yüzeysel yaklaşımla içi boşaltılarak "*hemen gerçekleştirdik*" yanılgısına da kapılmayı kabul etmez. Bu nedenle komün gerçeğini doğru anlamak, meclislere dayalı yönetim gerçeği üzerinde yoğunlaşmak, bunları geciktirmeden ama içeriğine uygun büyük bir toplumsal iradeyi yaratma temelinde geliştirmek kesinlikle gerekmektedir. İçinde bulunduğumuz dönemde Rojava'da birincil görevin bu olduğu ortaya çıkmaktadır.

Fakat sadece bununla yetinmek de kendini daraltmak ve çevreden koparmak olur. Rojava'ya ve Rojava Devrimi'ne en yanılgılı yaklaşım bu alanda yürütülen mücadeleyi ve yaratılan değerleri genel mücadele değerlerinden koparan yaklaşımdır. Devrimi en zora sokucu yaklaşım bu dar, mahalli, yerelci yaklaşım olur. Zaten Rojava Devrimi kendi başına gelişmiş ve gerçekleşmiş bir devrim değildir. Rojava Devrimi, 2010-2012 Devrimci Halk Savaşı'nın bütün Kürdistan'da 4. Stratejik Dönem temelinde geliştirilmesi mücadelesi içinde Rojava'da ortaya çıkan devrimdir. Kürdistan Devrimi'ne doğrudan bağlıdır. Yine Demokratik Suriye Devrimi'ne doğrudan bağlıdır, Arap aleminde gelişen mücadelelerin Suriye'de ortaya çıkardığı konjonktürde gerçekleşmiştir. Bu nedenle de Rojava Devrimi'ni başta siyasi, askeri, diplomatik alan olmak üzere her bakımdan Kürdistan Özgürlük Devrimi ve Demokratik Suriye Devrimi'yle birlikte alıp yürütmek başarı açısından büyük öneme sahiptir.

Bu nedenle bir yandan Rojava Devrimi özsavunma ve demokratik komünal toplum örgütlülüğü temelinde kökleştirilmelidir.

Diğer yandan onu Demokratik Suriye Devrimi haline getirmek, bu devrimin bir parçası kılmak gerekir. Bunun için demokratik Suriye çözümü üzerinde çalışmak, bunu yaratacak siyasi ve askeri kurumları oluşturarak onlara aktif katılmak önemlidir. DAİŞ faşizmine karşı mücadeleyi de böyle bir demokratik Suriye perspektifi içerisinde yürütmek daha da büyük önem taşımaktadır. 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yılında Rojava'nın özgürlük güçlerinin bu perspektifler doğrultusunda hareket ederek Rojava Devrimi'ni daha da büyütüp derinleştireceğine ve böylece Rojava'da yakılan demokratik modernite ışığının dünyanın dört bir yanında direnen tüm ezilenleri aydınlatacağına inanılmalıdır.

PKK ve KDP'nin temsil ettiği iki çizgi ciddi bir mücadele halindedir

Kuşkusuz Başûrê Kurdistan'daki gelişmeler de Kürdistan özgürlük mücadelesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bu noktada özellikle DAİŞ faşizminin 3 Ağustos 2014 tarihli Şengal saldırısından itibaren Başûrê Kurdistan'ın değişik alanlarında DAİŞ faşizmine karşı geliştirilen mücadele ile özellikle Kobanê direnişi ve Rojava Devrimi'nin etkisiyle, yine 7 Haziran seçimlerinde Bakûr halkının kazandığı başarının etkisiyle Başûrê Kurdistan'da yaşanan önemli bir gelişme ve demokratik açılım söz konusudur. Bu da kendini demokratikleştiremeyen, demokratik Kürdistan birliğine katlanamayan milliyetçi ve devletçi egemen güçler cephesinde ciddi bir daralma ve sıkışma ortaya çıkarmıştır.

Nitekim son bir yılda Başûrê Kurdistan'da toplum nezdinde bir açılım, demokratikleşme arayışı, Kürdistan geneli ile daha çok ilgilenme ve Kürdistan bütünlüğüne bağlanma gelişmektedir. Bunun karşısında da başta KDP olmak üzere benzer iktidarcı, milliyetçi güçler nezdinde de bir anti-demokratizm, daralma, AKP'nin yaşadığına benzer bir gerginlik siyaseti izleme durumu ortaya çıkmaktadır. Bu da kendisini daha çok PKK-KDP ilişkilerinde sorunlar olarak ortaya koymaktadır. Çünkü Kürdistan'ın tümünde olduğu gibi Başûrê Kurdistan'daki her türlü demokratik gelişme, PKK'nin öncülük ettiği özgürlük ve demokrasi mücadelesine dayalı olarak gerçekleşmektedir. Bunu herkes gibi milliyetçi ve devletçi güçler de iyi bildiklerinden Başûrê Kurdistan'da yaşanan her türlü demokratik gelişmeden PKK'yi sorumlu tutmakta ve dolayısıyla PKK'ye karşı bu temelde bir saldırı konumu içine girmektedirler. Bu da bir yandan Başûrê Kurdistan'da demokratik açılım eğilimini güçlendirirken, diğer yandan PKK-KDP ilişkilerini daha gergin, kopuk, mücadele yönü önde olan bir konuma getirmiş durumdadır.

Belli ki, tarihi 15 Ağustos Devrimci Atılımımızın 32. yılında da Başûrê Kurdistan'daki mevcut durum kısmi değişiklikler olsa da esas olarak yaşanmaya devam edecektir. PKK-KDP ilişkileri esasta gerginlik konumunda olacak, ilişkiden ziyade mücadele yanı önde bulunacaktır. Biz hareket olarak Başûrê Kurdistan'daki demokratikleşmeye büyük değer biçiyor ve onun gerçekleşmesi için Başûrê Kurdistan'ın özgürlük ve demokrasi güçlerini her bakımdan destekliyoruz. Bununla birlikte KDP ve benzeri güçlerle ilişkileri de çatışmaya dönüşmeyecek bir mücadele içerisinde tutmaya çabalıyoruz. Tabi bu ilişkilerin ve sonuçta KDP ve benzeri güçlerin Başûrê Kurdistan'daki demokratik gelişmeyi durduran, sabote eden bir konumda olmamaları için de bir çaba yürütüyoruz.

Şu açıkça görünen bir gerçektir. Kürdistan'ın neresinde ve hangi düzeyde bir olay olsa veya bir durum gerçekleşse, bundan PKK-KDP ilişkileri hemen etkilenmektedir. Yaşanan her olay ya birine ya da diğerine fayda getirirken öbürünün de zararına olmaktadır. Kürdistan bütününde PKK ve KDP'nin temsil ettiği iki çizgi ciddi bir mücadele halindedir. Birisi milliyetçi-devletçi çizgidir; ulus-devletçi çizgidir. Diğeri ise, demokratik ulus çizgisidir. Bu iki çizgi mücadelesi her yerde olduğu gibi Başûrê Kurdistan'da da yaşanmakta ve gelişmeleri etkilemektedir. Kürdistan'daki temel çelişkiyi ifade eden iki çizgi mücadelesi olması nedeniyle PKK-KDP çelişki ve mücadelesinin sadece Başûrê Kurdistan'dan kaynaklanmadığını, Kürdistan geneli ile bağlantılı olduğunu bilmek gerekir. Özellikle Başûrê Kurdistan özgürlük güçleri tarafından bunun bilinmesi ve KDP'yle mücadeleye bu temelde yaklaşılması önemlidir. Başûrê Kurdistan özgürlük ve demokrasi çalışmalarını da bu çerçevede ele alıp yürütmek önemlidir. Doğru politikalar uygulamak, doğru taktikler izlemek ve sonuçta da başarılı olmak ancak öyle bir yaklaşım temelinde mümkün olabilir. Tüm bunlara rağmen hem Kürdistan genelinde yaşanan devrimci demokratik gelişmelerin etkisiyle, hem de Başûrê Kurdistan'daki DAİŞ faşizmine karşı yürütülen direniş ve demokratikleşme çalışmalarının sonucu olarak şuna inanıyoruz. Başûrê Kurdistan'da da giderek demokratik eğilim güçlenecektir. Milliyetçi devletçi eğilimler de demokratik dönüşüme uğramak zorunda kalacaklardır. Nihayetinde önümüzdeki süreçte Başûrê Kurdistan'da önemli bir demokratik devrim yaşanacaktır.

İran gelişmelerden rahatsız

Bunlarla birlikte kuşkusuz Kürdistan'ın Rojhilat parçasındaki durum biraz daha farklılık arz etmektedir. Kaldı ki Rojhilat parçasının kendine göre bir özgünlüğü ve önemi de söz konusudur. Başûr ve Rojava'ya göre nüfus ve alan bakımından büyük bir parça olması ve çok güçlü bir yurtsever potansiyeli içinde taşıması Rojhilat'taki durumu her zaman Kürdistan devrimi açısından önemli kılmaktadır. Hareketimiz bu gerçeği bu temelde değerlendirip Rojhilat çalışmalarına, İran ile ilişki ve mücadeleye bu doğrultuda daha dikkatli bir yaklaşım göstermektedir. İran rejiminin Türkiye'deki gelişmelerden kısmen memnuniyet duyduğu anlaşılmaktadır. Ortadoğu'da yaşadığı mücadeleyi dengeleyebilmek için küresel kapitalist modernite güçleriyle nükleer silahsızlanma bakımından belli bir anlaşma yaparak kendisini güçlendirmeye çalışmıştır. Böyle bir durumun İran içindeki ve Rojhilatê Kurdistan üzerindeki etkilerinin nasıl olacağı henüz tam netleşmemiştir. Daha ağır bir baskıya dönüşebileceği gibi idare edici yaklaşımlar da gündeme gelebilir. Çünkü başta Irak ve Suriye olmak üzere Ortadoğu'nun birçok alanında İran rejimi savaş halindedir. Bundan dolayı kendi içinde çatışmalı ve savaşır bir duruma düşmemek için daha çok duyarlı ve dikkatli davrandığı görünmektedir.

Bütün bunlara rağmen, bu zeminde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümüne yaklaşma yönünde bir gelişme kesinlikle söz konusu değildir. Sadece Ortadoğu'daki politik savaşın etkileri belirttiğimiz hususlara yol açmaktadır. Hatta Kürdistan'ın Rojava ve Bakûr parçalarındaki gelişmeler İran yönetimini daha çok tedirgin edip gerginleştirmektedir. Çünkü bu alanlarda gelişen özgür Kürtlüğün Rojhilat üzerindeki etkisini ve bu temelde Rojhilat'ta yaşanan bilinçlenme ve örgütlenme düzeyini bilmektedir. Kürt sorununun demokratik siyasi çözümüne yaklaşmadığı için de bu potansiyeli her zaman kendisi için en büyük tehlike olarak görmektedir. İnkarcı ve imhacı politikadan uzak değildir. Rojhilat'taki özgürlükçü çalışmaları engellemek için her türlü baskı ve terör uyguladığı gibi, sınır üzerinde daha sıkı bir denetim oluşturmaya çalışmaktadır. Bu da özgürlük hareketimizle belli bir gerginlik durumunu ortaya çıkarmaktadır. Bu çerçevede Rojhilat alanında ve İran'la ilişkilerin seyrinin nasıl olacağı pek belli değildir.

Dikkat edilirse Kürdistan'ın tüm parçalarında birden yürüttüğümüz bir özgürlük mücadelesi ve direniş söz konusudur. Mevcut haliyle Rojhilat parçasındaki direniş yaygın bir savaşa dönüşmemiş olsa da Kürdistan'ın diğer üç parçasında AKP ve DAİŞ faşizminin saldırılarına karşı topyekûn bir direniş mücadelesi içerisinde olduğumuz açık bir gerçektir. Kuşkusuz böyle bir durumun gelişmesinde, hareket ve halk olarak özgür yaşam iddia ve irademizi koruma ve geliştirmemizin, özgürlük mücadelesini ağır bedeller verme pahasına her alanda yürütme gücünü ve cesaretini göstermemizin önemli bir payı vardır. Kürdistan'da özgür yaşam bugün ancak çok yönlü ve kapsamlı bir direniş mücadelesiyle kazanılmakta ve mümkün olmaktadır. Bunun da ağır bedeller istediği, hareket ve halk olarak Önderlik çizgisinde yürüyerek özgür yaşamdaki iddia ve ısrarımızın böyle bir cesaret ve fedakarlığı geliştirdiği, insanlığa yol gösterecek ve örnek olacak bir fedai mücadelesini ortaya çıkardığı açıktır.

■ Geçen süreçte kazanılan askeri zaferlerin ortaya çıkardığı elverişli sonuçlara dayanarak Rojava Devrimi'nin güçlü bir savunma sistemine kavuşturulması, her türlü saldırı karşısında ülke ve toplumun kendini koruyup savunacağı bir örgütlenme ve mevzilenme içine çekilmesi görevi başta gelmektedir.

■ Tutuklanmaya fırsat verilmemeli, tutuklanmayacak bir konumda çalışmalar yürütülmelidir. Tutuklama saldırılarına karşı da direniş geliştirilmelidir. Dahası çok zorlananlar yanı başlarındaki dağa çıkarak gerilla güçlerinin özgürlük ve savunma alanlarından yararlanarak mücadelelerini sürdürmelidirler.

■ 5 Nisan tarihli son görüşmede Önder Apo yumruğunu masaya vurarak hem Tayyip Erdoğan'ın müdahalesinin bu karakterini ortaya koymuş, hem de yeni Tayyip darbesine karşı tutumun ve direnişin nasıl olması gerektiğini göstermiştir.

Bununla birlikte kuşkusuz dışımızdaki gelişmeler de bizi tüm Kürdistan parçalarında savaşmak zorunda bırakmaktadır. Kapitalist modernite sistemi içerisindeki çelişkilerden, özellikle 1. Dünya Savaşı'nın yarattığı ulus-devlet sistemi ile ulus-üstü küresel kapitalizmin çelişkilerinden doğan 3. Dünya Savaşı'nın Ortadoğu'da yarattığı çatışmalı durum bizi dört cephede birden savaşmak zorunda bırakmaktadır. Dikkat edilirse Ortadoğu'ya dayatılan 3. Dünya Savaşı'nın tarafları içinde çözüm üreten ve gelişme sağlayan bir güç yoktur. Küresel kapitalizmin Büyük Ortadoğu Projesi adı altında Ortadoğu'ya dayattığı daha çok bölünme ve parçalanma, daha fazla iç çelişki ve çatışma ile bölge halklarının güçleri tüketilip küresel kapitalizme daha fazla muhtaç kılınmaktadır. Özellikle İsrail politikası olarak da tanımlanacak böyle bir proje, bugün küresel kapitalizm adına Ortadoğu'ya dayatılmaktadır. Ve bu politika Ortadoğu parçalanmışlığını daha da çoğaltarak çözümsüzlüğü, daha fazla çelişkiyi ve çatışmayı ortaya çıkarmaktadır. Büyük Ortadoğu Projesi, Ortadoğu'nun paramparça edilip çelişki ve çatışma içine itilerek kriz içinde yönetilmesi projesidir. Küresel güçlerin böyle bir yönetimde sonuç alması, etkinlik sağlaması fazla mümkün olmamaktadır.

Ortadoğu ulus-devlet statükoculuğu en çok daralma ve zorlanmayı Türkiye ve İran durumunda yaşamaktadır. Arap alemindeki bölünüp parçalanma giderek Türkiye ve İran'ı da tehdit eder hale gelmiştir. Kapitalizmin yarattığı ulus-devlet sistemi herhangi bir çözüm üretemediği gibi kendi varlığını korumak ve sürdürmekte ciddi biçimde zorlanmaktadır. Bu da Ortadoğu'da yaşanan savaş içerisinde kaosu ve krizi çoğaltmaktadır. Hem küresel kapitalist güçlerin hem de Ortadoğu'nun ulus-devlet statükoculuğunun çözümsüzlüğü ve çaresizliği, mevcut çelişkili ve çatışmalı durumu devam ettirmektedir. Aslında DAİŞ faşizmini ortaya çıkartan ve Arap alemiyle birlikte en çok da Kürdistan özgürlük devrimine saldırtan, bu çözümsüz ve çaresiz kriz durumudur. DAİŞ'in arkasında 3. Dünya Savaşı adı altında çatışan tüm güçler şu veya bu biçimde vardır. Herkes bu çete güçlerini kendi çıkarı doğrultusunda kullanmaya çalışmaktadır. İnkar ve imha sisteminden kaynaklanan bu durum Kürdistan'ı daha çok savaş ve çatışma içerisine çekmekte, Kürdistan'a savaş olarak yansımaktadır.

Kriz ve kaos derinleşecek

Bu temelde mevcut savaş durumunun devam edeceği, savaşan tarafların çare ve çözüm üretemeyecekleri, kriz ve kaosun derinleşerek süreceği ve bunun da Kürdistan'ı giderek daha çok etkileyeceği anlaşılmaktadır. Bu durumda yaşanan krize karşı gerçekleşebilir çözüm üreten tek güç, partimiz ve Önderliğimizdir, Kürt özgürlük mücadelesidir, Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Modernite kuramı temelinde Kürdistan genelinde demokratik özerklik mücadelesi yürüten hareketimiz ve halkımızdır. Ortadoğu'daki sorunların çözümü için tek uygulanabilir demokratik proje, Önder Apo'nun teorik, felsefik, ideolojik ve siyasi bakımdan geliştirdiği, hareketimizin belli bir düzeyde uyguladığı Demokratik Ortadoğu Konfederalizmi Projesi kapsamındaki Demokratik Özerklik çözümüdür. Bütün bunlar da özgürlük mücadelemizin devrimci hamleler temelinde geliştirilmesi için önemli imkanlar ve fırsatlar sunmaktadır.

Özce belirtecek olursak, Ortadoğu'da savaş devam etmektedir. Savaşan taraflar çaresiz ve çözümsüzdür. Tek uygulanabilir çözüm Önder Apo'nun geliştirdiği Demokratik Ortadoğu Konfederalizmidir, Demokratik Özerklik sistemidir. Kürdistan'dan böyle bir çözüm geliştirilmektedir ve bu gelişme, Kürdistan Özgürlük Devrimini, Demokratik Ortadoğu Devriminin merkezi ve öncüsü haline getirmektedir. Geçen dönemde Önderliğimiz ve hareketimiz, çözümü demokratik siyasi yöntemlerle gerçekleştirmek için büyük bir çaba harcamıştır. Fakat AKP faşizminin hile ve oyunları Türk özel savaş sisteminin inkarcı ve imhacı karakteri böyle bir çözümün gerçekleşmesine imkan ve fırsat vermemiştir. Dolayısıyla AKP faşizmi topyekûn özel savaş konsepti temelinde özgürlük hareketimizi ezmek ve imha etmek üzere yeni bir saldırı içerisine girmiştir.

Buna karşı hareket ve halk olarak bizim de geliştireceğimiz tutum, Devrimci Halk Savaşı temelinde Demokratik Özerklik çözümünü kendi gücümüzle gerçekleştirmeyi hedefleyen bir topyekün direniştir. Bugün daha çok somutlaşan Bakûrê Kurdistan'daki devrimci direniş, Rojava, Başûr ve Rojhilat'ı da kapsamış ve Kürdistan genelinde bütünsel duruşa dönüşmüştür. Bu süreç, Demokratik Özerklik Devrimi'ni gerçekleştirecek bir devrimci direnişi örgütleyip yürütmemiz için son derece elverişlidir, yeterli fırsat ve imkan sunmaktadır. Dışımızdaki güçler çelişki ve çatışma içindedirler. Çaresiz ve de çözümsüzdürler. Bu durumda Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı'nı geliştirmek için elverişli konjonktür fazlasıyla bulunmaktadır.

Daha somut olarak AKP, KDP ve DAİŞ ittifakı tüm saldırılarına rağmen çaresiz ve çözümsüz bir konumdadır. Kendi içlerinde bile açıktan birlik oluşturamayacak kadar zayıftırlar. Özellikle AKP faşizmi her ne kadar DAİŞ'i maske olarak kullanmaya çalışsa da Türkiye toplumunu ve uluslararası kamuoyunu, PKK'ye karşı başlattığı topyekün özel savaş saldırısına ikna edememektedir. Bunu teröre karşı mücadele demagojisiyle lanse etmeye çalışsa da inandırıcı olmamaktadır. AKP'nin başlattığı topyekûn saldırı içte ve dışta önemli bir tepkiyle karşılanmış durumdadır. Beklediği desteği ve taraftar kitlesini de bulamamıştır. Sadece Türkiye'deki şoven, milliyetçi, faşist çevrelerden destek alabilmiştir. Onun dışında Türkiye toplumundan, Ortadoğu ve Avrupa kamuoyundan, hatta NATO'dan bile beklediği desteği alamamıştır. Bu da ne kadar zayıf ve tecrit edilmiş bir konumda olduğunu açıkça göstermektedir.

Devrimci Halk Savaşı ile demokratik özerklik çözümünü yerelden kendi gücümüzle gerçekleştirmenin önü açıktır. Özellikle 7 Haziran seçim sonuçları sonrası AKP hükümetinin Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorunun çözümü yerine saldırılarını arttırarak daha otoriter bir rejim olmaya yönelmesi böyle bir demokratik özerklik çözümünü geliştirmek, demokratik özyönetimi inşa etmek için son derece elverişli bir ortam yaratmıştır. Kürt halkı yüzde 80'in üzerinde bir oranla "*demokratik özerklik çözümüne ve özgür yaşama evet*" demiştir. Hatta bu oran birçok alanda neredeyse yüzde 100'dür. Bu, tarihte ve dünyada eşi ve benzeri görülmeyen bir özgür yaşam iradesi ve talebidir. Bu bakımdan Kürt halkı demokratik özerklik çözümü dışında herhangi bir yaşamı kesinlikle kabul etmeyecek durumdadır. Birkaç işbirlikçi dışında tüm güçleriyle demokratik özerklik çözümüne "evet" demiştir ve bunun gerçekleşmesini istemektedir. Az sayıdaki bir işbirlikçinin ve devlete yamanan kesimin de halkımıza vereceği özeleştiri temelinde ve karşıt olmama şartıyla, yine geçmiş süreç içinde toplumsal değerlere zarar verenlerin de bu zararları telafi ederek demokratik özerklik sistemine katılmalarının önü her zaman açıktır. Aksi takdirde bu kesimlerin devleti temsil eden bir pozisyonda olup sistemimiz içinde durmaları mümkün değildir. İşte bu noktada halka doğru öncülük ederek faşist saldırıları kıracak bir öncü direnişi yerelden hızla örgütlemek ve geliştirmek, demokratik özerklik devriminde büyük zaferler kazanmayı sağlayacaktır. Bunu görmek, buna inanmak ve bu temelde kendini örgütlemek tüm devrimci militanların esas duruşu ve tutumu olmalıdır.

■■■

Yeni bir Devrimci Halk Savaşı sürecine girmiş bulunmaktayız

PKK Yürütme Komitesi Üyesi Duran Kalkan ile söyleşi

*** Öncelikle içinden geçtiğimiz sürecin özellikleri nelerdir?**

- Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 31. yıldönümünü tamamlıyor ve 32. mücadele yılına girdiğimizden, şanlı atılımımızın 32. mücadele yılını selamlıyorum. Başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve insanlığın diriliş ve direniş bayramını kutluyorum. 15 Ağustos gerilla atılımımızın ölümsüz kahramanı **Mahsum Korkmaz** yoldaş şahsında **Haki Karer**'den **Şervan Varto**'ya kadar uzanan ve sayıları 20 bini aşan kahraman şehitlerimizi, saygı ve minnetle anıyorum. Anılarına sahip çıkma ve amaçlarını başarma sözümüzü bir kez daha yineliyorum.

İçinde bulunduğumuz sürecin temel özelliklerini anlamak için son bir yıllık sürecin dikkatli bir analizine ihtiyaç vardır. Bu bağlamda da son bir yıl, yani 15 Ağustos Atılımımızın 31. yılı, esas olarak Rojavayê Kurdistan'da özgürlük devrimini savunmak ve derinleştirmek üzere, DAİŞ faşizminin saldırılarına karşı kahramanca direniş yılı oldu. Faşist DAİŞ çetelerinin 15 Eylül'den itibaren Kobanê'yi ele geçirmek ve Rojavayê Kurdistan'ı yok etmek amacıyla başlattıkları azgın saldırılara karşı Kürt halkı ve savunma güçleri kahramanca bir direniş sergiledi. Bu direnişle tüm dünya insanlığını etkileme ve birleştirerek ayağa kaldırma gücünü gösterdi. Kobanê direnişi tıpkı tarihteki büyük direnişler gibi tüm insanlığı etkileyen küresel bir direniş olma boyutuna ulaştı. Kobanê'de arkasında küresel ve bölgesel gericiliğin olduğu DAİŞ faşizmine karşı Kürt varlığı ve özgürlüğü, Kürt tarihsel gerçekliği, Ortadoğu halklarının demokratik birliği ve özgür insanlık savunuldu. Özellikle AKP faşizminin desteği temelinde Kobanê'yi ele geçirmek üzere yürütülen faşist DAİŞ saldırıları küresel düzeyde bir demokratik güçler cephesi oluşturularak yenilgiye uğratıldı.

15 Eylül 2014 tarihinden itibaren Kobanê'de yaşanan sadece bir Kürdistan özgürlük mücadelesi değildir. Faşizme karşı sadece Ortadoğu'da bölgesel düzeyde değil, küresel düzeyde bir demokrasi mücadelesi yürütülmüştür. Küresel gerici desteğe sahip DAİŞ faşistleri, Kobanê direnişi etrafında oluşturulan demokrasi bloğunun kahramanca direnişi sonucunda ilk tarihi yenilgisini yaşamıştır. Dört buçuk aylık amansız bir mücadele sonucunda yaratılan Kobanê zaferi ile günümüz dünyasında faşizmin egemenlik kuramayacağı ve yenilgiye mahkum olduğu bir defa daha tüm dünyaya gösterilmiştir. 2015 yılı Ocak ayı sonunda gerçekleşen Kobanê direniş zaferi, Rojava özgürlük devriminin yenilmezliğinin ve kökleşmesinin temeli oldu. Aynı zamanda, Kürdistan özgürlük devrimini geliştiren kıvılcım olmak ve Demokratik Suriye Devrimini başarıya götürmenin temellerini inşa etmek gibi önemli bir sonucun da yaratıcısı oldu.

Şunu da iyi biliyoruz ki, Kobanê sadece Kobanê'den savunulmadı. Kobanê direnişi yalnızca Kobanê toprakları üzerinde geliştirilmedi. 6-7-8 Ekim günlerinde görüldüğü gibi başta Bakûrê Kurdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında direniş geliştirildi. Tüm dünyada '**Kobanê Direniş Günü**' ilan edilerek DAİŞ faşizmine ve arkasındaki güçlere karşı dünyanın dört bir yanında, başta gençler ve kadınlar olmak üzere tüm özgürlük ve demokrasi güçleri Kobanê direnişinin başarısı için harekete geçti. Dolayısıyla Kobanê zaferi, Kobanê direniş güçlerinin ve YPG-YPJ'nin kahraman savaşçılarının yarattığı bir zafer olduğu gibi aynı zamanda tüm Kürdistan halkının ve dünya demokratik güçlerinin direniş zaferi olarak tarihe geçti. Kobanê'de DAİŞ faşizmini kıran ve tarihi direnişi zafere götüren Rojava özgürlük ve direniş güçleri, elde ettikleri bu avantajı değerlendirerek DAİŞ faşizmine karşı direnişi Cezire Kantonu'nun birçok cephesinde devam ettirdi. Geçtiğimiz 31. gerilla direniş yılı içinde tarihi Kobanê direnişini geliştiren ve derinleştiren yeni büyük direniş zaferleri olarak **Til Hemis, Çiyayê Kezwan** ve **Girê Sipî** zaferleri ortaya çıkarıldı. Böylece Kobanê ve Cezire kantonları birleştirildi ve özgür Rojavayê Kurdistan coğrafi ve siyasi güç olarak dünyaya ışık tutan bir temelde yeniden yaratıldı.

Gelişmenin yönü devrimden yanadır

DAİŞ faşizminin Kobanê'ye saldırtılmasında ve bu saldırının her anlamda takviye edilmesinde belirleyici rol oynayan güç, kesinlikle AKP hükümeti oldu. Daha saldırının ikinci haftasının sonunda Türk Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, Kobanê'nin düşeceğini ve sıranın Afrin'e geleceğini söyleyerek Rojava'da gelişen Kürdistan devrimine karşı nasıl büyük bir düşmanlık içinde olduğunu açıkça ortaya koydu. Bu tutuma tepki olarak ve Kobanê özgürlük direnişini desteklemek amacıyla gelişen 6-8 Ekim Bakûr serhildanı ardından da 30 Ekim tarihinde de Milli Güvenlik Kurulu'nu topladı. Bu toplantıda Kürdistan özgürlük hareketine karşı yeni bir topyekün özel savaş konseptiyle saldırı başlatılmasını kararlaştırdı. Ardından da yasal mevzuatı bu temelde daha da faşist içeriğe kavuşturmaya ve buna bağlı olarak Kürt halkı ve özgürlük güçleri üzerinde baskı ve terör uygulamalarını adım adım geliştirmeye yöneldi.

Dönem itibariyle, süreç yeni bir seçim sürecine, 7 Haziran 2015 tarihinde yapılacak genel seçim sürecine doğru evrilmekteydi. AKP hükümeti bir yandan topyekün özel savaş konsepti temelinde faşist baskı ve terörünü örgütlü kılmaya ve geliştirmeye çalışırken, diğer yandan 7 Haziran seçimini kazanmak amacıyla oyalama ve zaman kazanma taktiğini sürdürmeye çalıştı. AKP'nin bu hileli tutumunu kırmak ve maskesini düşürerek gerçek yüzünü açığa çıkarmak amacıyla 2014 yılının Aralık ayında Önder Apo, **Barış ve Demokratik Müzakere Süreci Taslağı** ile yeni bir girişimde bulundu. Bu çerçevede İmralı görüşmelerinin diyalogdan müzakereye evrilmesi için hızlı ve yoğun bir çaba içerisine girildi. Önder Apo'nun bu tarihi girişimi 28 Şubat Dolmabahçe açıklaması ve 2014 Amed Newroz'undaki tarihi mesajıyla doruğa ulaştı. Artık AKP hükümetinin önüne iki yol konmuştu ve bu iki yoldan birini seçmek zorunluluğu doğmuştu. Ya izleme kurulu ve heyetler oluşturularak ciddi bir biçimde belirlenen 10 madde üzerinde Türkiye'yi demokratikleştirecek ve Kürt sorununu çözecek bir demokratik müzakere sürecine girilecekti. Ya da artık maske atılacak, oyalama ve hile taktiğinden vazgeçilecek, AKP'nin gerçek yüzü açığa çıkarılacak ve sürece bu temelde karşı olduğu ortaya konulacaktı. Önder Apo'nun İmralı'da yürüttüğü güçlü mücadele, bu iki seçenek dışındaki ara yolların tümünü tıkadı ve hükümeti bir seçim yapmaya zorladı.

Bunun sonucunda artık hile yapma imkanı kalmayan ve bu zamana kadar sürdürdüğü hile politikasıyla kendisini güçlendirdiğini ve sonuç aldığını düşünen Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan Newroz ardından bütün maskeleri atarak sürece karşı olduğunu ilan etti. Ayrıca Dolmabahçe açıklamasını reddetti ve müzakere gibi bir çalışmanın olamayacağını da ifade etti. Kürt sorununun olmadığını, dolayısıyla Kürt halkının da olmadığını belirten darbe niteliğindeki müdahalesi ortaya çıktı. Bu biçimde AKP, bir süredir taşıdığı demokratikleşme ve Kürt sorununu çözme maskesini atmış, faşist, sömürgeci, soykırımcı olan gerçek yüzünü açığa çıkarmış oldu. Bu durum Rojavayê Kurdistan'da süren savaşa paralel olarak Bakûrê Kurdistan'da da mücadelenin 7 Haziran seçimleri temelinde daha çok yoğunlaşmasını ve derinleşmesini getirdi.

AKP faşizmi gelişmekte olan HDP'nin yüzde 10 seçim barajını aşamaması için devlet ve iktidar imkanlarını sonuna kadar kullanarak azgın faşist baskılar ve saldırılar yürüttü. Bir yandan Önder Apo'yla görüşmeleri durdurdu. Diğer yandan da HDP'nin bir Türkiye partisi olamayacağını söyleyip Türkiye alanındaki seçim çalışmalarını polis terörüyle engelledi. Kürdistan'da ordu baskısını harekete geçirerek seçim çalışmalarını engellemeye ve 7 Haziran seçiminden zaferle çıkmaya çalıştı. Aslında Newroz ardından Tayyip Erdoğan'ın müdahalesiyle 30 Ekim 2014 tarihli topyekün özel savaş konsepti, adım adım hayata geçirilmeye başlandı.

> **1 Haziran 2010'dan itibaren başlamış olan Devrimci Halk Savaşı Stratejik Hamlesi'nin yeni bir pratikleşme dönemine girilmiştir. AKP'nin geliştirdiği saldırılara karşı Devrimci Halk Savaşı temelinde topyekün bir direnişi gerekli kılmaktadır.**

> **24 Temmuz'da zirveleştirdiği siyasi ve askeri saldırılar karşısında bizim esas alacağımız devrimci görev, Demokratik Özerklik Devrimi'ni Devrimci Halk Savaşı yöntemiyle ve topyekün direniş temelinde gerçekleştirmektir. Bunun dışında yol yöntem arayışıyla bir tartışmaya yer verilmesi doğru değildir.**

Özellikle AKP-KDP ittifakı tüm Kürdistan'da ve Türkiye'de HDP'yi hedefledi ve HDP'nin seçim barajını geçmesi engellenmeye çalışıldı. Bu yolla 30 Ekim tarihli MGK toplantısı kararlarından olan ve AKP'ye 7 Haziran seçimini kazandırma amacıyla geliştirilen topyekün özel savaş konseptini etkin bir biçimde uygulamaya koyarak bir sonuç elde edilmek istendi. Bu anlamda, 7 Haziran genel seçimleri AKP-KDP'nin topyekün özel savaş konsepti saldırısı ile HDP'nin Kürdistan ve Türkiye'de oluşturduğu demokratik güç birliği ve bloğu arasında yaşanan büyük bir mücadeleye dönüştü. Bu tarihi mücadele, 7 Haziran seçiminde tekçi AKP'nin yenilerek tek başına iktidar olma konumundan düşmesi, HDP'nin ise yüzde 13 düzeyinde oy alıp 80 milletvekili çıkarması temelinde demokrasi güçlerinin büyük bir siyasi başarısıyla sonuçlandı.

Diğer yandan da 15 Ağustos Atılımının 31. yılı, faşist DAİŞ çetelerinin saldırılarına karşı Güney Kürdistan'ın savunulduğu bir yıl oldu. Rojavayê Kurdistan'da Kobanê, Til Hemis, Çiyayê Kezwan ve Girê Sipî zaferlerinin kazanılarak DAİŞ faşizmine tarihi yenilginin yaşatıldı. Bakûrê Kürdistan'da ise seçimlerde AKP faşizminin yenilgiye uğratıldığı bir yıl oldu. Bu mücadele ve zaferler 2015 yazında başta Kuzey Kürdistan olmak üzere Kürdistan'ın dört parçasında ve Ortadoğu'nun birçok alanında demokratik devrimci mücadeleyi geliştirmek için son derece elverişli bir ortam ortaya çıkardı.

Tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yılına bu büyük gelişmeler temelinde girerken, gerçekler bize şunu açık bir biçimde göstermektedir ki, 31'inci 15 Ağustos yılında kazanan, özgürlük hareketimiz ve demokratik güçler olmuştur. Kaybeden ise AKP-KDP-DAİŞ ittifakı olmuştur. Dolayısıyla 2015 yılı yaz mevsimi itibariyle, siyasi ve askeri gelişmenin yönü kesinlikle devrimden yanadır. Her alanda özgürlük ve demokrasi devrimlerinin gelişmesi yönündedir. Özellikle Bakûr ve Rojavayê Kurdistan'da bu gerçeklik en ileri düzeyde yaşanmaktadır. Başûrê Kurdistan ve Türkiye'de ise Kobanê direnişinden itibaren yeni demokratik devrim süreci mayalanmış ve giderek önemli bir gelişme düzeyine ulaşmıştır.

İşte bu tarihi devrimsel gelişmeleri önlemek için 24 Temmuz tarihinden itibaren faşist AKP yönetimi kapsamlı bir siyasi ve askeri saldırı süreci başlattı. 7 Haziran seçimlerinde AKP yenildi, HDP seçimi kazanan tek parti olarak Türkiye'de siyasetin yönünü belirleyen bir konuma ulaştı. Seçim sonuçlarıyla hesapları ve planları bozulan AKP hükümeti topyekün özel savaş konseptini uygulamaya koyabilmek için yeniden buna uygun zemin yaratmaya çalıştı. Seçimden hemen sonra gerçekleştirilen Amed provokasyonu, Haziran sonundaki Kobanê katliamı ve en son vahşi Pirsus katliamı doğrudan AKP planları doğrultusunda geliştirilen saldırılar oldu.

Bu tür provakatif girişimler ve katliamlarla zemin yaratan AKP hükümeti, devrimci güçlerin hamle yapması ihtimaline karşı daha fazla dayanamayarak 24 Temmuz'dan itibaren karşı devrimci saldırılarını siyasi ve askeri boyutta açık bir biçimde başlattı. Demokratik siyasete dönük siyasi soykırım operasyonları 2009 güzünü aratmayacak şekilde yürütülürken, gerilla güçlerine dönük hava saldırıları da Bakûrê Kürdistan ve Medya Savunma Alanları'nı içine alacak şekilde uçak, tank ve top gibi tüm araçları kullanma temelinde yoğun bir biçimde başlatıldı. AKP daha önce DAİŞ maskesiyle yürütmeye çalıştığı katliam girişimlerini şimdi daha açık ve maskesiz bir biçimde yürütür hale geldi.

Süreç her bakımdan büyük bir devrimci hamle sürecidir

*** AKP hükümetinin 24 Temmuz tarihinden itibaren başlattığı topyekün özel savaş saldırısı neyi amaçlıyor?**

- Bu konuda belirtilmesi gereken, birinci husus; kuşkusuz en başta düşman saldırıların intikamcı bir karakteri vardır. AKP faşizmi son dönemlerde yaşadığı yenilgi ve başarısızlıkların intikamını almak istemektedir. Önder Apo'dan, özgürlük hareketimizden, demokratik siyasetten, Kürt halkından ve Türkiye demokratik güçlerinden intikam alma çabası içindedir. Neyin intikamını aldığı ise son derece açıktır. AKP seçim sonuçlarının intikamını saldırılarla, savaş ilanlarıyla ve katliamlarla almak istemektedir. Rojava'da özgürlük güçlerinin kazandığı büyük zaferlerin, Kobanê, Til Hemis, Çiyayê Kezwan ve Girê Sipî zaferlerinin intikamını almaya çalışmaktadır. 2013'ten bu yana geliştirdiği oyalama ve engelleme politikalarının, hesap ve planlarının İmralı görüşmeleri temelinde bozulmuş olmasının intikamını almak istemektedir. Bu temelde geçen süreçte yaşadığı tarihi yenilgileri yengiye dönüştürmek istemekte, hareketimizin ve Türkiye demokratik güçlerinin sağladığı tarihi başarıları ise ortadan kaldırmaya ve yok etmeye çalışmaktadır.

İkinci husus: Söz konusu topyekün saldırılarla AKP hükümeti Kobanê direnişi temelinde Rojava'da, Bakûr'da, Başûr'da ve Türkiye'de yaşanan devrimci gelişmeleri durdurmak ve büyük devrimsel hamlelerin önünü almak istemektedir. Çünkü Kobanê direnişi temelinde bu her üç alanda Ekim 2014'ten bu yana tarihi öneme sahip büyük devrimsel gelişmeler yaşanmıştır. Rojava direnişi büyük zaferler kazandığı gibi Bakûr'daki siyasi mücadele 7 Haziran seçim sonuçlarıyla önemli bir zafer elde etti. Bu durum Türkiye devrimci demokratik güçleriyle de ittifak halinde olup Türkiye demokratik devriminin önünü açmıştır.

AKP hükümeti 24 Temmuzdan itibaren başlattığı topyekün saldırıyla bu gelişmelerin önünü almak, özgür Kürdistan ve demokratik Türkiye devrimlerinin zaferini engellemek istemektedir. Çünkü süreç her bakımdan büyük bir devrimci hamle sürecidir. 15 Ağustos Atılımı'nın 32. yılına girerken Bakûrê Kurdistan ve Türkiye'de yaşanan, kesinlikle özgürlük ve demokrasi devriminin zafer kazanıcı bir hamleyi gerçekleştirmesidir. AKP ve TC devleti işte bu gelişmelerde kendi sonunu ve yok oluşunu görmektedir. Böylesi devrimsel gelişmeleri engellemek, devrim potansiyelini darbelemek, ezmek, zayıflatmak için 24 Temmuz'dan itibaren söz konusu siyasi ve askeri topyekün saldırıyı başlatmıştır. Böyle bir saldırıyla özgür Kürdistan ve demokratik Türkiye devrimlerini engelleyebileceğine ya da geciktirebileceğine inanmaktadır.

Üçüncü husus; 7 Haziran seçiminde iktidardan düşmüş olan AKP, kendisini iktidarda tutmayı, yani iktidar ömrünü uzatmayı PKK'ye karşı, Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne ve Türkiye demokrasi mücadelesine karşı siyasi ve askeri anlamda topyekün saldırıda görmektedir. Yeniden savaşı ve saldırıları tırmandırarak Türkiye'deki faşist gerici güçlerin desteğini almayı ve bu temelde iktidarda kalmayı hedeflemektedir. Hem Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan hem de AKP yöneticileri varlıklarını ve geleceklerini bu temelde iktidarda kalmaya bağlamışlardır. Çünkü çok kirli ve çok suçludurlar. Geçen 13 yıl boyunca yapmadıkları kötülük, hile, hırsızlık, yolsuzluk, soygun kalmamıştır. Herkese karşı kanun dışı, hukuk tanımaz saldırılar yürütmüşlerdir. Dünyanın ve bölgenin büyük güçlerini arkalarına alarak amansız bir faşist saldırı içinde olmuşlardır. Şimdi iktidardan düşerlerse bütün bunların hesabının kendilerinden bir bir sorulacağını bilmektedirler.

Geçmişte topluma karşı işlemiş oldukları büyük suçun hesabını vermekten duydukları korku onları can havliyle özgürlük gerillasına, Kürt halkına, demokratik siyasete ve Türkiye demokratik güçlerine saldırtmaktadır. Kobanê katliamı gibi, Suruç katliamı ve Amed katliamı gibi sivil halka dönük vahşi, gözü kara ve saldırgan katliamlar yapmaktadır. Bugün de AKP, Kandil'in Zergelê köyünde hava saldırıları ile sivil halka yönelik yeni bir vahşi katliam yapmış bulunmaktadır.

Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'nin şoven, faşist, milliyetçi güçleri, özel savaş karargahları, iktidar gücünü tüketmekte olan AKP'nin kalan gücünü de PKK'ye karşı savaşta kullanmasını istemektedir. AKP, Önder Apo'nun imhası ve PKK'nin tasfiyesi üzerinde gerçekleştirilmek istenen Kürt gerçeğini inkar ve imha siyasetini başarıya taşımakla görevli kılınmış bir gruptur. İktidara da kesinlikle bu amaçla getirilmiştir. 13 yıldır bu amaçla tek başına iktidarda tutuldu. Bu görevi yerine getirdiği ölçüde iktidarda kalabilmiştir. AKP şimdi iktidardan düşerken ve gücünü tüketirken de kalan gücünü yine

bu amaç doğrultusunda kullanmak istemektedir.

AKP'liler de işledikleri suçlar karşısında hesap verme korkusuyla iktidar ömürlerini ancak böyle bir faşist saldırganlıkla, dağıtaşı vuran, yakan, binlerce insanı yeniden sorgusuz sualsiz tutuklayıp cezaevlerine koyan, sivil katliamları gerçekleştiren vahşi bir faşist saldırıyla iktidarda kalabileceklerini veya iktidar ömürlerini biraz daha uzatabileceklerini düşünmektedir. Bu nedenledir ki, bir iktidarın şimdiye kadar gerçekleştirmediği düzeyde vahşi topyekün bir saldırı yürütmektedirler. Bu noktada 12 Eylül faşist cuntasını bile, Çiller-Ağar-Güreş özel savaş çetesini bile aşan bir faşist sömürgeci saldırganlığı bugün özgürlük hareketimize, halkımıza ve Türkiye demokratik güçlerine yöneltmiş bulunmaktadırlar.

Bu anlamda bu kadar saldırgan olmadaki amaçları çok açıktır ve bunu kendileri de netçe ifade etmektedirler. Bizzat Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "*çözüm süreci diye bir şeyin kalmadığını ve zaten hiç olmadığını*" da ifade etmiştir. Başbakan Ahmet Davutoğlu, sanki 31 yıldır süren savaştan habersizmiş gibi gerillanın ve halkın gösterdiği direnişten adeta şaşkınlık duyarcasına söz konusu imha amaçlı saldırılarının sonuna kadar süreceğini ifade etmektedir. Hiçbir yerde herhangi bir irade tanımayacağını, tek iradenin kendisi olduğunu, kendisinin verdiği emir dışında hiçbir kararı ve toplumsal yaşamı kabul etmeyeceğini ifade ederek bu yürüttüğü faşist saldırıları tamamen böyle bir amaca bağladığını açıkça belirtmektedir.

AKP bir yandan da Türkiye toplumunu ve uluslararası toplumu aldatmak istemektedir. İşte, sözüm ona DAİŞ'e karşı tavır aldıklarını ve savaş açtıklarını söyleyerek böyle bir süreci başlatmışlardır. DAİŞ adı altında özgürlük hareketimize, halkımıza ve demokratik güçlere dönük siyasi ve askeri topyekün saldırı uygulamaya koymuşlardır. Dikkat edilirse, bütün bu sözlerin hepsi bir demagoji ve yalandan ibarettir. Ortada DAİŞ'le herhangi çelişki veya çatışma söz konusu değildir. DAİŞ cephesinde olanların hepsi bir danışıklı dövüştür. Öyle bir kavga varmış gibi görünerek bölgesel ve küresel güçler aldatılmaya, özgürlük hareketimize ve halkımıza dönük topyekün özel savaş saldırısı maskelenmeye çalışılmaktadır. AKP'nin DAİŞ'e karşıtlığı yoktur. Tam tersine birlik ve ortaklık vardır ve devam etmektedir. Türkiye'de DAİŞ'in örgütlülüğü çok güçlüdür. DAİŞ içerisinde Türkiye MİT'inin ve kontrgerillasının örgütlülüğü çok güçlüdür. 90'ların JİTEM'i şimdi DAİŞ olmuştur. AKP gizli veya örtülü yapmak istediği saldırıları DAİŞ adıyla yaptırıp Pirsus ve Amed'te olduğu gibi DAİŞ maskesini kullanırken ya da DAİŞ içine sızdırdığı güçlerle yaptırırken, uygun bulduğu zeminlerde de açıkça yapmaktadır. AKP bu süreci DAİŞ maskesi altında başlatmış ve yürütmeye çalışmaktadır.

DAİŞ maskesi adı altında özgürlük hareketimize dönük kapsamlı topyekün özel savaş saldırısı başlatılmıştır. Bu temelde Demokratik Özerklik devrimimiz engellenmek ve devrim potansiyeli tasfiye edilmek istenmektedir. Yine Kürdistan özgürlük devrimiyle Türkiye demokratik devriminin stratejik birliği ve ittifakı parçalanmaya çalışılmaktadır. Özellikle Kürdistan Özgürlük Hareketi ile ilişki-ittifak kuran, Türkiyeli örgütlere, siyasi çevrelere dönük faşist saldırıların arttırılması bunu ifade etmektedir. Türkiye'deki herkese AKP faşizmi ve özel savaş sistemi tarafından şu söylenmektedir: "*Kim ki Kürtlerin özgürlüğünü ister ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'yle ittifak ve dayanışma içinde olursa, onun sonu Kürtlere dayatılan özel savaş saldırısının sonuyla aynı olacaktır. Kürtlere dayatılan baskı ve katliam onlarla ittifak yapan Türkiyeli güçlere de dayatılacaktır.*" Bunu Pirsus katliamıyla da açıkça göstermişlerdir.

AKP yöneticilerinin demagojik sözleri ne olursa olsun gerçekte Kürt halkının özgürlük iradesini tanımadıkları ve Kürt sorununun çözümüne karşı oldukları açıktır. AKP'nin Kürt halkının varlığını tanımadığı bizzat Tayyip Erdoğan tarafından dillendirilmektedir. AKP'deki zihniyet ve izlenen politikalar Türk-İslam sentezcidir ve Kürt düşmanıdır. Kürt karşıtı cumhuriyet stratejisini bazı demagojik sözlerle gizleyerek yürütmeye çalışmaktadır. Özellikle de bazı Kürt çevrelerini ve demokratik güçleri aldatarak bu inkar ve imha politikasını hayata geçirmek istemektedir.

Topyekün özel savaş Önder Apo'yu hedeflemektedir

*** AKP'nin başlattığı savaş esas olarak neyi ve kimi hedef alıyor?**

- Bu noktada şu hususları da ifade etmekte yarar vardır. AKP'nin 24 Temmuz'dan itibaren başlattığı siyasi ve askeri saldırılar 30 Ekim 2014 tarihli MGK toplantısında kararlaştırılan topyekün özel savaş konseptinin uygulanmasıdır. Zaten Cumhurbaşkanı ve Başbakan da bunu açıkça ifade etmektedir. Kürdistan Özgürlük Hareketi ezilene kadar ya da teslim olup kendini tasfiye edene kadar bu saldırıların sürdürüleceği söylenmektedir. Bu bakımdan da başlayan saldırıları kısa süreli ya da geçici saldırılar olarak görmemek gerekir. Bu temelde AKP'den beklentili söz ve davranış içerisinde olmak kesinlikle yanlıştır. Bu, AKP'nin, özel savaşın hilelerine aldanmak ve alet olmaktan başka bir anlamı ifade etmeyecektir. Bu konuda özellikle de Önder Apo'nun savunmalarının beşinci cildinde yaptığı AKP çözümlemesini derinliğine özümseyerek tutum geliştirmek gereklidir.

Mevcut saldırılar topyekündür. Bu topyekünluk hem hedefler hem de araçlar bakımından böyledir. Dikkat edilirse, tüm özgürlükçü ve demokratik güçler bu saldırının hedefi konumundadır. Bu bakımdan topyekün özel savaş Önder Apo'yu hedeflemektedir, partimizi ve gerilla güçlerimizi, HDP'yi ve tüm demokratik siyaset güçlerini hedeflemektedir. Başta gençlik ve kadın hareketimiz olmak üzere tüm halkımızı hedeflemektedir. Topyekün bir imha ve tasfiye saldırısı, irade kırma ve teslim alma saldırısı olmaktadır.

Diğer yandan ise kullanılan araçlar ve yöntemler de topyekündür. Tüm askeri yöntemler, araçlar bu saldırıda ölçüsüz ve sınırsız bir biçimde kullanılmaktadır. Öyle ki Kürdistan'ın dağı taşı, köyü, vadisi, ormanı vahşice bombalanmakta, yakılıp yıkılmaktadır. Bu saldırıda polis gücü, kontrgerilla, emniyet, siyasi baskı ve saldırı güçleri ve yöntemleri çok yönlü kullanılmaktadır. MİT ve kontrgerilla katliamlarından, yaygın siyasi soykırım operasyonlarına ve tutuklamalara kadar tüm soykırım yöntemleri uygulanmaktadır. Özellikle 1994 baharında DEP'e, 2009 sonunda DTP'ye yapılan yönelimlere benzer saldırılarla demokratik siyaset etkisiz kılınmak istenmektedir.

*** Devletin yönelimlerine karşı ne yapmalıyız? Nasıl bir eylem ve pratik içinde olmalıyız?**

- İnkar ve imha sisteminin askeri saldırıları, kontrgerilla saldırıları, kirli savaş ve siyasi soykırım operasyonları, tutuklamalar, sorgusuz sualsiz zindanlara doldurmalar başta olmak üzere tüm baskı altına alma çabaları sürecektir. Bunu hepimizin, tüm yoldaşların, halkımızın, demokratik siyaset güçlerinin ve Türkiye devrimci demokratik güçlerinin iyi görüp anlaması gerekir. Bu saldırılara karşı gerekli tutumu, tavrı, tedbiri geliştirebilmek şarttır. Bu saldırıları boşa çıkaracak tutum ve direniş, kesinlikle gereklidir. Askeri saldırıları ve kontrgerilla saldırılarını boşa çıkartacak bir tutum ve davranış içinde olmak kadar siyasi soykırım operasyonlarını boşa çıkartacak bir tutuma da kesinlikle ihtiyaç vardır. Bunun için de en başta 2009-2010'daki kadar yakalanma, bu süreçte asla olmamalıdır. Tutuklanmaya fırsat verilmemeli, gizliliğe son derece dikkat edilmeli, tutuklama saldırılarına karşı direniş geliştirilmelidir.

Bu bağlamda da hareket ve halk olarak yeni bir Devrimci Halk Savaşı sürecine girmiş bulunmaktayız. Aslında bu süreç yeni başlayan bir süreç de değildir. 1 Haziran 2010 tarihinde ilan edilen 4. Stratejik Dönemin yeni boyutlar kazanarak devam etmesidir. Önder Apo hem 2010 Ağustosu'nda hem de 2013 başından itibaren bu stratejik durumu değiştirmek, Devrimci Halk Savaşı yerine demokratik siyasi mücadele yöntemleriyle Kürt sorununun çözümü ve Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlamak için farklı bir stratejik süreç geliştirmeye çaba harcadı. Bu çabaya rağmen AKP'nin hile ve oyunlarını sürdürmesi, zihniyet ve politika olarak demokratikleşmeye ve Kürt sorununun çözümüne kapalı olması nedeniyle Önderliğimizin bu çabaları sonuç vermemiştir. Bu bakımdan da 1 Haziran 2010'dan itibaren başlamış olan Devrimci Halk Savaşı Stratejik Hamlesi'nin yeni bir pratikleşme dönemine girilmiştir.

Devrimci Halk Savaşının hedefi Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmektir

Sürecin bu biçimde belirginleşmesi ve netliğin oluşması önemlidir. Geçen iki yıl boyunca yaşanan gelgitler ve dönem dönem oluşan muğlaklıklar, hareket ve halk olarak etkili çalışma ve mücadele yürütmede bizi zayıf bırakmıştır. Açıkça belirtmek gerekirse, çoğunlukla bekleme konumu içine sokmuştur diyebiliriz. Pratikte yaşadığımız ise çoğunlukla İmralı'daki görüşmelerin ne olacağını beklemek olmuştur. Bu duruş, Önder Apo'nun şiddetle eleştirdiği, Önderlik çizgimizin asla kabul etmediği bir duruştur. Bu duruş bizim devrimci enerjimizin ve potansiyelimizin Önderlik ve parti çizgisinde pratiğe dönüşmesini ve demokratik ulus inşasında somutlaşmasını engellemiştir. Şimdi bu biçimiyle de olsa mücadele tarzında bir netleşmenin yaşanması bizim açımızdan önemlidir.

*** AKP ve devletin saldırıları nasıl boşa çıkartılabilir?**

- Önder Apo'nun ısrarla ve sabırla yürüttüğü demokratik siyasi çözüm arayışı gerçekleşmemiştir. AKP'nin zihniyet ve politika bakımından buna kapalı olduğu netleşmiştir. Zaten CHP ve MHP'den de böyle bir demokratik tutum, zihniyet ve politika beklenemeyeceğine göre geriye sadece HDP kalmaktadır. Bu noktada da HDP'nin hem henüz gücü zayıftır ve böyle bir çözümü gerçekleştirmeye yetmemektedir, hem de AKP ve MHP başta olmak üzere özel savaş düzeni tarafından yoğun bir baskı sürecine alınmış durumdadır. Bu durumda geriye Kürdistan özgürlük devrimini ve Türkiye demokratik devrimini başarıya götürmenin ve Demokratik Özerkliği gerçekleştirmenin yolu olarak Devrimci Halk Savaşı kalmaktadır.

AKP'nin geliştirdiği saldırılar da böyle bir mücadeleyi gerektirmektedir. Saldırılar, Devrimci Halk Savaşı temelinde topyekün bir direnişi gerekli kılmaktadır. AKP faşizminin başlattığı topyekün özel savaş saldırısına karşı doğru devrimci duruş, ancak Devrimci Halk Savaşı temelinde gelişecek bir topyekün direniş olabilir. Tayyip Erdoğan'ın Newroz ardından geliştirdiği darbeci müdahale ile AKP hükümetinin Pirsus katliamı sonrası DAİŞ'e saldırı adı altında hareketimize ve halkımıza yönelik başlattığı ve 24 Temmuz'da zirveleştirdiği siyasi ve askeri saldırılar karşısında bizim esas alacağımız devrimci görev, Demokratik Özerklik Devrimi'ni Devrimci Halk Savaşı yöntemiyle ve topyekün direniş temelinde gerçekleştirmektir. Bunun dışında yol yöntem arayışıyla bir tartışmaya yer verilmesi doğru değildir. Çünkü süreci doğru ve yeterli anlamanın ve karşılamanın demokratik özerklik devrimini gerçekleştirme amacıyla devrimci halk savaşı yürütmekten başka yöntemi de yoktur.

Günümüzün Devrimci Halk Savaşı'nı iktidarcı ve devletçi paradigma temelinde süren, mevcut iktidarı yıkıp yerine yeni bir iktidar ya da ulus devlet kurmayı hedefleyen bir savaş olarak görmemek gerekir. Yeni paradigma temelinde gelişen Devrimci Halk Savaşının hedefi Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmektir. Bu da 9 boyutta demokratik ulus inşasını gerçekleştirmek ve savunmak anlamına gelmektedir. Demokratik konfederalizmi Kürdistan'da pratikleştirmeyi, demokratik ulusun siyasi çözümü kapsamında Demokratik Özerklik Devrimini gerçekleştirmeyi ifade etmektedir.

Yeni paradigma ve yeni ideolojik siyasi çizgi temelinde geliştirilecek Devrimci Halk Savaşı, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirecek bir halk direnişi ve mücadelesi olmalıdır.

Topyekün direniş, kavramıyla kast edilen ise AKP faşizminin geliştirdiği topyekün özel savaş saldırısına karşı halkımızın ve özgürlük güçlerinin bir bütün olarak topyekün direniş mücadelesi içerisinde olmayı ifade eder. Bu noktada da şu hususa kesinlikle dikkat etmek gerekmektedir. Topyekün direniş, deniliyor diye salt direniş içerisinde olmak, direniş ifade eden siyasi-askeri eylemler yapmak, ama bu eylemlerin hangi amaçla yapıldığına fazla bakmamak yanlıştır. Topyekün direniş, saldırı olduğunda direnişe geçmek değildir. Topyekün direniş kesinlikle böyle anlaşılmamalıdır. "*Salt direniş olsun, AKP faşizminin saldırılarına karşı siyasi ve askeri bakımdan direnilsin, bu saldırılar başarısız kılınsın, saldırı planları bozulsun yeter*" demek yanlıştır. Bu yetmez. Bunda ısrar edilmesi yanlış bir anlayıştır. Salt direniş içerisinde olmak ve AKP planlarını bozmayı yeterli görmek de eski mücadele çizgisinde kalmaktır. Bu duruş, Demokratik Özerklik çözümünü gerçekleştirmeyi hedefleyen mücadele çizgisinin gerisinde olmayı ifade eder. Bu bakımdan da AKP'nin planlarını bozarak çözüme gelmesini beklemeyi ifade eder. Ki, bu da AKP'den beklentili olma durumudur. Bu yaklaşım bir orta sınıf tutumu ve çizgisidir.

Demokratik Özerklik ise dar anlamda demokratik ulusun siyasi boyutunu içermektedir. Geniş anlamda ise Demokratik Konfederalizmin pratikleşmesi anlamına gelmektedir. Her devrimin öncelikle çözüm getirdiği alan siyasal boyuttur. Devrim, siyasal alanda çözüm sağlamadıkça diğer boyutlardaki çözüm çabalarına kesin sonuca ulaşılamaz. Siyasi boyut dışındaki çözüm çabaları bazı gelişmeler sağlayabilir ama sınırlı kalır. Bazı sınırlı gelişmeleri yeni bir toplumsal sistem örgütlemeye vardırmak siyasi boyutta çözüm üretmekle mümkün olur. Bu bakımdan da AKP faşizminin topyekün özel savaş saldırısı temelinde özgürlük hareketimizi imha ve tasfiye etmeye çalıştığı böyle bir süreçte bizim yürüteceğimiz Demokratik Özerklik mücadelesi, öncelikle Demokratik ulusun siyasi boyutunun çözümüne yoğunlaşır. Bu da toplumun nasıl yönetileceği ve özyönetimin olup olmadığı sorularına demokratik cevaplar oluşturmayı ifade eder.

Dikkat edilirse böyle bir saldırıyı başlatan hükümetin başı olan Ahmet Davutoğlu "*benden başka irade olmayacak, herkes benim emrime göre yönetilecek*" demektedir. O zaman buna karşı mücadelenin merkezinde de Ahmet Davutoğlu'na "*Hayır! Biz senin emrinde yönetilmeyeceğiz, kendi demokratik özyönetimimizi inşa edeceğiz ve bu temelde demokratik sistem içerisinde kendi kendimizi yöneteceğiz*" denilebilmelidir. Bu da her köyde, mahallede, şehirde halk meclislerini kurmak, halkın iradesini o mecliste somutlaştırmak, meclislere dayalı halk yönetimleri oluşturarak yerelden halkın kendi kendini yönettiği bir sistemi yaratmak demektir. Siyasi boyutun çözümü böyle bir örgütlenmeyi geliştirmeyi ve mücadeleyi yürütmeyi ifade eder. Böyle bir özyönetime dönük imha ve tasfiye amaçlı saldırılar karşısında halkın kendi iradesini savunması da bir devrim çalışmasıdır. Tüm bunlar Kürt halkının en meşru, doğal, asgari haklarıdır.

Seçilmiş yerel yönetimler bulunmasına rağmen toplumsal iradenin üstünde kendini konumlandıran devlet kurumları da bulunmaktadır. Örneğin halka illerde atanmış valilerin ve ilçelerde de atanmış kaymakamların idareleri altında yaşam dayatılmaktadır. Tüm yönetimler gibi, valilerin ve kaymakamların da halk tarafından seçilmesi gerekir. Seçilmiş yerel yönetimler toplumun iradesidir ve toplumsal irade beyanı göstermede bundan daha doğal bir yöntem olamaz. Buna rağmen seçilmiş halk iradesinin üzerinde bir inkar-imha sisteminin temsilcilerini yerleştirmek halk iradesini reddetmektir. Halk iradesini reddetmek ve halka sömürgeci devlet iradesini dayatmaktır.

Köy veya mahalle muhtarlıkları, belediyeler, kendilerini seçen irade olan toplumsal iradenin özgür demokratik yaşamını örgütlemesi, hızla demokratik kurumlaşmaları geliştirmesi, bunun dışında kalan tüm köy, mahalle, kasaba ve şehirlerde de halk iradesini yansıtan komün ve meclis oluşumları demokratik bir sistemin temelleri olacaktır. Halkımızın iradesine rağmen halkımızı yönetmeye çalışmak, ulus devletin iradi kurumları yoluyla yarattığı sömürgeciliğin kurumsal kılıflarına tabi olmak demektir. Kendi özyönetimini oluşturmak, başta kendini korumakla, kendi güvenliğini devlet kurumlarına bırakmamakla teminat altına alınabilir.

Bu noktada kuşkusuz böyle bir mücadele AKP hükümetinin iddia ettiği gibi bölücülük değildir. Türkiye'den kopmayı ya da Kürdistan'da ulus devlet tarzında ayrı bir yönetim kurmayı ifade etmez. Türkiye demokratik ulusu içerisinde demokrasinin bir gereği olarak Kürdistan halkının kendini yönetme iradesini ifade eder. Zaten böyle bir özyönetim demokrasinin gereğidir. Demokrasi, yönetimi merkezden ele geçirmek değildir. Tekçi idare sistemi değildir. Demokrasi, her düzeyde toplum kesimlerinin meclisler temelinde kendi kendini yönettiği Demokratik Özerklik sisteminin gerçekleştirilmesidir.

Sürecin bizden istediği devrimci görevleri zafer çizgisinde yerine getirmenin ilk şartı, ki bu dönemsel süreçlerle de ilgili değildir ve sürekli olması gerekir, Önderlik ve PKK ilke ve ölçülerine uygun bir yaşam ve mücadele çizgisini esas almakla olacaktır. Bunun için de bütün özgürlük güçlerimizin; ideolojik, siyasi, askeri, toplumsal alan güçlerimizin tümünün bir örgütsel bütünlük temelinde, AKP'nin geliştirdiği topyekün saldırıya karşı verecekleri ortak cevap Demokratik Özerklik Devrimi'ni gerçekleştirmek olmalıdır. Bu noktada "*ben bu devrimin içinde değilim, Demokratik Özerklik mücadelesinde değilim, demokratik ulus inşasında değilim, ben inşa çalışmasında yer almıyorum*" demek kesinlikle çizgi dışı olmayı ifade eder. Bugün bu gerçeği görüp özeleştirisini vererek bir düzeltme sağlamamız ve bunu Önder Apo'ya verilecek bir özeleştiri olarak gerçekleştirmemiz gerekmektedir.

Alan farklılıkları devrimsel amaçlarımızda parçalanmanın ya da birbirinden kopuşun değil, birbirini tamamlayarak çalışmaların bütünlüklü bir çerçevede yürütülmesinin yöntemleri olarak ele alınmalıdır. Hiçbir yoldaşımız, komite veya örgütümüz kendi çalışmasını başka alan çalışmalarının üstünde, karşısında ya da dışında görmemelidir. Her alan, kendi çalışmasının diğer alanlardaki çalışmalarla bütünleşerek devrimsel amaçlara hizmet edeceğini bilerek hareket etmelidir. Önder Apo'nun belirttiği "*Varlığını koruma ve özgürlüğünü sağlama*" şiarını her bir yoldaşımız ve çalışma birimimiz esas almalıdır. Sistemimizde dağılmaya, çürümeye, yıpratmaya izin verecek boşluklar oluşturmadan ruhsal ve sistemsel bütünlük içinde çalışmaları yürütmek ve ortaklaşmak, Önderlik şiarının doğru anlaşılması ve yaşamsallaştırılmasıyla mümkündür. Demokratik Özerklik Devrimi ile demokratik ulus inşasını yürütmek, içinde bulunduğumuz dönemin temel görevidir. Buna bağlı olmayan, bu görevi başarmaya yönelmeyen hiçbir çalışma doğru devrimci çalışma değildir.

■■■

Demokratik Ortadoğu Ulusu

Lenin ve daha çok Stalin'de formülasyon biçiminde belirginleşen bir ulus tanımı vardı. Ulusu, "*belli bir çağın toplumsal kategorisi*" olarak değerlendiriyorlardı. Her dönemde var olan bir olgu değil, kapitalizmin gelişimiyle birlikte ortaya çıkan temel bir toplumsal kategoriydi. O zaman onların tanımı böyleydi, kapitalizm çağının temel toplumsal kategorisi. Ama ulusu meydana getiren belli etmenler vardı. Bunlar toprak birliği, dil birliği, ruhsal şekillenme, kültür ve buna ek ve belirleyici unsur olarak pazar birliği. Bunlar ulusu meydana getiren temel etmenler durumundaydı.

O zaman uluslar daha çok kapitalizm çağıyla bağlantılı olarak ele alındığı için, kapitalizmin ilk geliştiği mekanlar, uluslaşmanın da ilk geliştiği mekanlar oluyordu. O nedenle Avrupa, kapitalizmin ilk geliştiği zemin ve dolayısıyla da ilk ulus devletlerin kurulduğu, ulusal şekillenmenin ilk ortaya çıktığı mekan durumundaydı. Böyle değerlendiriliyordu. Fransız Devrimi bir tür ulusal devrim olarak da değerlendirilebiliyordu. Fransızları uluslaştıran bir devrim, ama Batı Avrupa'da genelde homojen uluslar yaşıyordu.

Fransa'nın içerisinde farklı etnik toplulukladan fazla topluluk yoktu, Hollanda ve Almanya içinde öyle. Dolayısıyla Batı Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi, ulusun en temel etmenlerinden biri olarak eksik kalan bir unsuru çözüme götürüyordu. Pazar birliğini yaratmak zorundaydı. Oysa kapitalizmin öncesinde pazar birliği yoktur. Feodal çitler, gümrük duvarları, feodal beylikler var. Ülke feodal beyliklere bölünmüş durumdadır. Ülkeye bir yerden bir mal giriyor. Bir beyliğin sınırlarına girince, oradan vergi alınıyor. Bir başka beyliğin sınırlarına girince, orda yeni bir vergi alınıyor. Başka bir zemine ulaşıncaya kadar fiyatı ateş pahası oluyor. Bu feodal çitlerin ortadan kaldırılması ve tek bir ulusal pazarın yaratılması, kapitalizm için en temel sorun durumundaydı.

Bu açıdan şunu hep söylerdik: "***Pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği okuldur. Pazar, milliyetçiliği şekillendiren okul, milliyetçi düşünceyi açığa çıkaran okuldur.***" Pazarın önemli bir payı var. Burjuvazi ortak bir pazara sahip olmak ister ve böylesine bir hedefi var. Batılı anlamında ilk ulusal devletlerin kurulduğu, ulusal hareketlerin geliştiği ülkeler, Batı Avrupa ülkeleridir. 1870'lerde Bismarck tarafından Alman birliği kuruluyor. Ondan öncesinde İtalyan birliği var. İngiliz birliği kuruluyor. Fransa, Hollanda ulus devleti kuruluyor.

Doğu Avrupa'da ise Avusturya-Macaristan İmparatorluğu var. Yine de iktidarı elinde bulunduran hakim etnik topluluklar var. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu içerisinde egemen olan Habsburg hanedanlığı var. Bunlar Almandır. Kapitalizm burada ilk önce egemen kesim içerisinde gelişiyor. Böyle olunca, hakim milliyet egemen ulus durumuna dönüşüyor. Altta diğerleri ezilen ulus konumunda kalıyorlar ve dolayısıyla ulusal hareketler burada, daha çok bu imparatorluktan kopmayı amaçlayan hareketlere dönüşüyor. Her bir burjuvazi kendi pazarına sahip çıkmak istiyor. Bu yüzden de ulusal hareketlere genellikle burjuvazinin öncülük ettiği söyleniyor ki, aslında çok fazla gerçekçi değil, soyuttur. Önderlik çok net olarak ifade etti. Öyle burjuvazinin içinde yer aldığı çok ciddi bir devrim yoktur. İlgisini çekiyor, şu veya bu şekilde etkilemeye çalışıyor, bir biçimde katılım sağlıyor ama devrimleri kendisi ortaya çıkarmıyor. Öyle bir devrim programı yoktur. Bütün bunlar aslında aydınlanmanın da etkisiyle gelişen, halk hareketleridir. Bağımsızlığını kazanma biçiminde hareketler oluyor.

Balkanlarda gelişen hareketler var. Batı kapitalizminin Ortadoğu'da geliştiği döneme tekabül ediyor. 1820'ler, 30'lar ki, Osmanlı sınırları içerisinde ilk ulusal hareket, Yunanlıların hareketi oluyor, ilk kopan Yunanistan oluyor. Sanıyorum 1830 süreçleridir. Ondan sonra Balkanlarda gelişen diğer hareketler ortaya çıkıyor ve tabi arkasında kesinlikle, bu imparatorluğu küçültmek isteyen İngiltere var. Osmanlı İmparatorluğu bir yanıyla Batı tarafından ayakta tutuluyor ama diğer taraftan yine Batı tarafından çözülmek isteniyor. Böylelikle ulusal hareketler dönemi doğuyor.

Ulusal sorun aslında burjuvazinin pazar sorunudur. Burjuva sınıfının kendi pazarına sahip çıkması sorunudur. Her şey bu değildir, ama özü budur. O kendi pazarına sahip olmak ister. Burjuva için "*yurtseverlikleri pazarla, çıkarla bağlantılı*" diyorduk. Bir halkın sahip olduğu yurtseverlik duygusuna benzer duyguları yok, ama belli bir döneme kadar hem Lenin'in, hem de Stalin'in deyimiyle "*yurtseverlik bayrağını burjuvazi elinde tutuyordu.*" Ama kapitalizmin emperyalist aşamaya geçişiyle, tekeller döneminin hakim olmasıyla birlikte burjuvazi, geminin rotasındaki yurtseverlik bayrağını düşürüyor. Bundan sonra bu bayrak proletaryanın veya ezilen sınıfın, emekçi sınıflarının eline geçiyor. Ulusal sorun artık burjuvazinin sorunu olmaktan çıkıyor. Ekim Devrimi zaten yeni bir çağ başlatıyor. Ulusal hareketleri sosyalist hareketlere bağlıyor. Ezilen Doğu ile Sosyalist Batı arasında köprü kurma, ikisi arasında bağ kurma işlevi görüyor. Ondan sonra ulusal kurtuluş hareketleri, sosyalist hareketlerin önemli bir müttefiki oldu. Üç temel hareket vardı. "*Sosyal Demokrasi, Ulusal Kurtuluş hareketleri ve Sosyalist Hareketler.*"

Demokratik özerk yönetim, devletle sınırları ve hukukumuzu belirler. Devlet, Kürtlerin bulundukları yerlerde örgütlenmelerine, kendi kendilerini yönetmelerine ve bu tarzda iradeleşmelerine saygı duyacak. Devlet buna saygı duyarsa, Kürtler de devleti tanıyacak. Burada temel sorun, anayasal sorun olarak karşımıza çıkıyor. Anayasada devletle, demokratik ulus arasındaki ilişkileri hukuki kurallara bağlamak, onun varlığını tanımak, haklarını güvenceye almak, anayasal güvence sağlamak önemli olmaktadır.

'Amaçlar kadar, araçların da temiz olması gerekir'

Birincisi, sorunu devlet sahibi olmak, iktidara konmakla bağlantılandırma anlamında, ulusal sorunu bu çerçevede ele alma yaklaşımının yanlışlığının ortaya çıkmasıdır. Sonuçta önemli birinci koşul devlet sahibi olmaktı. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı demek, her ulusun kendi devletine sahip olması demekti. Bu hakkı kullanabilirsin, hatta biz onu boşanma hakkıyla da bağlantılandırıyorduk. Eğer zor, baskı ve zorbalık varsa işin içinde, bu hakkı kullanmak gerekebilir. Aslında "*ulusların kaderlerini tayin hakkı*" kavramını ilk dillendiren Wilson'dur. Lenin ise ezilenler adına buna sahip çıkıyor.

PKK'nin ortaya çıktığı 1970'ler de hala sömürgeler vardı. Afrika kıtasında bir sürü sömürge ve savaşın sürdüğü ülkeler vardı. Mozambik, Angola, Misao, Eritre gibi ülkelerde ulusal kurtuluş hareketleri vardı ve henüz sonuç almamışlardı. Bunlar genellikle sosyalist önderlikliydi. Liderlerinin kitapları vardı. Bugün bile o kitaplar okunabilir. Özelikle Cabral'nın kitapları çok güzeldir. Misao'daki ulusal kurtuluş hareketlerinin öncüsüdür. Sömürge kişiliğini çözümlemek açısından Amil Cabral, Mozambik'te Euduardo Monduane, Angola'da Augustinio Neto. Bunlar o hareketlere öncülük eden liderler konumdaydılar. O günün dünyasında, düşünsel olarak sosyalizme bağlılık var. Vietnam'daki savaş nihai olarak 74'te bitti. 74'te Amerika'yla anlaşma yapıldı ve ABD tümden çekildi. Kuzey ve Güney Vietnam birleşti ve Vietnam bağımsızlığına kavuştu. Kamboçya'da, Laos'ta da ulusal kurtuluş mücadeleleri vardı. Amerika'nın işgaline karşı daha çok mücadele söz konusuydu. Bunlar bizi etkiliyordu.

Ama bizim yorumumuz şuydu: "*Ulusların kendi kaderini tayin hakkı*" kendi bağımsız devletini kurmak ki, sonuçta bir de ülke ve ulus olarak parçalanmışsınız. Hedefiniz "*Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan'dır.*" O günün koşullarında bu bir ütopya gibi gelebilir, ama nihai hedeftir. Buna ulaşmak temel hedef olarak önümüze çıkıyor. Önemli olan, o günün koşullarında sosyalizme olan ilginin alabildiğine yüksekliğidir.

'*Sosyalist hareketler ve ulusal kurtuluş hareketlerinin, birbirinin müttefikleri olmalarının gerçeği.*' Bu belirleme kesinlikle doğrudur. Sosyalist hareketin doğrudan müttefiki, ulusal kurtuluş hareketleridir. Eski türden artık burjuva ulus devlet de kurmuyorlar. Demokratik cumhuriyet kurmak, demokratik devrim yapmak, burjuvazinin yaptığına yeni tipte demokratik devrim deniliyordu. Çünkü devrimci önderlikti, proleter önderlikti, niyet olarak anlaşılabilir. Ama bir nokta çok büyük önem taşıyor. Araç konusu önemlidir. Önderliğin çok çarpıcı belirlemesi var. Önderlik Atina Savunmasında, "*Amaçlar kadar, araçların da temiz olması gerekir*" diyor. Özgürlük, amaçlar kadar araçların da temiz olmasını gerektirir.

Devlet ne kadar temiz bir araçtır? İktidar ne kadar temiz bir araçtır? Bu araçlarla en soylu amaçlar gerçekleştirilebilir mi? Önderlik açısından bu ciddi bir yargılama konusu ve temel özeleştirimiz esas itibariyle burada veriliyor. Biz hangi konuda özeleştiri verdik? Birincisi, devlet ve iktidara yaklaşım konusunda verdik. PKK ayrı bir devlet kurabilir, ama o da çok net değil aslında. "**Kürdistan'da Zorun Rolü**" okunduğu zaman görülecektir, üç aşamalı devrim anlayışımız var. İşte stratejik savunma, stratejik denge ve stratejik saldırı dönemi. Stratejik savunmadan, stratejik dengeye geçtiğinde biz devrimi bu sefer Türkiye'ye yayacağız ve iki devrim birleşerek, iktidarı ortak olarak ele alacağız. Dolayısıyla ayrı devletten çok bir başkasıyla paylaştığımız bir devlet. Ama yine de başkasıyla paylaşsanız bile, sonuçta bir devlet hedefi, bir iktidar hedefi var. Bu çok nettir.

Önderlik en çok bizi iktidardan kaçmakla eleştirdi. Daha çok Alevi kişiliğini iktidardan kaçmakla eleştirirdi. İktidar olmak önemli bir şeydi. Sonuçta her devrimin temel sorunu iktidar ve iktidarın kimin elinde olacağı sorunudur. Devlet ve iktidar sorunu, devrimin en temel sorunudur. Önder Apo burada bir düzeltme yapıyor. Özellikle beşinci savunmanın son bölümüne bakıldığı zaman görülecektir. "*Ulusu fazlasıyla böyle dile getirmenin çok doğru olmadığını, aslında bundan kurtulduğunu, asıl olanın toplum olduğunu, toplumsal mücadelenin, toplumsal inşanın esas itibariyle belirleyici olduğunu*" ifade ediyor. Aslında ulusallık da bir toplumsal kategoridir. Ulusa hayali cemaat diyenler var ki, Önderlikte biraz buna yakın bir tanımlama da bulunuyor. Fakat bu uluslaşmanın, ulusun gereksiz olduğu, mücadelenin

gereksiz olduğu anlamına gelmiyor. Tersine ulusal bağ, ulusal duygular önemlidir. Fakat o bağlara da güç veren, anlam katan toplumsal bağlardır, toplumsallıktır. Bu da büyük önem taşıyor.

Ulusal birlik yerelliği ortadan kaldırmaz

Demokratik ulusta dil önemlidir. Fakat dil belirleyici şey değildir. Hangi anlamda belirleyici değil, tek dil yaratma anlamında belirleyici değildir. Dilin önemi asla inkar edilemez. Önderlik neredeyse dili kültürle özdeşleştiriyor. "*Dil eşittir kültürdür*" diyor. Dilin bu kadar önem kazandığı yerde, dilin önemsizliğinden söz edilebilir mi? İnsan dille insandır. "*Dil birliği şart değildir. Farklı diller farklı lehçeler olabilir. Dil birliği belirleyici değildir*" dedi Önderlik.

Kürtlerin tam olarak dilleri bir değildir. Aslında üç temel dili var. Kurmanci, Sorani ve Gorani. Gorani içerisinde de Hawrami, Kırmanciki ya da Zazaki ve Kelhori. Böyle değerlendiriyorlar. Doğru bir şeydir. Bu çerçeveden baktığımız zaman, Kürtlerin farklı lehçeler konuşmaları, onların kendilerini aynı ulustan saymaları önünde hiç de engel değildir. İşte burada şu ortaya çıkıyor. Ulusal devlet giderek ulus devlete doğru dönüşüyor. Ulus devlette ise teklik vardır.

Ulus devleti bir potada, bir değirmen gibi de ele alabilirsiniz. Aynı pota içerisinde konulan her şeyi öğüterek, tek bir maddeye çeviriyor, tek dil yaratıyor. Aslında tek dil yaratma çok ilginç bir şeydir. Mesela Almanya şu anda bile tek dil yaratmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor. Hamburg'un Almancasıyla, aşağıda Bayern Almancası arasında bayağı fark var. Hamburg Almancasına kulağımız daha aşina, çünkü okuma yazma dilidir. Aşağıda Bayern Almancasına yabancısın ve çok fazla anlamıyorsun. İstanbul'da "*ne yapıyorsun?*" diye soruluyor, ama Kayseri'de "*ne örüyon?*" denir. Orada da böyledir.

Önderlikte, böyle bunları eritme biçiminde bir yaklaşım söz konusu değildir. Eskiden "*Kürtler de bir dil ortak duruma gelebilir. Türkiye'de olduğu gibi, bizde de Kürt Dil Tarih Kurumu olur. Bu ortak dilin oluşumu için çaba harcar*" diyorduk. Ancak şu anda böyle bir şeyi fazla doğru bulmadığımızı açık ortaya koyuyoruz.

Söz gelimi Behdinan mıntıkasında, Behdinice Kurmanci eğitim dili olabilir. Bunun yanında orada temel lehçe olarak Sorani de okutulabilir. Ama Türkiye'nin baskısı sonucu şu anda Güney'de eğitim dili Soranidir. Kurmanci yasaktır. Neden? Kuzey'i etkilediği için Türkiye bırakmıyor. Bu doğru bir şey değildir. Aslında ulusun da bir toplum olduğunu ama toplumun da sayısız topluluktan oluştuğunu, homojenleştirme yaklaşımının özü itibariyle bir soykırımı ifade ettiğini, en azından kültürel boyutuyla soykırım olarak değerlendirilmesi gerektiğini bilmek durumundayız.

İşte burada yerellik ön plana çıkıyor. Politikada yerellik ön planda. Ulusal birlik bu yerelliği ortadan kaldırır mı? Önder Apo şu anda bölgeleri oluşturuyor. Dikkat ettiniz mi? Parti kuruldu, bu partinin adı nedir? "Demokratik Bölgeler Partisidir." Kaç tane temel bölge var. Serhat'tır, Amed'tir -Urfa'yı Amed'e katmışlar ama Urfa'yla Amed arasında fazla ortaklık yoktur. Amed ayrı olabilir- Botan, Dersim beş tanedir, ama yine de yetmiyor. Urfa başlı başına bir kilittir, Urfa ayrıdır. Urfa'nın içine gittiğiniz zaman görüyorsunuz. Amed biraz daha ayrıdır, Serhat benzer yanları çoktur. Peki, o açıdan bölgeler çoğaltılabilir, beş bölge yetersiz kalabilir, daha fazla da olabilir. Ama Botan birbirine benziyor, o açıdan çok fazla sorun çıkmıyor.

Bazı etkenleri hesaba katmak zorundasınız. Neden? Dil, yaşam tarzı, coğrafi mekan, tarihsel geçmiş, inanç sistemi gibi ayrışan ve ortaklaşan özellikler vardır. Dersim'i göz önünde bulunduralım. İnanç sistemi olarak Alevidir. Orda Alevilik çok önemli bir şeydir. Sonuçta orada bir ideolojik kimlik büyük önem taşır. Aslında ortak duyguyu ortaya çıkaran temel kimlik, Alevi kimliğidir. Onun için Önderlik orada, "*Alevi Akademisinin kurulmasını*" istedi. Orayı birleştirecek odur. Dersim kendisini Alevilikle ifade edebilir, bir de lehçe olarak da ayrı olduğundan, belki de aslında Önderlik sisteminin en çarpıcı biçimde vücut bulacağı yer orasıdır.

Marks proletarya diktatörlüğünü, kapitalizmden komünizme geçişte bir ara aşama olarak değerlendiriyor, bu ara aşamaya "*proletarya diktatörlüğü denk düşüyor, ama buna tam devlet denilemeyeceğini*" belirtiyor. Sönmeye başlayan bir devlet tanımı var. Sovyetler öyle yapmadı. Sönme olmadı, en çılgın devlet, devasa bir mekanizma ortaya çıktı.

Böyle her şeyi tek tipleştirme doğru değildir. Bizim sosyal pazar ekonomisi yaklaşımımız var. Buna "*sosyalist pazar*" da diyoruz. Pazar, ortak duygular ve ortak dili yaratmada önemli bir etkendir. Gidiyorsun Türkiye'de her şey pazara endeksli, yollar bile Türkiye'deki pazara göre yapılıyor. Bütün yollar, Kürdistan kentlerini Türkiye'ye bağlıyor. Sonuçta pazarda kullanılan dil hangisiyse, o gelişiyor. Bu da Türkçedir, dolayısıyla Türkçe gelişiyor. Ama Kürtlerde sosyal pazar gelişse, lehçeler rahatlıkla kullanılabilir, rahatlıkla her lehçeyi öğrenebilir. Sadece okullarla değil, bu yolla da öğrenilebilir. Bu çok zor değildir. Nasıl aynı şekilde Türkçe'yi öğreniyorsan, Kürtçe'nin bir diğer lehçesini de rahatlıkla öğrenebilirsin. Bunun imkanları var. Hem sistem de bunu ortaya çıkarabilir. İlerdeki gelişme nasıl olur bilmiyoruz, ama imkanlar ölçüsünde her lehçenin eğitim dili olarak kullanılması önemlidir.

Bir diğer olgu ise toprak birliğidir. Kürtler için bir anayurt sorunu yok mudur? Yanılgıya düşmemek lazım. Kesinlikle çok net bir anayurt sorunumuz var. Kürtlerin de bir anayurdunun olduğu kabul edilmelidir. Bu şu anlama gelir: Biz sınırları sorun yapmıyoruz, ama Kürdistan diye bir ülke var. Kürtlerin birlik sorunu var. Ulusal kongre yapıyorsun, Kürtler arasında birlik sağlamak istiyorsun. Parçalar arasındaki birliği ortaya çıkarmak istiyorsun. Üstte, Kürtler adına hareket edecek bir irade ortaya çıkarmak istiyorsun. Kürtler adına diplomasi yapacak, şunu yapacak, bunu yapacak. O açıdan ulus devlet hedefinde olduğu gibi, işte sınırları ortadan kaldır, bütün Kürdistan parçalarını birleştir, tek "*Birleşik Demokratik Kürdistan'ı yarat!*" Böyle bir şeye yöneldiğin zaman, Ortadoğu'daki en temel ulusları karşında bulursun, sistemi bile karşında bulman mümkündür. O açıdan da doğru değildir. Aslında Kürtler günümüz dünyasında, mevcut durumda birlik etkenidirler. Bu somut olarak görülebiliyor. Sorun sadece Kürtlerin kendi içindeki birlik değil, Kürtler başka halklarla birlik açısından da köprü rolü oynuyorlar. Halkları birleştiren ve kültürlerin barışçıl temelde bir arada olmasını sağlayan temel etken. Bunun öncü toplum rolünü yerine getiriyorlar. Şu anda üslendikleri misyon esas itibariyle budur.

Demokratik özerk yönetim, devletle sınırları, hukukumuzu belirler

Demek ki, zihniyet belirleyicidir. Önderliğin de esas aldığı budur. Zihniyet, kültürün önemli unsurlarından biridir. Ruhsal şekillenme bile zihniyetle bağlantılıdır, ondan ayrı bir şey değildir. Dolayısıyla kültürel birlik, ortak hissedişler, zihniyet, bütün bunlar ulus olmanın en temel unsurlarındandırlar. "*Ben kendimi Kürt ulusundan sayıyorum. Ben Kürdüm. Nerde olursam olayım, nerde yaşarsam yaşayayım, kendimi o ulustan sayıyorum…*" Bu tarzdaki bir yaklaşım büyük önem taşıyor.

Demokratik ulusta şu var: Aynı ulus içerisinde bile farklılıklar var ama farklı uluslar bir araya gelip, üstte ayrı bir ulus da oluşturabilir. "*Belçika ulusu*" diyorsunuz. İki temel topluluk, halk var. Flamanlar ve Valonlar. Valonlar Fransız, Flamanlar Hollanda kökenli. Kendi yönetimleri var. Brüksel'in biraz daha farklı, ayrı bir statüsü var. Bir arada yaşayabiliyorlar. Üste Belçika ulusu olarak tanımlamak çok anlamsız bir şey olmuyor.

Amerika'da elli bir tane devlet var, ama neredeyse yirmi-otuz tanesi farklıdır. Belki çok daha fazla etnik kimlik var. İspanyolların ağırlıkta olduğu eyaletler var. İngilizlerin ağırlıkta olduğu hatta, Almanların yaşadığı, çoğunluğunu teşkil ettiği Amerika'nın eyaletleri var. Portekizlerin, Fransızların yoğunlukta olduğu eyaletleri var. Hepsi üstte Amerikan ulusu olarak kendilerini tanımlayabiliyor. Ama bu kendini inkar etme, bir diğerinin kimliğini yok sayma anlamına gelmiyor. Üstte ortak bir çatıda birleştiren bir kimlik oluyor. Önümüzdeki yıllarda Demokratik Ulusta, tüm Ortadoğu çapında "Demokratik Ortadoğu Ulusu" bile örgütlenebilir. İslam ümmeti bile kavramın özü itibariyle buna denk düşüyor.

Bunları tartışabiliriz, üzerinde durulabilir. Halkları bir arada tutacak temel değerlerdir. Burada önemli olan Demokratik özerklik, demokratik özerk yönetimlerdir. Demokratik özerk yönetim, devletle sınırları ve hukukumuzu belirler. Demokratik konfederal yönetim daha farklıdır. Devlet, Kürtlerin bulundukları yerlerde örgütlenmelerine, kendi kendilerini yönetmelerine ve bu tarzda iradeleşmelerine saygı duyacak. Devlet buna saygı duyarsa, Kürtler de devleti tanıyacak. Burada temel sorun, anayasal sorun olarak karşımıza çıkıyor.

Anayasada devletle, demokratik ulus arasındaki ilişkileri hukuki kurallara bağlamak, onun varlığını tanımak, haklarını güvenceye almak, anayasal güvence sağlamak önemli olmaktadır. Yapılması gereken budur. Bu konuda adım atmak da, esas itibariyle devlete düşüyor. Bu yeni bir gelişmedir ve çok etkileyici de oluyor. Şu anda çok sınırlı bir uygulaması olmasına rağmen, ortaya çıkan model Rojava'daki durumdur.

Apocu düşünceyi, Apocu ulus anlayışını örgütleme de çok sınırlı bir uygulama söz konusuyken bile, insanlığı müthiş bir biçimde etkiliyor. Sağlıklı bir uygulama, çok büyük sonuçlar ortaya çıkarabilir. Demokratik ulusu insan anlayabiliyor. Eski ulus tanımından uzaklaşma var. Devlet ulusu denilen şey var. Bir de ulus devlet korkunç bir şeydir. Bütün toplumsal bağları parçalıyor ve seni direkt devlete bağlıyor. Sen toplumun üyesi olmaktan çok, artık devletin üyesisin. Devlet sana bir kimlik veriyor, o bile senin, onun üyesi olduğunu gösteriyor. Toplumdan koparıp devlete bağlamak, onun hukukunu düzenlemek, vatandaşlık denilen şey ki, derinleşmiş kölelik zaten devletin o vatandaşlıkla bağıdır.

Hiçbir zaman devlet tüm toplumun olamaz. Devlet bir azınlık grubun yönetimidir, ama herkes devleti kendisinin sayıyor. Ulus devlet öyle bir algı yaratıyor. Özellikle Türkiye'de ulus devletçi düşünce, milliyetçilik, şovenizm son derece belirgindir. Gerçi onların tarihsel olarak devlete bağlılıkları var. Türkler devlet sayesinde var olan bir topluluktur. Onun için kendilerinde bir atasözü, bir özdeyiş gibidir. "*Ya devlet başa, ya kuzgun leşe.*" Ya devleti kurarsın başına yerleşirsin, ya da ölürsün. Leşini kargalar yesin, kuzgunlar yesin anlamındadır. Kürtlerde ise tam tersine demokratik ulus tarzı yapılanmaya, demokratik özerklik biçimindeki statüye, demokratik konfederal örgütlenmeye yatkınlık var. Bunun zemini de güçlüdür. Zaten hakikat dediğimiz şey de budur. Hakikat dediğimiz şey bir inşa sorunudur. Bu biçimde karşımıza çıkıyor. Günün pratik görevleri mesafesinde bir sorundur, bir inşa sorunudur.

Bazı şeyler insanları heyecanlandırır. Ütopyaların insanları böyle ayaklandıran yanları var. Sonuçta her gerçekleşmemiş düşünce, bir ütopyadır. Kendini ona yatırırsan, o sende coşku, heyecan yaratır. Biz devletten ve iktidardan vazgeçince, bebeği elinden alınmış çocuklara döndük. Sanki öyle bir şey oldu, eskinin hevesi, coşkusu, heyecanı bitti. Hala herkesin içinde '*bizim de bir devletimiz olsa*' fikri yatıyor.

Hâlbuki bizi mest eden, coşturan komünizm hayaliydi. Devletsizlik durumu, o bize coşku ve heyecan veriyordu. Sınır yok, pasaport yok. Cigerxwîn'in şiirinde bile bu var. "*Ey Heval Robson*" orada anlatıyor. Tam bir devletsizlik durumu, bütün halklar kardeş. Ütopya buydu. Ütopya, devlet sahibi olmak değil ki. Bizi belki de etkileyen en önemli şeylerden biri de şuydu: Marks proletarya diktatörlüğünü, kapitalizmden komünizme geçişte bir ara aşama olarak değerlendiriyor, bu ara aşamaya "*proletarya diktatörlüğü denk düşüyor, ama buna tam devlet denilemeyeceğini*" belirtiyor. Sönmeye başlayan bir devlet tanımı var. "*Sönme*" kavramı önemlidir. Sovyetler öyle yapmadı. Sönme olmadı, en çılgın devlet, devasa bir mekanizma ortaya çıktı.

Aslında biz devleti yaşamımızın dışına çıkarabiliriz. Demokratik özerklik, Demokratik konfederal yapılanma, devleti yaşamın dışına çıkarmadır. Devletin dışında varsın. Kendini devletin üyesi bile sayabilirsin, ama senin onun dışında bir yaşamın var. Demokrasi, devlet dışı bir sistemdir. Demokratik ulus da zaten bu demokrasi içerisinde, kendisini var eden ulustur. Demokratik özerkliğin kendisi, demokratik sistemin kendisidir. Demokratik konfederal sistemin kendisidir. Bu nedenle kendini böyle özgürce ifade edebilmek önemlidir.

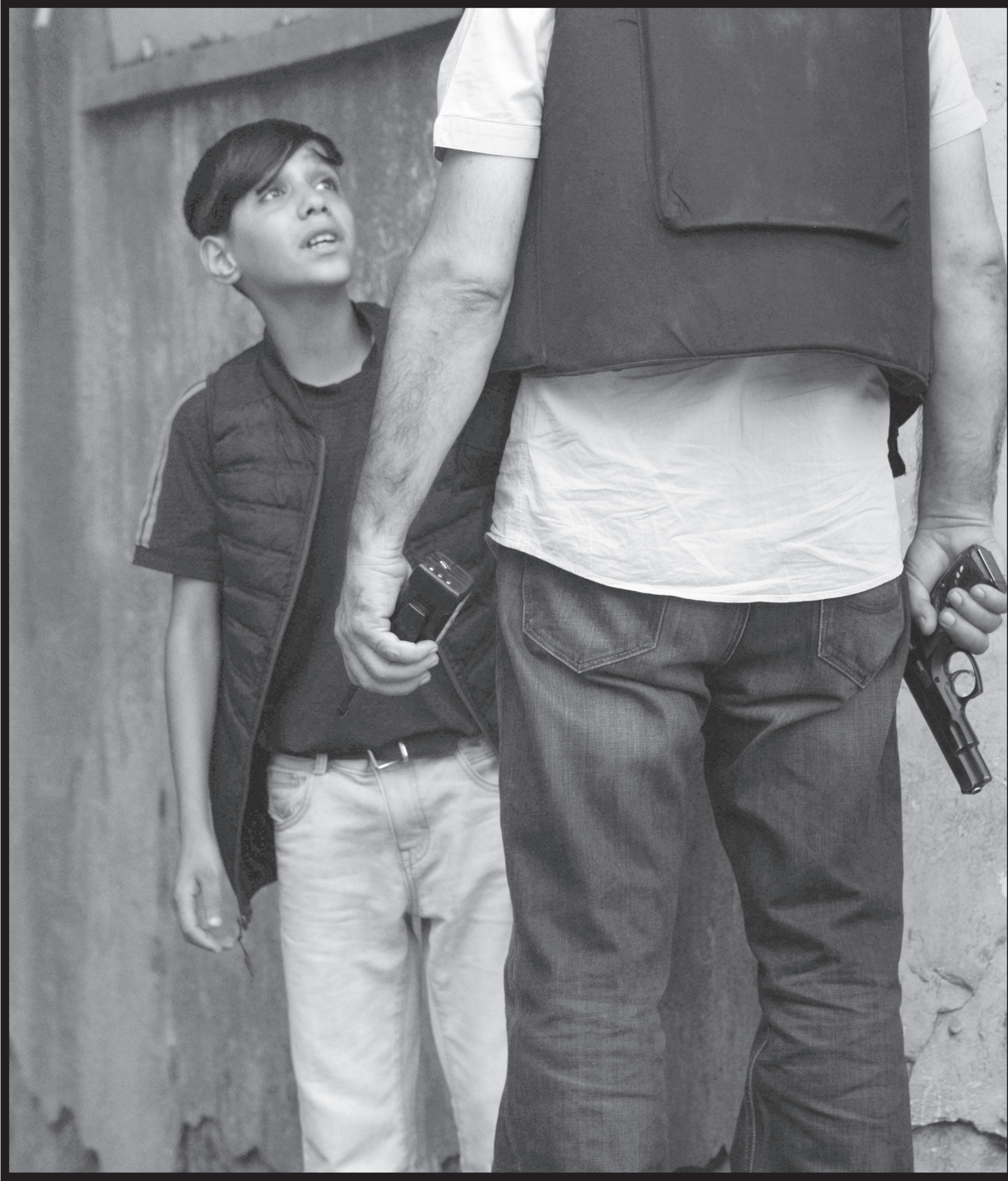
■■■

akaytan.qxp_Layout 1 29.08.2015 13:30 Page 12

İktidar toplumsal yarılmanın sonucudur

A. Haydar Kaytan

İktidarın özünde kaynağında ne var, iktidar olmaya götüren, iktidarı bu kadar çekici kılan şey nedir? Sömürü olanağı sunması, sömürücü güç olmayı sağlayacak bir maddi güç haline gelme imkanını sunması, siyasi askeri güç vermesi ve o temelde de, ekonomik sömürüde derinleşme fırsatını ortaya çıkarmasıdır. Kaynağında sömürü vardır. Başkasının yarattığı değerlere el koyma vardır. Artı ürüne, artı değere el koyma vardır. İktidar özü itibariyle bu imkanı sunar. Kendi kendini yönetmeye muktedir olmak, iktidar kavramıyla bağlantılıdır. Kudret, iktidar, kadir olmak, muktedir olmak bunların hepsi güç, iktidar olgusuyla bağlantılıdır. Kök olarak aynı kelimeden türeyen unsurlar oluyorlar. İktidar çoğunlukla yönetimle bağlantılandırılır. İktidar olmak aynı zamanda dönemsel yönetim gücü ya da dönemsel devlet olarak da adlandırılabilir. Tabi bu devlet bağlamında böyledir. İktidar devletten daha geniştir, daha yaygın bir kavramdır. Devlet her yerde olmayabilir ama iktidar hemen hemen her yerde vardır. Günümüz dünyasında iktidar nerdeyse her yerdedir. İktidarın sızmadığı tek bir yer bile yok, ama devletin her yerde olduğunu söylemek doğru değil. O açıdan iktidar daha yaygın bir kavram ve daha fazla eşitsizlik ilişkisini çağrıştırır.

"Ne kadar güçlü iktidar potansiyeli varsa, o kadar özgürlükten uzaklaşma ihtimali var demektir. Bu nedenle özgürlüğe bağlılık, özgür yaşama bağlılık, iktidarla sürekli mücadele konumunda olmayı gerektirir."

İktidarda bir eşitsizlik ilişkisi var, bir güç ve güçsüzlük ilişkisi var. Güçlü olan iktidardır. Ekonomik gücü elinde tutan iktidardır veya siyasi gücü elinde tutan iktidardır. Ama iktidar devletten daha eskidir, devletin olmadığı koşularda da iktidardan söz edilebilir. İktidar kurumlara, kurallara bağlanınca devlet oluyor. Kurallı bir iktidar olmayınca, kurallara bağlanmayınca uzun ömürlü kalıcı olamıyor.

Kırk haramilerde ifadesini bulan haramilik biçimi de eşkıyalık biçimi de bir iktidardır, ama kalıcı değil. Toplum içerisinde bile söylenir, halk türkülerine bile yansır. "*Eşkıya dünyaya hükümdar olmaz*" diye. Yani iktidarı kalıcı olmaz. İktidarın kalıcılığını sağlayan, dolayısıyla devletleşmeye yol açan, onun kurallara bağlanmasıdır. İktidarda hukuk bu yüzden devreye girer ve iktidarın kurallı olmasını sağlar.

İktidarda bir başkasını, kullanma aracı olarak görme var. İktidarda nesnelleştirme yaklaşımı var. Objeleştirme aynı zamanda nesneleştirme anlamına geliyor. Eşyalaştırma, mallaştırmadır. Hem kadına yaklaşımda böyle ortaya çıkıyor, hem erkeğe yaklaşımda böyle ortaya çıkıyor ve onun için de yapamayacağı şey yoktur. İktidarını sürdürmek adına insanların yapamayacağı şey yoktur. Birçok komplonun altında iktidarını koruma isteği var. En yakın arkadaşlarını bile gözünü kırpmadan ortadan kaldırma var, iktidarın doğasında bu vardır.

Bu sadece Osmanlılarla ilgili bir durum değil. Her toplumda bu tarz durumlar var. Mesela bu Kore dizileri var, hep iktidar etrafında dönerler. Öğretici yanları çok yüksektir. Korkunçtur, iktidar adına her şey yapılıyor. Eşler arasında bile bir iktidar ilişkisi vardır, çocuklar açısından da öyledir. Baba çocuklarından korkar, her an tahtından devrilebilir. İşte sorun onun tek adam olması filan da değil, iktidarı elinde tutanın bir grup olduğunu da çok iyi bir şekilde görebiliyorsunuz, aslında o bir figürdür, bir semboldür. Despot dediğimiz kişi bile aslında bir başkasına bağımlıdır. İktidarda bu tür şeyler var. İktidar, baskı ve sömürü grubunun güç tekeli olarak değerlendirilebilir.

Şu sorular sorulabilir: İnsanlık iktidarı ne zaman tanıdı? Toplumsallaşmanın tarihi olarak değerlendirebileceğimiz neolitik devrimin olgunlaşma dönemine gelinceye kadar geçen, uzun tarihsel süre içerisinde bir iktidar olgusu var mıdır? İktidar güç biriktirme, ama bu gücü sömürü için kullanma, özellikle de ekonomik sömürü için kullanma, bazı değerleri gasp etme temelinde kullanma yaklaşımı, bu ne zaman ortaya çıkıyor? Bunun ortaya çıkmadığı dönemlerde bir iktidar olgusundan söz edilebilir mi?

İktidarın ortaya çıkışı uygarlık öncesine denk düşebilir. Ama asıl anlamını da devletle birlikte kazandığı söylenebilir. Sınıflaşmanın kendisi zaten mahkum sınıf için, alttaki için iktidardan yoksunluk; üst toplum için de tersine iktidar imkanı anlamına gelir. Sınıflaşma aslında toplumda bir yarılmadır. İktidar toplumsal bölünmeye tekabül eder. İktidarı elinde tutan üst toplum, değerlerin toplandığı zemindir, değerleri gasp edenlerin ortak örgütlenmesidir. Alt toplum ise değer ortaya çıkaran ve bu değerleri başkalarının hizmetine sunan kesimleri ifade eder. Bu durum uygarlığı ifade ediyor ve devletleşmeye, sınıflaşmaya, kentleşmeye denk düşüyor. Belirleyici yanı devletleşme ve sınıflaşmadır, kent onun zeminidir. Çünkü devletsiz kentler de var, ama yine de kent olmadan devlet olmaz, bu da kesin. Dolayısıyla belirleyici özelliği olarak devletleşme ve sınıflaşma, uygarlığın özünü meydana getiriyor.

Sınıflaşma, toplumda derin bir yarılmanın ortaya çıkmasıdır. Parçalanmaya tekabül ediyor. Hakikatin yitimi tam da uygarlığın doğuşuna denk düşüyor. Hakikat yitimi parçalanmadır. En derin yarılmanın ortaya çıkışıdır. İlk insanlıktaki en büyük yarılma, kadın ve erkek arasında ortaya çıkıyor. Kadın ve erkek arasındaki bütünlüğün parçalanmasıdır. Erkek, egemen durumuna geçerken, kadın tarihin ilk ezilen cinsi, sınıfı ve ulusu olarak şekillenmeye başlıyor, ama kaynağında esas itibariyle bu var. Belki de bu anlamda ilk iktidar olgusuna da burada rastlanabilir.

İktidar karşıtlığı, iktidardan kopuş önemlidir. Bu yüzden "*İktidarın dışında kalmak en büyük saltanattır*" denir. Devrimci hareketlerde iktidar potansiyeline bakmak gerekiyor. Böylesine bir potansiyel var mıdır? Bu potansiyel nerelerde, hangi alanlarda yoğunluklu olarak görülüyor? Bu potansiyel nasıl eritilebilir, etkisizleştirilebilir? Çünkü bu potansiyelin aktiviteye kavuşması, aynı zamanda özgürlükten yoksunlaşma anlamına da gelir. İktidar ve özgürlük birbirini dışlayan gerçeklerdir. Ne kadar güçlü iktidar potansiyeli varsa, o kadar özgürlükten uzaklaşma ihtimali var demektir. Bu nedenle özgürlüğe bağlılık, özgür yaşama bağlılık, iktidarla sürekli mücadele konumunda olmayı gerektirir. Bu da bilinçle bağlantılıdır. Aydınlanma; iktidar potansiyelinin yoğunlaştığı zeminleri daha güçlü bir biçimde görmemizi ve buna karşı mücadele etmemizi sağlar

Önderlik iktidara karşı tedbirler geliştiriyor. Bu anlamda Eşbaşkanlık sistemi üzerinde durulabilir. Eşbaşkanlık sistemini legal zeminde, iktidar paylaşımı olarak algılayan yaklaşımlar daha belirgindir. İktidarı ortadan kaldırma, iktidar potansiyelini yok etme değil de, iktidarı paylaşma tarzında ele alma belirgin bir özelliktir. Ürkütücüdür. Aslında bu açıdan neredeyse Önderliğin sistemi boşa çıkıyor.

Eskiden ben diyordum, "*Dersim'de çok güçlü feodalizm yok, bilmem ne yok*", nerdeyse şunu söylüyorsun: "*Ben iktidarın dışındayım, devletin dışındayım, egemenlik zihniyetinin dışındayım.*" Halbuki bu dünyada yaşıyorsun, iktidarın rüzgarının oraya gelmesi bile yeterlidir. Biz bir sistemin içerisinde yaşıyoruz, aslında iktidarın şaha kalktığı, iktidarın her yere sızdığı bir sistemde yaşıyoruz. Bu günün sistemi böyledir. Egemen dünya sistemi, kapitalizmin kendisi iktidardır, kapitalizmin olduğu her yerde iktidar vardır.

Önderlik bu konuda ilginç belirlemeler yapıyor, "*Evin içinde erkek iktidardır. Erkek, kadın üzerinde iktidar, kadın çocuk üzerinde iktidar, çocuklar da büyüdüğünde bu geleneği tekrarlarlar*" biçiminde belirlemeleri var. İktidar toplumun her kesimine sızıyor. Aile içerisinde bile her insana sızıyor. Sorun sadece erkekte de değil, belirgin olan o, ama tümünde o var. Önderlik Savunmalarında bunu rahatlıkla görebiliriz. Bu açıdan komünalizm, kolektivizm önemlidir, bunlar zihniyetle ilgilidir, köklü zihniyet savaşımıyla ilgilidir.

Şunu hissedebiliyoruz, arkadaşlar arasında uzlaşma var. Bir yere kadar eleştirirsin, ama ondan sonra durursun. Aslında birlik çok fazla yoktur, uzlaşma esastır. Çekiniyorsun, bazılarını eleştiremiyorsun, bir yere kadar eleştiriyorsun, ondan sonra duruyorsun. Bunun da iktidarla bağlantısı var. Uzlaşma aslında iktidar etrafında dönen bir şeydir, iktidarın olduğu yerde uzlaşmalardan söz edilebilir ve uzlaşma her zaman kötüdür dememek lazım, ama uzlaşmanın bir yöntem haline getirilmesi, yozlaşmanın da önünü açar. O açıdan birlik önemlidir.

Bir yerde yaşam sevinci yoksa, orada iktidar unsuru vardır

Örgüt içerisinde gerçek anlamda birlik yaratmak önemlidir. Bu ruhsal bir şeydir. O nedenle Önderliği anlamak lazım. Tutuculuk nedir? Dogmatizm nedir? Bunların iktidarla bağı nedir? O bile sorgulanabilir. Bir şeyleri korumak, bir şeyleri tutmak, bir şeyleri savunmak, bunlar ele alınabilir. Çok mütevazı yaşayabilirsiniz, çok sade bir yaşamınız olabilir, ama bu iktidar dışı olduğunuz anlamına

gelmeyebilir. Kölelik de doğrudan iktidarla bağlantılıdır. Bir yerde yaşam sevinci yoksa, orada aslında dolaylı da olsa bir iktidar unsuru vardır. Sevinçli ve şiirsel yaşamın örgüt ortamına hakim kılınması gerekir. Bu yaşamı nasıl egemen kılabiliriz? Pozitif bakış açısını, pozitif duruşu, pozitif yaklaşımı örgüt ortamına nasıl hakim kılabiliriz? Zaten iktidardan kopmadan, pozitif yaklaşımı egemen kılmak da çok kolay değil. O açıdan iktidar herhalde bizde en çok sorgulanması gereken şeylerden biridir. İktidar düşüncesinin gücü aynı zamanda özeleştiri önünde de en ciddi engeldir. Eleştiriye kapalıdır bu tür kişilikler. Eleştiriye kapalılığı da iktidarın diğer ucu biçiminde ele almak gerekir.

İktidar kölelikten bağımsız ele alınamaz. İktidarın olduğu yerde mutlaka kölelik vardır, iki zıt uçtur. İkisi bir arada bulunur, bir sistematiktir. İktidarı bir sistematik olarak değerlendirmek gerekiyor. O sistemin dışına çıkmadın mı kölelikten ve iktidardan kurtulamazsın. Sistematiği,

"Kürtlerin yaşadıkları mutlak kölelik hali, ki bugün hala öyledir. Kürtler hala mutlak kölelik koşullarında yaşıyorlar. Bu benim özgür yaşam mümkünmüş biçiminde bir hayatı kurmamı engelledi."

namaz kıldırıyordum. Çıkardığım sonuç şuydu: Yaptığın iş kolay bir şey değil, o zaman ulaştığın sonuçları bir başkasıyla paylaş." Önderlikte paylaşma son derece nettir. Ulaştığı her sonucu bir başkasıyla paylaşır. Zaten bize eleştirisinin kökeninde, bizimle paylaşmak istediklerini paylaşmayışımız yatar. Temel eleştirisi esas itibariyle bu noktadadır. Bu açıdan paylaşımcılık çok önemli oluyor. Bilgiyi paylaşmak, bilinci paylaşmak, bu temelde çoğalmayı esas almak önemli. Bizde bilgi, bilinç bir kelimeyi çoğaltma aracıdır, kendisini bir başkasında çoğaltma aracıdır. Kendinizdeki bilgiyi, birikimi bir başkasına aktardığınızda, kendinizi bir başkasında çoğaltıyorsunuz. Aslında onunla bütünleşmemiz de o tarzda gelişiyor.

Bilgiyi bir başkasıyla paylaşmama sınıflı toplumun en belirgin özelliği oluyor. Bilginin can alıcı kısımları bir başkasına verilmez. Hatta bazı bölümlerinde sırlar vardır. Sır biçiminde kalması gereken kısımlar, o bilgiyi en üst olduğu yerde yönetim olgusu var.

Bir de bazı kavramlar çok iç içedir. Politika, yönetim, demokrasi, özgürlük, ahlak kavramlarını birbirinden ayırt etmek mümkün değil. Önder Apo yönetimi kaostan çıkış haliyle bağlantılandırıyor. Toplumun kaostan çıkış hali. Kaostankrizden çıktınız mı demek ki, kendi kendinizi yönetebilir duruma geliyorsunuz. Tabi bir toplumun kendi içinde yönetiminin olması büyük önem taşır. Politikayı, özgürlükle de bağlantılandırdığınız zaman, aslında toplumun gelişme alanı olarak da değerlendiriyorsunuz. Toplumun kendi kendisini geliştirmesi, örgütlü olarak hareket etmesi ve gelişme imkanlarının harekete geçmesi olarak değerlendiriyorsunuz. Politika daha geniş bir alan, tabi yönetim de onunla bağlantılıdır.

Kuşkusuz toplumda bilinç taşıyıcılarına, öncülere her zaman ihtiyaç var. Çünkü toplumsallaşma biraz da bununla bağlantılıdır ve bireysel gelişme, aynı zamanda toplumsallaşmanın da önemli

sistemi değiştirmek lazım. Dolayısıyla işçi sınıfı iyidir, onu savunuyoruz diyemeyiz. **İyi sınıf yoktur. İyi köle yoktur, iyi işçi yoktur, iyi serf yoktur. İşçilik, kölelik, serflik üçü de kötüdür, üçü de köleliktir. "Yaşasın işçiler, yaşasın köleler" denemez. En iyisi, o köleliğe karşı tavır almaktır. İşçiliğin, köleliğin, serfliğin dışına çıkmaktır, sınıfsızlığı savunmaktır.** Bu da sistemin dışına çıkmak anlamına gelir. O nedenle, efendiler ve köleler, serfle efendisi, işçi ve burjuva bunlar aynı sistematiğin içindedirler, birbirini tamamlarlar. Elbette aralarında çelişki var, ama kendi efendilerini deviren bir sınıf yoktur. Bu çok önemli bir şeydir.

Bilme özgürleşmedir, cehaletten çıkıştır, paylaşmadır

Sınıflaşmanın kendisi bile düşüştür. İktidar düşürülmedir. İktidarın olduğu yerde düşürme var. İnsanın düşüşü vardır. İktidarın olduğu yerde, bağımlılık ilişkisi var. Bağımlılık bizim bildiğimiz tarzda bir bağımlılık, simbiyotik ilişki tarzında bir bağımlılık değil; bir bağlılık ilişkisi, bir alt-üst ilişkisi, bir hiyerarşi vardır. Bu açıdan bütün bunlara karşı da, bu iktidar ilişkilerine karşı da ciddi bir mücadelenin yürütülmesi gerekiyor.

İktidar aslında bir eşitliksiz ilişkisidir. Diyelim ki, günümüz toplumunda uzmanlar var. Bilgiyi en fazla ellerinde bulunduranlar anlamına geliyor. İşte elektrik uzmanı, bilmem ne uzmanı. Bunlar kendi sahalarında aslında bir bakıma da otoritedirler, aynı anlama gelmek üzere iktidardırlar. Diğerine göre daha fazla bilgi sahibidirler ve o bilgiyi kullanırlar. Bilgi iktidardır. Francis Bacon'un çok işlediği bir temadır. "*Bilim güçtür, bilim iktidardır*" en çok kullandığı kavramlar oluyor. Bilim hükmetmenin aracı olarak kullanılıyor. Doğaya hakim olmak, doğaya hükmetmek temel hedef olarak ortaya konulunca, bunun bilgisi gerekiyor. Bu hükmetme bilgisine de, bilgiyle ulaşılıyor. Mevcut bilgiyle iktidar bağlantısı bu tarzda net olarak kuruluyor.

Oysa doğal toplumda ya da demokratik toplumda, bilgi bir kutsallık alanıdır. Önderliğin deyişiyle, eğer toplumda bir kutsallıktan söz edilecekse, bu konuda önceliği bilime vermek gerekir ve ihtiyacı oranında toplumun her üyesiyle de paylaşılabilir. Önemli olan bilginin paylaşılmasıdır. Komünalizm paylaşmak demektir. Komün yaşamı paylaşım üzerinde yükselen yaşamdır, dayanışma üzerinde gelişen yaşamdır. "*Bildiğini paylaş*" temel ilke budur. Önderlik bunu şöyle belirtiyor. "*Benim çocukluktan edindiğim temel ilkelerden biri oydu. Henüz o küçük yaşlarda 33 tane Kuran süresini ezberlemiştim ve çocuklara*

düzeyde temsil eden kişide kalır. Orda da silsile-i meratip diyorlar, bir hiyerarşi vardır. En üstteki, bilgiyi en çok tekelinde bulunduran, dolayısıyla bir kesimini de önemli ölçüde sır diye saklayan kişidir. Burada bilmeyle iktidar bağlantısı nettir, o rahatlıkla kurulabilir. Ama bizde böyle değildir. Bizdeyse bilme özgürleşmedir, cehaletten çıkıştır, paylaşmadır. Dolayısıyla yeniden toplumsallaşmanın imkanlarının gelişmesi ve bu çerçevede toplumsallaşmada daha ileriye doğru adım atmadır. Bizim bilime, bilgiye, bilince yaklaşımımız esas itibariyle bu çerçevededir, bu çerçevede olmak durumundadır.

'Devlet idare eder, demokrasi yönetir'

Bu noktada yönetim olgusuna geliyoruz. Yönetim nedir? Yönetimle iktidar birbirine yakın kavramlar olarak değerlendirilebilir. Zaten iktidarın, en çok kafa karıştıran bir kavram olmasının nedeni de onun yönetimle bağının kurulmasıdır. İktidar olmak yönetime talip olmaktır, yönetime gelmektir. Böyle değerlendirilir. Oysa Önderlik yönetmeyi, demokrasinin temel vasıflarından biri olarak sundu. "*Devlet idare eder, demokrasi yönetir*" dedi. İktidarlar ve devlet idare ederler, ama demokrasi yönetir. Yönetim toplumsal gerçekliğe denk düşer, toplumun koşullarından biridir. Bireysel gelişme olmadan, ciddi anlamda bir toplumsallaşma da olmaz. Fakat yönetimi sadece, böyle öncülerin yönetimi tarzında değerlendirmek de doğru değildir. Asıl olan toplumun örgütlüğüdür, yönetimde özgürlük var. Örgütlü toplum aynı zamanda, kendi kendini yönetebilen toplumdur. Toplum olmanın en önemli unsurlarından biridir örgütlülük. Örgütlü olmayan toplum, kendi kendini yönetme imkanından da yoksun olan toplumdur. O açıdan örgütlülük, toplumsallığın en önemli unsurudur. Yönetme bu örgütlülüğün içinden çıkar. Kendi kendini yöneten toplum, dolayısıyla kendi içinde örgütlü olan toplumdur. Gelişme de böyle ortaya çıkıyor. Zaten "*toplumsal doğa her zaman yönetim olgusuna ihtiyaç duyar. Beyinsel gelişmeye tekabül eder*" diyor Önder Apo. Yönetim olgusu toplumdaki beyinsel gelişmeye tekabül eder. Beyinsel gelişme ne kadar güçlüyse, yönetim olgusu da, o kadar gelişkindir, güçlüdür.

Kürt gerçeğine baktığımız zaman şunu görüyoruz. Kendi kendini yönetme durumu söz konusu değil, zaten kültürel soykırım kıskacında olmak, kendi kendini yönetememek anlamına da geliyor. Kendi kendini yönetemeyen bir toplum, başkaları tarafından da yönetiliyor demektir. Sömürge olmak, sömürgeleşmiş bir toplum olmak da bu anlama gelir. Kürdistan şu anda hala sömürge bir ülkedir, Kürt toplumu hala, mutlak kölelik ve sömürge koşullarında yaşayan bir toplumdur. Burası büyük önem taşıyor. Önder Apo kendi durumuyla da bağlantılandırarak, şöyle dedi: "*Kürtlerin yaşadıkları mutlak kölelik hali, ki bugün hala öyledir. Kürtler hala mutlak kölelik koşullarında yaşıyorlar. Bu benim özgür yaşam mümkünmüş biçiminde bir hayatı kurmamı engelledi.*"

Köle yönetilen demektir. Köle nesne demektir. Kendi kendini yönetebilmek için, özne olmak gerekir. Nasıl kendi olunur sorusuna, kesinlikle doğru cevap vermek gerekir. Bu soruya doğru cevap verilmediği oranda, bu soru pratikte karşılığını bulmadığı ölçüde, başka güçlerin eylemlerinin içine yer almak, onlara katılmak ya da aslında, onların gelişmesinin hammaddesi olarak değerlendirilmek, onlar tarafından kullanılmak kaçınılmaz olur. Nesne olursun ve başkaları seni kullanır. Kürtler için durum şimdi de böyledir. O açıdan Kürtler açısından önemli olan, kendi kendini yönetebilir duruma gelebilmektir.

Toplum ilişkisi aslında, özneler arası ilişkidir. Toplumda nesne-özne ilişkisi yoktur. Yöneten özne-yönetilen nesne biçiminde bir ayrışma, söz konusu değildir. Özne-nesne ayrımı, ancak sömürge tarzı yönetimlerde söz konusu olabilir. Sömürgeciler, efendiler yöneticidir, özne konumundadırlar; ama yönetilenler nesne konumundadırlar, birer eşya olarak değerlendirilirler. Köle bir eşyadır, şimdi de yaklaşım esas itibariyle böyledir. Kürtlerin durumu da budur. Devletin söylediği şeyde odur. '*Kendi evinde dilini kullanıyorsun daha ne istiyorsun. Dilin üzerinde yasak yok, eskisi gibi öldürülmüyorsun, sadece tutuklanıyorsun, buna da şükret.*' Köleliğin biraz yumuşatılmasının, özgürlük olarak veya en azından uygun bir durum olarak, Kürtler tarafından algılanılması isteniyor. Sistemin Kürtlere yaklaşımı esas itibariyle böyle oluyor. Burada demek ki, yönetim olgusu bu çerçevede büyük önem taşıyor.

Yönetme, idare etme anlamına gelmiyor. Yönetme ve idare etme farklı anlamlar ihtiva eder. Fakat biz aradaki farkı göremiyoruz. İdare etme nedir? Bir şey söylersiniz, bir soruna işaret edersiniz, "*bir şey olmaz, idare et*" dersiniz. İdare etme bir uzlaştırmadır. Bir arada tutmak için farklı yol ve yöntemler denemedir. Tam olarak yönetme anlamına gelmiyor. Yönetme, kendi kendini yönetme, hakikate denk düşen bir kavramdır. Çünkü toplumsallaşmanın kendisi de zaten budur. Bu açıdan örgütlülük ve yönetme olgusu, toplumsallığın en önemli boyutlarını meydana getirir.

Bu açıdan yönetme kavramı önemli olduğu gibi, iktidar da dışlar. İktidarın dışlandığı anlayışı ifade ediyor yönetme. İktidarda her zaman nesnelleştirme vardır. Dolayısıyla yönetimi, öznelerin birbirleriyle ilişkisi anlamında ele almak, daha doğrudur. Demokratik yönetim, demokratik siyaset kavramları bu açıdan önemlidir. Zaten demokrasinin kendisi de "*Devlet dışındaki toplumun kendi kendisini yönetmesidir.*" Demokrasi daha geniş bir anlama gelmekle beraber, yönetme olgusunun kaynağı ve zeminidir.

Sonuç olarak iktidar hakikat yitimini ifade eder, toplumsal yarılmanın bir sonucu olarak ortaya çıkar, eşitsizliğe dayanır, kölelik ve örgütsüzlükten beslenir. Yönetme ise, kendi kendini yönetme anlamında hakikatin bütünselliğini ifade eder, toplumsallığın doğal bir sonucu olup, eşitliğe-özgürlüğe ve demokratik örgütlülüğe dayanır ve bu değerlerden beslenir. Bırakalım aynı olmalarını, birbirine taban tabana zıttır.

■■■

Ve nefes alıp veriyorsak bu bize yeter, gerisi görevdir

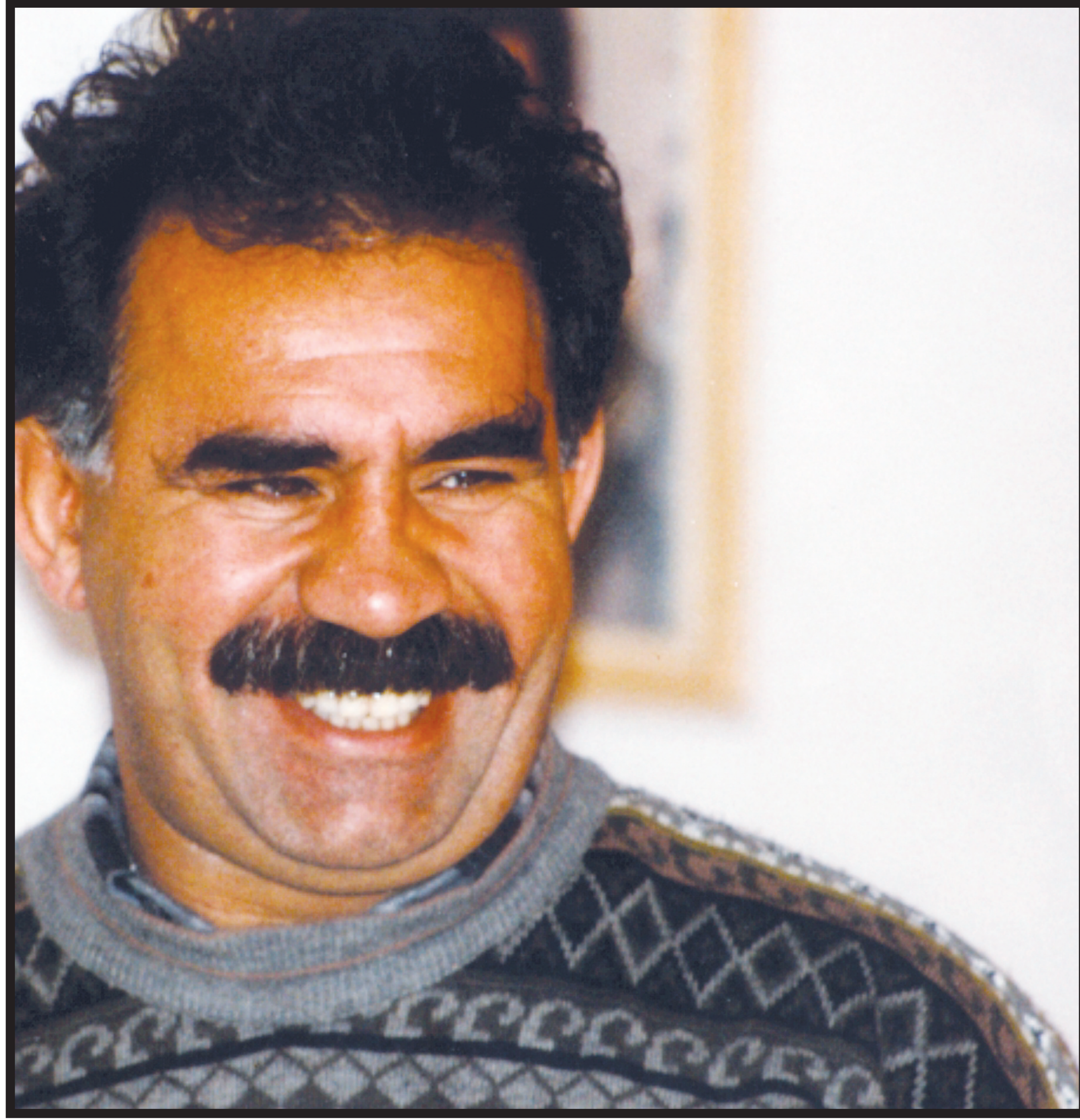
Önder Abdullah Öcalan'ın 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümünde Kürdistan halkına yaptığı çağrı

Tarihte yitirilen bir ülkenin en eski halkı, günlerin en anlamlısı olan, 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yıldönümünü, kendini her yönüyle yeniden yaratarak, insanlıkla tanışmasını en temel insan hakları savaşımıyla, bağımsız bir ülke ve özgür halk kimliğiyle karşılayarak kendine layık olanı artık iyi anlamış, hiçbir gücün elinden koparamayacağı tarihi bir savaşımı başarıyla verme şansına erişmiştir.

Bugün artık meselemiz, bir zaferin öngününde neleri yapmalıyız, üzerimize düşman jandarması karşısında bile yerlere dek eğilen sizler, eğer bugün düşman karşısında oldukça iddialıysanız ve sadece karşı koymakla da değil, gittikçe onu savaşarak geriletiyor ve emin adımlarla başarıya doğru koşuyorsanız, işte bütün bunları, sizin adınıza uzun süredir savaşan ordumuza, ARGK'ye borçlusunuz. O, sizin öncü ordunuzdur. Ne kadar küçük de olsa, ne kadar yetersiz de kalsa, bu ordunun savaşımı, siz halkımızın savaşan bir orduya, bizzat her cepheden en sonuç alıcı bir sizanmak için her şeyini ortaya koymaya yaklaşan bir halk durumuna gelmenizdir. Bundan daha büyük bir kazanım olamaz.

Unutmayalım ki ve şimdi daha iyi görüyorsunuz ki, tarihte ve insanlık alemi içinde biz, en yitirilmiş, her türlü insani ve ulusal haklarından uzaklaştırılmış, hakkında ölüm fermanı çoktan verilmiş ve yere gömdürülmüş bir halkız. Daha düne kadar düşman, o cumhuriyet döneminin isyanlarını ezmekle, "*işte mezara gömdük, betonladık*" diyordu. Kendince her şeyi yaptığını çok esef vericidir. Sizler bazen acılı günlerle karşılaşırsınız. Halbuki bizim halk olarak en acı günümüz dünkü gündü. Düşünün, insanlık adına ortada hiçbir şey kalmamış, en rezil ve en utanılası bir durum söz konusuydu. Fakat sizler, o koşullarda da yaşadığınızı sandınız, düşmana en düşkünce hizmet etmeyi yaşam sandınız. Hiçbir halk, faşist bir düşmana, kendini soykırıma tabi tutan bir düşmana böyle hizmet ederek yaşadığını sanamaz. Eğer o koşullarda da yaşadığını sanıyorsa, o halk, sadece en lanetli ve en aşağılık bir halk olarak anılmakla kalmayacak, hep üzerine tükürülen, ölüsü de dirisi de böyle anılan en rezil bir halk olacaktır. Bu, herhalde ölümlerin, ayaktaki ölümün en beteridir. Lakin düne kadar yaşanan da buydu. Biz PKK'yi niçin, bu büyük ve korkunç ateş içinde ortaya çıkarmaya çalıştık? İşte bu çok rezil olan ve bir an bile kabul edilmemesi gereken yaşamdan kurtulmak için.

Bugün artan bir havada hepiniz her gün düşmanı lanetliyorsunuz. Bizden daha fazla cesaretle sizler düşmanın üzerine gitmeye çalışıyorsunuz. Yarın bu yürüyüşünüz daha da amansız olacak ve dünya bile birleşse sizi durduramayacaktır. Ama yakın tarihimizi bilmeden biz bu yürüyüşten bir şey anlayamayız. Ben kendim de, sizin adınıza devrimciliğe başlarken ve geliştirirken, bu lanetli yaşama karşı tek başıma yıllarca savaşırken, "*ben yalnızım, ben tekim, olanaklarım yok*" deyip kendimi yere atacağıma, ilk kelimeyle ve her şeyiyle borçlu bir kişilikle başlamayı ve yürümeyi esas aldım. Başka bir çare de bulamadım.

Zaferden emin olabilirsiniz. Ailede, köyde, mahallede, fabrikada, tarlada, camide, neredeyseniz orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Kendini böyle savunan ve böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır.

çok görerek sizi en hakaretli, en aşağılık bir yaşamın mahkumu yapması ve sizlerin de bütün bunları böyle isyansız ve tepkisiz kabul etmenizdir. Peki bu büyük bir suç değil de nedir? Daha düne kadar hepinizin yaşadığı böylesine bir suçluluk ve suçlu bir halk olmak değil de neydi? Bu konularda açık olalım. Ne kadar açık olur ve ne kadar dünümüzü doğru kavrarsak, bugünün kıymetini, bu büyük çabalarla yaratılan ve en başta da şehit kanıyla temizlenen günlerin kıymetini o kadar iyi biliriz.

Suçlu olan yaşama karşı savaştık

Ben sizlere bakıyorum ve her gün parti ve orduyla, adeta düşmanla savaşır gibi savaşıyorum. Niçin? Çünkü yaşamı suçlu gibi ele alıyorlar, bir suçlu gibi yaşamanın alışkanlığından kurtulamamışlar da ondan. Elbette ben affedemem bu yaşamı. Tektim yıllarca, ama nasıl yüklendim ve nasıl affetmedim? Çünkü affedilmemesi gereken şeyler vardı. Çünkü yaşanmaya değmeyecek durumlar vardı. En büyük yücelik, işte burada kendini aldatmamaktır, burada kendine saygıyı yitirmemektir, burada hiçbir yaşam yolu kalmamışsa bile düşmanın dayattığı aşağılık yaşamı da kabul etmemek, gerekirse çile çeken bir insan gibi kırk yıl yalnız başına hiç yemeyerek ve içmeyerek, bir damla su ve bir zeytinle kendini yaşatarak böylesine bir suçlu yaşamın sahibi ve düşmanın işbirlikçisi olmamaktır. Biz bunu da yapmaya çalıştık. En önemlisi de bu suçlu yaşamla savaştık. İşte bunun sonucu olarak siz yeniden dirilen ve kazanmanın yoluna giren halkımız ortaya çıkıyorsunuz. Hiç kimse (hatta düşmanlarımız bile) iddia edemez ki bu gelişme önemli değildir. Çok önemlidir, hele bizim için teneffüs ettiğimiz havadan da çok önemlidir. Eğer yaşamımız bundan sonra anlam kazanacaksa, işte bu havayı teneffüs etmenizle olacak bu. Ben işte buna yaşam derim.

Çok açık konuşuyorum, hala dünyanın en zorda olan halkısınız. Mevcut durumunuz, kendini dünyaya anlatamamış, bunun için kendini kuvvet haline getirememiş, kendini siyasileştirememiş, kendini örgütlendirememiş, kendini savaştırmada taktik sahibi, adım sahibi yapamamış bir halkı ifade ediyor. Elbette ki, derin derin düşüneceğiz bunları. Elbette ki sorumluluklarımızın ve görevlerimizin ne olduğu üzerinde dikkatle duracağız. Ve nefes alıp veriyorsak bu bize yeter, gerisi görevdir diyeceğiz. Yani ne pahasına olursa olsun gereken yapılacaktır.

Sizin, mevcut halk gerçekliğimizi artık yakalamanız gerekiyor. Bir savaşın içinde olduğunuza kesin gözüyle bakıyorsunuz. Hele şu son bir yıl içinde savaşın sizi ateş gibi sardığını, binlerce köyün başınıza yıkıldığını, milyonlarcanızın bin yıllık topraklardan koparıldığını ve işsiz güçsüz bırakılıp çadırlarda bile barınamayacak durumlara düşürüldüğünü görürseniz, bu savaşın, bu özel savaşın en çok size yöneldiğini ve yine bizim ordumuzun yürüttüğü bu savaşımın da aslında en çok sizin vermeniz gereken bir savaş olduğunu daha iyi anlarsınız. Bunu görüp anladığınız için de destekliyorsunuz ve çığ gibi de katılıyorsunuz. Başka türlüsü zaten düşünülemez.

Düşman her gün yeni safsatalar, yeni tehditler savuruyor. "*Ülkemizin milli birlik-bütünlüğü için ya bitireceğiz, ya bitireceğiz*" diyor. Diğer yandan da "*ana şefkatiyle ku-*

şen görev nedir, hak ettiğimiz tam kurtuluşu bir an önce nasıl sağlamamız gerekir meselesidir. Bugün bu gerçeği iyi görüyor ve hepinizle bunu tartışıyoruz. İnanıyoruz ki, görevlerimizin üzerine doğru gidersek bu kurtuluş fazla geç olmayacaktır.

Siz, zorlu bir yaşamın içinden geçen değerli halkımız, şunu iyi bilmelisiniz ki, parti de sizin içindir, halk ordumuz da sizin içindir. Uzun yıllardır partimizin adını uzaktan duydunuz, ama bu gerçek gittikçe size yaklaştı ve bugün yaşamınızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Bu tarihi gelişmeyi sağlayan ve sizlerin partimizin öncülüğüne tabi olmanızı gerçekleştiren yıllar sizin içindir. Parti savaşımı, sizin için bir öncü yaratma, sizi kendinizle tanıştırma, sizi savaşa alıştırma, sizi kazanmaya alıştırma savaşıydı ve bu başarıldı. Peki parti savaşımıyla ne kazandınız? Düşünce kazandınız, siyaset sahibi oldunuz, özgür yaşamın nasıl olması gerektiğini kavradınız.

Daha sonra devreye ordumuz girdi. Sillahlı kuvvetlerimiz ve onun savaşımı size ne kazandırdı? Düşmana bakma gücünü bile gösteremeyen, daha düne kadar bir yasi orduya ulaşmanıza, onun bütün olanaklarını elde etmenize yol açmıştır. Şunu şimdi çok daha iyi görüyorsunuz ki, parti sizin partinizdir, ordu sizin ordunuzdur ve hem de bunlar yaşamınız ta kendisidir.

Dünya bile birleşse sizi durduramayacaktır

Görüyor ve inanıyoruz ki, sizler bugün özgürlük için ayağa kalkma ve bunun için gereken her türlü fedakarlıkta bulunma gücünü gösteriyorsunuz. En değerli evlatlarınızı gözünü kırpmadan ve sevinçle savaşa vermekten tutalım zor bela elde ettiğiniz yaşam olanaklarınızı bile sınırsız bir fedakarlıkla sunmaya kadar hepsinden geri durmuyorsunuz. Bu ne demektir? Bu, sizin artık bu savaşı kendi öz savaşınız olarak gördüğünüzü, onu kazanmak için gerekirse en değerli varlığınızı ortaya koyarak kazanmak durumunda kaldığınızı gösteriyor. Bu temelde sizi kutluyorum.

Bu 15 Ağustos Atılımı'nın esas anlamı, sizin, böyle savaşmaya cesaret eden, kasanan ve bizim bir daha dirilemeyeceğimizi düşünen bu düşmana karşı, şimdiye kadar verdiğimiz esasta bir diriliş savaşıydı. Yakın dönemde diriliş gerçekleşti, hem de yeniden. Hiç kimse iddia edemez ki, bizim eskiden de böyle bir tarihimiz vardı. Bir tarihimiz vardı ama bu tarih 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağını bulamadığımız bir tarihti. O tarih içinde her şey gittikçe daha da fazla tükeniyordu. Böyle elimizde yitirilmiş bir halk ve kaybedilmiş bir ülke, daha da kötüsü düşmanı için çalışan bir halk ve sömürgeden daha beter bir ülke kalıyordu. Biz PKK'yi ortaya çıkardığımızda böyle bir ülkeyi miras aldık. Biz, sizler adına ilk kelimeyi söylediğimizde, "*Kürt de vardır*" dediğimizde sizi böyle dev-r-aldık. Bugün ulaştığımız noktada kendimizi saygıyla anmamız gerektiği açıktır. Bugün, böyle bir anma günüdür. Ve bizi bu güne getiren kahraman şehitlerimizdir. Bu günü, bir de şehitlerin anısına böyle anmalıyız.

Bir halkın kendini bu kadar unutması Bu, sadece benim için değil, hepiniz için geçerlidir.

Biz insan olmak istiyoruz, sizi şerefli bir insan haline getirmenin ekmek ve sudan daha öncelikli ve gerekli olduğunu düşünüyoruz. Sizlerin en büyük yanılgınız, bunsuz ve bunu mahşere erteleyerek yaşayabileceğinizi sanmanızdır. Ben çok açıkça söyleyeyim, yalnız siz halkımıza değil herkese söyleyeyim, bütün partiye ve bütün savaşan ordumuza söyleyeyim, biz bu yaşamı gerekirse bin defa yerin dibine gömeriz ve asla sizlere layık göremeyiz. Bu bizim hayata yeniden başlama sözümüzdür. Yaşamayı yeni bir-iki kelimeyle kavrayarak yeniden başlamaya çalışmamızdır.

En büyük kötülük, hem de kendi kendimize yaptığımız kötülük nedir? Düşmanın kendi kendisine bile yaptırmadığı işleri, kendi askerine yaptırmadığı askerliği ve kendi emekçisine yaptırmadığı emekçiliği azap askerleri gibi öne sürerek sizlere yaptırması, en tortu işleri karşılığında hiçbir şey vermeden siz emekçilere gördürmesi, hatta bir hamallık, bir çöpçülük işini bile

caklayacağız" diyor. Bu kadar azgın faşist bir demagojik ağız bize bu kadar hakaret ederken, biz ne söylüyoruz? Veya gerçekten bize dayatılan nedir? Her gün suçsuz insanların, biraz temiz kalan insanların katledilmesine bakın! Hem de "*faili meçhul cinayet*" dedikleri bir tarzda vuruyor, asıyor, fakat "*ben yaptım*" bile demiyor. Bu da tarihte eşi ender görülmüş bir tutumdur.

Düşmanı iyi tanıyacaksınız

Siz değerli halkımız, şimdi bu düşmanı iyi tanımakla karşı karşıyasınız. Düşmanını iyi tanımayan ve bu temelde kendini bir göreve bağlamayan bir halk, saygı bulamaz. Halkımızdan milyonlarcası yurt dışına savrulmuş, düşmanın metropol kentlerine taşırılmış, yine ülkesinde de milyonlarcası toplama kamplarına çekilmiştir. Her şey şimdi çok daha açıktır. Her şeyi yerinde görmenin zamanıdır. Buna dur demeyi bilmeliyiz. Niye bu kadar faili meçhul cinayet? Niye sıradan ve dürüst insanların en vahşi bir biçimde arkadan beynine bir kurşun sıkılarak bir köşeye atılması? Bundan daha tehlikeli ve daha ağır bir yönelim olabilir mi? Ve her gün onlarcası var böyle. Sizden, içinizden alıyorlar bunları. Bu şu derken, yarın hepinize gelebilir sıra. Dolayısıyla, gün sorumluluk duyma günü, gün düşmanı tanıma günü, gün fırsat ve olanakları bu savaşa nasıl seferber etme günüdür.

Ben, 15 Ağustos Atılımı'nın ne kazandırdığına fazla değinmek istemiyorum. Hiç şüphesiz bu savaşla siz bu duruma geldiniz. Düşmanımızı açığa çıkarmakla kalmadık, şimdi biz de onunla savaşıyoruz, biz de ona hak ettiği dersleri veriyoruz. Ve en önemlisi de yakın gelecekte kesin kaybetmesi için ne lazımsa onu yapacağız.

15 Ağustos Atılımı ardından hiç şüphesiz düşman size acı çektirdi. Binlerce köyünüz boşaltıldı, milyonlarcanız Ermeni katliamından bile daha beter yöntemlerle göç ettirildiniz. Tekrar söylüyorum, Ermenilere uygulanandan daha kötü katliam ve göç ettirilme var, hakaret var. Bunu şimdi belki biraz görüyorsunuz. Belki binlerce köyde insanlar şimdi yediden yetmişe iliklerine kadar hissederek, "*vay bu başımıza gelen nedir*" diye söylüyordur. Neden böyle oldu? Çünkü sen, zamanında düşmanını tanımadığın gibi, hep ona hizmet ettin. Neden? Çünkü, sen iyi örgütlenmedin, sen imkanlarını savaşın emrine, kurtuluşun emrine doğru veremedin. Onun için de şimdi acı içindesin, onun için sızlıyorsun. Bunun giderilmesinin yolu da kendi öz savaşımını iyi yapmaktan geçer.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihin tanıdığı en önemli gelişmedir. Kendi tarihimizin bu on yılı, en şerefli, en umut vaat eden ve en doğru adımlarla savaşılıp yaşanan bir on yıldır.

Çok iyi biliyorsunuz ki, bu on yılda çok üstün kuvvetlerle (belki başlangıçta bire yüzdü), arkasında bütün dünyanın olduğu bir çapul sürüsüyle, en teknik donanımlı bir orduyla üzerimize gelindi ve tüm bunları karşılamaya çalıştık. Hiç kimse, başlangıçta durumun böyle olmadığını ve kolay savaşılabileceğini söyleyemez. Diğer örgütler de vardı ve onlar da bir-iki darbe indirmek istediler ama ömürleri bir günlüktü, bir haftalıktı. Ömrü bir ayı geçen örgüt yoktu. Ama biz, bu on yılı, gittikçe yükselen bir gelişmeyle, her gün artan başarılarla geçirmesini bildik. Bunun üzerinde çok düşünmelisiniz. Bu on yıl nasıl kazanıldı? Dakikası dakikasına nasıl kazanıldı? Bunlar düşünülmeye değer. Bunu bilmeniz için ben çok konuştum, çok açıklama yaptım. Partimizi de, ordumuzu da şimdi siz daha iyi bilmelisiniz derim.

Savaş kolay değildir. Acısı kolay değildir, hele işkencesi hiç kolay değildir. Şehadeti hiç kolay karşılanamaz. Bunun için ne lazım? Bunu doğru anlamak gerekiyor. Buna verebileceğiniz en iyi karşılık, nasıl savaşmalıyız karşılığıdır. Bunu ben her gün partililere, ordululara söylüyorum ve size de açıkça söylüyorum: Doğru savaşmayı bilmek zorundasınız. Hiç demeyin biz cahiliz, yaşlıyız, kadınız, çocuğuz. Hayır, bu bir halk savaşıdır. Yüreğinde düşmanı mahkum etmekten tutalım gizliden bir köşede bir düşman malına zarar vermeye kadar, bir düşman ajanına ve işbirlikçisine ceza vermekten tutalım cepheye koşmaya kadar yapılacak çok iş vardır. Herkes köyünde, evinde, mahallesinde, dünyanın her köşesinde düşmanı görebilir ve ona gücü oranında mutlaka bir darbe vurabilir. Herkes derse, "*benden bir düşmana darbe, benden bir düşman malına darbe*", işte o zaman biz düşmanı boğarız. Düşman bir sürü dürüst yurtsever insanı katlediyor. Bakın etrafınıza ve bakın kendinize, o zaman ne kadar iş yapabileceğinizi rahatlıkla görürsünüz. Bakın bana, ne bir kuruş param, ne bir fişeğim vardı; peki nasıl vurdum bu düşmanı?

Bundan çıkaracağımız sonuç, dürüst olmayı esas almaktır. Bütün partililere de söylüyorum, herkese söylüyorum: Dürüst olmalısınız. Madem yaşamak istiyorsunuz, madem şeref, saygı ve hürmet istiyorsunuz, eğer sizden yaşamı da, hürmeti de alan düşmanı vurursanız bunu elde edersiniz. Beyninizi bunun için çalıştırırsanız, size saygının yolu açılır ve size insanlık hürmet eder. Hiç kimse, başka türlü hak filan talep etmesin. "*Ben de insanım, işte elbise giymişim ve kravat da takmışım, ne farkım var*" deyip de kendinizi aldatmayın. Çok acıdır ama söylemekten geri durmayacağım: Nasıl ki insana benzer bir yaratığa elbise giydirip ve kravat takıp sirk sahasına sürerlerse, bizim kendimizi özgür saymamız da aynen sirk sahasına sürülen insana benzetilmiş yaratıklar örneğidir. Ayıptır kendimize böyle durumları yakıştırmak.

Biz kölelikten daha beter durumda olan bir halkız. Ama kurtulacağız, ama savaşıyoruz, ama en şerefli insan haline gelmenin imkanını yakalıyoruz. Savaşımımız bunun için gereken her şeyi veriyor. Bunun için savaş değerlidir. Bunun için sonuna kadar, zafere kadar savaş diyoruz. Hiç kimse "anlamadım" demesin.

Bu savaş boşuna değildir. Bazı sözümona Kürtlükle uğraştığını sananlar vardı, "*silahsız iş, silahsız çözüm yolu*" diyorlarmış. Acaba bunlar kendilerini ne kadar aldattıklarını biliyorlar mı? Acaba bunlar siyasetin ne olduğunu biliyorlar mı? Bir düşman var ki, sana yalnız terör de değil, hayvana bile uygulanmayacak yöntemleri uyguluyor. Düşünün, her hayvanın adı vardır, senin adın bile sana yasaktır. Bu terörden de öteye bir şey değil de nedir? Böyle sahtekarlara aldanmayalım. Bunlar düşmandan daha beter kölelik yolunun öncüleridir. Bunlarınki doğrudan düşmana çalışmaktır, düşmana teslim olmak demektir. Ve teslimiyetin ne getirdiği de biliniyor.

Biz en büyük başarımızın sizin elinize silah vermek olduğunu biliyoruz. Siz halkımızdan her aile, kabile ve aşiretten insanları ordumuza ve partimize çekerek aslında düşmana en büyük darbeyi vurduğumuzu biliyoruz. Her aileden neredeyse bir şehit vererek sizleri davanın asli sahibi haline getirmekle düşmana en önemli darbeyi indirdiğimizi biliyoruz. Bunları da anlamanın yolu, hak ettikleri dersleri en çarpıcı ve layık oldukları biçimiyle vermekten geçiyor.

Bu günler bu anlamda çok önemlidir. Köleleştirmenin ne ince yolu, ne kaba yolu, ne işkence yolu, ne demagoji ve laf yolu, sizi böylesine soylu bir savaşımın ve başarının içinden çekip çıkarmamalıdır. Bu konuda sonuna kadar uyanıklık, bilinçlilik, örgütlülük içinde olmanız, kendi öz örgütlenmenizi ve öz ordunuzu kurmanız, ERNK veya cephe ordunuzu kurmanız gerekir. Şimdi cephe ordunuzun da en iyi kurulup savaşabileceği bir durum yaşanıyor. Siz savaşan halk, aynı zamanda savaşan bir ordusunuz. Biz buna ulusal kurtuluş ordusu, onun siyasi ordusu diyoruz. Kendinizi artık bir ordu gibi değerlendirmelisiniz. Bu ordunun örgütçüsü olun, ordu birimlerinin komutanı olun. Her tarafta halkımızın siyasi ordusunun komutanları olmalı. Sizler her yerde kendinizi bir örgütlenmeye, bir sorumluya kavuşturmalısınız. Bunu bizzat kendiniz yapmalısınız. Parti size yolu açtı. ARGK savaşmayı öğretti. Şimdi siz ordulaşacaksınız ve büyük siyasi savaşımınızı bizzat vereceksiniz. Gerektiğinde yüzbinlerin bile toplanabileceğini Amed'de gösterdiniz, Avrupa'da gösterdiniz, Güney'de gösterdiniz, Kuzey'de gösterdiniz. Bunlar büyük bir siyasi savaşım yürüyüşüydü ve çok büyük bir güçtü. Şimdi her gün böyle olmalı. Bundan sonraki savaşı böyle görmenin ve tam zaferi bununla sağlamanın günündeyiz. Bundan sonrası böyle kazanılacaktır.

Şuna güvenebilirsiniz: Partimiz kendini kanıtlamış bir partidir. Sıfırın çok çok altında ve çok beter bir durumdayken böylesine bir yol gösteren, her koşul altında doğru yolda doğru yürümesini sağlayan bir parti sizin en büyük güvencenizdir. Sonuna kadar ona bağlılığınız ve sonuna kadar onunla yürümeniz, savaşan bir halkın başarısı için ilk şarttır.

Ordumuz, ARGK de sizin için başarılı adımlar attı. Savaşılabileceğini, düşmanın dayattığı korkunun yıkılabileceğini, emin adımlarla her gün bir parça vatan kurtarılabileceğini, her gün bir parça düşmanı parçalayarak size yer açılabileceğini gösterdi. Öncü ordu, sizi savaşa alıştıran ve cesaretlendiren, savaşan bir halk haline getiren bir orduydur.

Bir tarihimiz vardı ama bu tarih 1940'lara geldiğimizde biten bir tarihti. Bir tarihimiz vardı ama içinde her şeyin aleyhimize gittiği ve bir daha da özgür yaşam olanağını bulamadığımız bir tarihti.

15 Ağustos Atılımı, sizi savaşan bir halk durumuna getirmekle en büyük başarısını ortaya çıkarmıştır. Ve sizin savaşan bir halk haline gelmeniz, tarihin tanıdığı en önemli gelişmedir.

Şimdi en temel bir husus da, siz kendi siyasi ordunuzu yaratacaksınız. Serhildanla 1990'da bunu başlattınız. Cizre ve Nusaybin'den başlatıp dalga dalga bütün ülkeye yaydınız ve aslında kendi siyasi ordunuzu ve savaşımınızı dayattınız. Bildiğiniz gibi düşman yeni hükümetler kurarak, Lice ve Şırnak benzeri şehirleri toptan katliamdan geçirme teşebbüsünde bulunarak bunu durdurmak istedi. Newrozları kana bulayarak, siz halkımızın tarihi siyasi yürüyüşünü ve savaşımını durdurmak, boşa çıkarmak ve pişman ettirmek istedi. Ama bu tarihi yürüyüş, büyük özgürlük yürüyüşü durmadı, durdurulamadı. Bugün Avrupa'da yüzbinler, Güney'de onbinler yürüyerek bunu devam ettiriyor. Ve eminiz ki, eğer istersek ve düşmanın oyunları da olmasa bu yürüyüşü daha da büyütebilir ve milyonlara vardırarak sürdürebiliriz.

Kısaca gün, kendi cephenizi örgütlemenin, kendi tarzınızla ve doğru bulduğunuz biçimde savaşmanın günüdür ve bunu da biraz kendi kendinize yapacaksınız. Kesin bunu da parti yapsın, ordu yapsın demeyin. Bilmem "*şurada eylem niye yapılmıyor*" diye söylemeyin. Halkımızın büyük bir kesimi metropoldedir, Antalya'da, İzmir'de ve İstanbul'dadır, sizler orada yüzbinlersiniz, artık bu çalışmaları sizler yapmalısınız. Küçük küçük gruplar kurun, gündüz yapamıyorsanız gece yapın, izleyin ve en uygun koşullarda yapın. Bunlar zor değildir. Üç genç birleşse, bir örgüt kurarsınız. Bunlar sizin işinizdir. Eğitin kendinizi bu konularda. Düşünün, tartışın ve kendi öz örgüt, öz savunma birliklerinizi kurun. Ben, bunu sadece metropolde, Avrupa'da yapın demiyorum, ülkemizin kentlerinde de yapabilirsiniz. İşte halkımızın savaşımı derken bunu kastediyorum. Her cephede savaşı geliştirebilirsiniz derken, sizin hedeflere nasıl bakmanız gerektiğini söylüyorum. Bu konuda görevlerinize yüzde bir bile doğru yaklaşmıyorsunuz. Ayıplanacak olan budur. Kaldı ki, ölüm her zaman var. Her gün dürüst insanlarımız katlediliyor, her gün binlercesi işkencehanelerden geçiriliyor. O zaman niye vurmuyoruz? Madem düşman bize bunu yapıyor, o zaman biz de her gün vurmalıyız. İşte savaşan halk dediğimiz, hem zamanı gelmiştir ve hem de imkanı vardır dediğimiz olay budur. Partinin açtığı yolda ve ARGK'nin bu kadar dağı taşı gerillayla doldurduğu bir zamanda kendinizi gizlemeniz zor değildir. Çok sıkıştınız mı kendinizi dağa atmanız, yurt dışına atmanız zor değildir, bir kentten diğerine gitmek zor değildir.

Bütün bunlar, artık sizin için de savaş ortamının çok iyi olduğunu ve birçok olanağın ortaya çıktığını göstermektedir. Yeter ki biraz düşünelim, yeter ki, en güvendiğimiz insanlarla kendi aramızda neye nasıl yaklaşılacağını biraz tartışalım, o zaman göreceksiniz ki binlerce yerle bir edilecek hedef vardır.

İşte 15 Ağustos Atılımı'nın onuncu yılını tamamladığımız bugünde 11. yılın da çok kapsamlı bir halk savaşı yılı olmasını diliyorum derken, bunu kastediyorum. Çünkü, düşman hadsiz-hesapsız üzerimize geliyor. İşte onun için her yerde öz yönetimlerimizi, birlikleri mizi kurmamız lazım.

Görüyorsunuz, cesetleri bile yakıyorlar, beyinleri parçalıyorlar, kadınları çırılçıplak yollara atıyorlar. Bunlar en vahşi özel savaş uygulamaları değil mi? O zaman biz ne güne duruyoruz? Hani Kürtler, tarih boyunca hiç olmazsa aile koşullarında biraz da intikamcı sayılırlar. Şimdi bunu dostlarınıza yapıyorlar, yarın hepinize yaparlar. İşte gün sizin için de özel devrimci savaş birliklerini oluşturma günüdür derken, bunu kastediyorum.

Öz savunma birliklerinizi kurun

Başka türlü bu düşmanın sizi imha etmesini önleyemezsiniz. Kaçmakla nereye kadar gideceksiniz? Zaten bütün dünyayı başınıza yıkabilir. Teslim olsanız, onu da kabul etmiyor, "*Kürtlükten çıkacaksınız*" diyor. Faşist Türkeş ne diyor? "*Kürt dili, Kürt topluluğu, Kürt televizyonu olamaz*" diyor. Faşist görüş budur ve hakimdir. Başbakan budur, başka başbakan vardır diye aldanmayın. O bayan başbakan filan değil, o göstermelik bir kukladır. Bağlı olduğu başbakanın eli kanlı bir faşist olduğunu basın-yayın da biraz yazdı. Kırk yıldır Türkiyeli devrimcilerin hepsini katleden de aslında buydu ve adı bile unutuldu o devrimcilerin. Şimdi sıra bizde. Bizi de sözümona bir yılda bitirecekmiş. "*Altı ayda hazırlık*" diyor, "*bir yılda tamamlama*." Uyanık olalım, yüzbinlercenizi katledebilir. Zaten onbinlercesini şimdiye kadar katliama tabi tuttu. O toplama kamplarındaki insanları yarın katledebilir, kentlerdeki halkımızı katledebilir. Hazırlık yapıyor altı ay için. Belki bir yıl sonra zaman çok geç olur. O açıdan siz de, hiç olmazsa bu yıl ve şimdiden bu faşist özel savaşıma karşı, onun başının bizzat işin başına geçmek istediğini de göz önüne getirerek, kendi özel savaşım birliklerinizi, yaşama birliklerinizi, savunma birliklerinizi, intikam birliklerinizi hemen kurun. İkiüç kişilik olur, tek kişilik olur, bin kişilik olur, hepsi mümkün.

Örneğin, bir Adana mahallesinde binlerce Kürt ölümüne birleşebiliyor. Baktınız çoksunuz, o zaman her gün hücum edin buradaki faşist odaklara, gündüz olmadıysa gece yapın. Çünkü onlar sizi orada en dayanılmaz yaşamda tutuyorlar. O zaman her gün bir intikam günü olsun. İzmir'de de, Antalya'da da yapılabilir bu. İstanbul'da daha fazla yapılabilir. Kürdistan kentleri, örneğin Diyarbakır onlar için cehenneme çevrilebilir. Yeter ki, tehlikeyi görelim. Yeter ki, intikamın nasıl alınacağını biraz bilelim. Yeter ki, bize bu kadar yapan bir düşmana karşı bir şeyler yapma sorumluluğunu biraz duyalım. Böyle olduktan sonra gerisi kolaydır.

İşte sizi, önümüzdeki yıla bu temelde karşılık vermeye, kendi öz savaşımızın yılı haline getirmeye davet ediyorum. Önümüzdeki yılı en fazla halk örgütlenmesi, cephe örgütlenmesi, halk eylemliliği yılı haline getirmenizi, bunun için gerçekten "*parti iyi savaştı ve kazandı, ARGK iyi savaştı ve kazandı, halkın siyasi ordusu, cephesi de iyi savaştı ve kazandı*" diyecek bir yıl haline getirmenizi bekliyorum. Şimdi bunun tam zamanıdır. Düşman tetikte, düşman çok katletti, tetikte olma sırası şimdi bizde.

Siz değerli halkımızın yeni bir savaşım yılına girişini, kazanan parti, kazanan ARGK ve kazanan 15 Ağustos Atılımı'nın 10. yılı adına selamlarken, görevinizin bu olduğunu, bunun dışında bir amaç edinemeyeceğinizi, bütün yaşam olanaklarınızı önümüzdeki yıla ve yıllara böyle vererek, namus davanızı, intikam davanızı, şeref ve haysiyetinizi, şehitlerin anısının gereklerini, insan hakkının gereklerini, vatan ve özgürlük kazanmanın gereklerini yerine getireceğinizi bekliyorum ve bunun da yegane kurtuluş yolunuz olduğunu söylüyorum. Bunu artık siz yapacak ve siz başaracaksınız diyorum.

Zaferden emin olabilirsiniz. Ancak zaferin en temel şartı da savaşan parti ve ordudur. Hiç şüphesiz, bundan sonra partimiz daha sağlam siyaset yapacak, diplomasi yapacak, cephe kuracak ve yönetecektir. Ordumuz, daha şimdiden düşmanı dağlarda barınamaz hale getirmiştir ve önümüzdeki yılda daha da barınamaz hale getirecektir. Ülkemizin en savaşılabilecek alanları denetimimizdedir. Yarın kentleri de yavaş yavaş kuşatmaya alacağız. Ama bunun için kendi başına ne parti yeter, ne ordu yeter. Eğer siz de, burada belirtildiği gibi savaşım ordunuzu geliştirirseniz, güçlü savaş örgütü, cephe örgütü de bu işe tam katılırsa, ERNK de katılırsa, ayrıca yarın başka bir adla kendinizi örgütlediğinizde o örgütünüz de bütün Kürdistan adına kendini katarsa, o zaman bu savaşımın kazanılması artık sadece yıl işi olur. On yılda değil, hatta bir beş yılda değil, ondan daha az bir zaman işi olur.

Tarihe böyle bakmalısınız, geleceğe böyle bakmalısınız. Buna göre hazırlık, buna göre sorumluluk, buna göre örgütlülük, buna göre eylemlilik, buna göre topyekün savaş olmalı. İşte kurtuluşunuzun yolu, işte kurtuluşunuzun olanakları, işte daha dünkü en lanetli tarihten bugünkü en savaşan özgürlük tarihine geçiş, işte bugünün dirilen, kurtuluş yoluna giren ve savaşan halkından önümüzdeki dönemde kesin zafere doğru yol alan halka, onun bağımsız ülkesine ve iktidarına ulaşma, böylece kendini zaferleştiren halka ulaşma böyledir. Bundan daha değerli bir yaşam düşünülemez; bunun uğruna ne verilmesi gerekiyorsa onun verilmemesi düşünülemez.

Siz buna çoktan hazırsınız, bunu çoktan kabul etmişsiniz. Artık mesele, görevlerin üzerine yerinde ve akıllıca gitmektir. Büyük-küçük ayrımı yapmadan, yurt içi-yurt dışı ayrımı yapmadan, ülke içinde ve dışında her yönteme sarılarak, basitten karmaşığa, gizli olandan açık olana, silahla yapılandan dille ve dua ile yapılanına kadar bütün savaşım biçimlerini değerlendirmelisiniz ve bu öz savaşımınızı kesin başarılarınızla dolu dolu götürmelisiniz. En başta, öz savunma birliklerinizle kendinizi korumalısınız; aile içinde öz savunma, köyde öz savunma, mahallede öz savunma, fabrikada, tarlada, camide öz savunma, neredeyseniz orada öz savunma ve her zaman öz savunma! Kendinizi böyle bir halk haline getirmelisiniz. Kendini böyle savunan ve böyle savaşan bir halk mutlaka kazanacaktır!

Bu temelde, tekrar 15 Ağustos Atılımı'nızın 10. yıldönümünü kutlar, bundan sonraki savaşım yılında siz halkımızın kesin kazanmasını bekler, selam ve sevgilerimi sunarım!

15 Ağustos 1994

Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu

Komutan Agit'in kaleminden şanlı 15 Ağustos Atılımı

Uzun ve çetin bir yürüyüş ardından varılan yeni üslerde, kadrolar 1983'ün kış mevsimi boyunca yoğun olarak politik ve pratik yönde parti çizgisini derinlemesine özümsemek için çalışmalara giriştiler. Görevlere yatkın bir şekilde hazırlanmak için gerek duyulan son çalışma aşaması da ağır kış koşulları içinde yürütüldü ve önemli oranda sonuç alındı. Örgütsel ve teknik konularda plan taslakları ve talimatların geliştirildiği hareketsiz kış mevsimi, böylece değerlendirilmiş oldu.

O kış epeyce kar yağmıştı. Kimi zaman kar kalınlığı iki metreyi buluyordu. Araziye açılmak zorunda kalan arkadaşlar çetin güçlüklerle karşılaşıyorlardı. Bir arkadaş, iki gün boyunca karda yürümek zorunda kalmış ve çığır aça aça çok zorlu bir yolculuk yapmıştı. Yanımıza yetiştiğinde hasta düştü ve tam on beş gün yataktan kalkamadı. Aşırı derecede soğuk almış, midesini üşütmüştü, ne yerse çıkarıyordu. Bir yandan da kar beyazlığında bozulan gözleri sürekli yaşarıyordu.

Yine bir grup arkadaş 6 gün boyunca yağışlı havada yolculuk ediyor ve bir dağın eteğinde rastladıkları tek bir evde geceyi geçiriyorlar. Evin sahibi ertesi gün arkadaşlara gidecekleri yerin yakın olduğunu söyleyip yola koyulmalarına sebep oluyor. Ama adamın tarif ettiği yere vardıklarında hiçbir şeyle karşılaşmayınca aldatıldıklarını anlıyorlar. Geri dönemeyeceklerinden üzerlerindeki bir günlük azıkla tam iki gün yürüyor ve Irak rejiminin harabeye çevirdiği terk edilmiş bir köye ulaşıyorlar. Geceyi açıkta geçirdikten sonra üçüncü günün yolculuğuna erzaksız devam ediyorlar. Gruptan iki arkadaş bir süre sonra takatsiz düşüyor ve gözleri körelmeye, yürüyemez duruma gelmeye başlayınca üçüncü arkadaş sırasıyla onları omuzlayıp yola devam ettiriyor. Ama akşam olunca her üçü de yığılıp kalıyorlar. O esnada çevrede belki birileri olur düşüncesiyle havaya birkaç el silah sıkıyorlar. Silah seslerini duyan yakındaki köylüler, arkadaşları donmak üzereyken kurtarıyorlar. Verdiğimiz bu iki örnek, geçirdiğimiz kış mevsiminin hangi koşullarda yaşandığını izah etmeye yetecektir sanırız.

Baharda karların erimesiyle birlikte, birimlere gidecekleri bölgelerde yürütecekleri asgari çalışma programı kavratılmaya çalışıldı ve bu her birim için oldukça yararlı oldu. Çalışmanın temel yönelimi, çalışma tarzı ve tehlikelere karşı alınacak önlemlere dikkat çekildi. Böylece kadrolar daha fazla düşünce netliğine kavuştular. Son hazırlıkların da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınıra güç yığarak, bizi burada çatışmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktiğimizi kavrayamamış, nizami savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde, sınırdan 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetime almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapadursun, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde içerilere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadığını, Apocularla savaşmaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç işlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaklar ki, güneyden çekilerek kuzeyin sınır bölgelerinde takip ve operasyonlara giriştiler.

Agit yoldaşın 1985 Bahar Atılımı döneminde kaleme aldığı "Ulusal Direniş Mücadelemizden Bir Kesit ve 1985 Newroz'unun Uyandırdığı Umutlar" yazısı...

Biz de işgali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını aşarak rehberimizin köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra sorulan sorular paralelinde, işgali ve yolaçacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgalin etkisini yaşamakla birlikte soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. Konuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendileri için hazırladıkları yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerdi. İki gün orada kaldıktan sonra karanlığın basmasıyla yanımıza iki de köylü genç alarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda, karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümüzle çevreyi kontrol ettikten sonra düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya hızla inerek pusu noktasına yaklaştık. Ki arkadaş keşif yapıp köprünün açık olduğunu bildirdikten sonra aralıklı biçimde koşarak tehlike noktasını aştık. İki düşman hattı içerisinden çıktığımız için biraz rahatlamıştık. Vardığımız bir su kaynağının başında mola verip, akşam yemeğimiz olan ekmek ve peyniri yedikten sonra köylü gençlerle biraz sohbete başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşündükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve ajanların bir an önce cezalandırılması idi. Daha o anda bizimle hareket etmek istediklerini söylediler, ama o koşullarda buna olanak olmadığı için konuşarak kendilerini ikna ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk ve birkaç gün daha, bin metrelere varan yüksek, baş döndürücü uçurumlardan tırmanarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve tehlikelerle dolu bu yolculuğumuz boyunca tanımadığımız bir alanda halkın yardımı sayesinde salimen hedeflediğimiz yere vardık. Yol boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize güneydeki "*savaş*" hakkında sorular yöneltiyorlardı. Gelecekleri konusunda karamsarlıkla umut karışımı düşünceler taşıyorlardı. Yaşlı kesimde ise Türk devletinin eskiden yaptığı katliamların anısı canlanmış, öğünlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı. Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak örgütlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Düşmana karşı ilk sınav

Haziran ayının ortalarına doğru güney işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk askerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkudan eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye çektiği gücünü de birkaç kol üzerinde yürüterek çalışma alanlarımızı kuşatmaya almaya çalışıyordu. Bazı alanlarda halka aşırı zulüm uygularken, direniş beklediği kesimler üzerinde de yumuşak bir politika izliyordu. Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile dağıtıyordu. Karşılığında ise Apoculara destek olunmamasını, silahların teslimini, mahkum ve firarların da gelip teslim olmasını istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca, "*bir daha görüşeceğiz*" tehdidini savurarak çekip gidiyorlardı.

Birimlerimizin çalışmaları ise işgal ve operasyonlardan etkilenmemişti, işgal olayını görüşmek üzere yaptığımız haftalık toplantılardan birinde, bu olayı ve yarattığı etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp şu sonuca vardık: "*İşgal, ABD ile birlikte tezgahlanmış, bölge ilerici güçlerini tehdit ve ayrıca ileriki bir müdahalenin provası amacını taşımaktadır. Türk devleti önüne baş hedef olarak da PKK'nin imha edilmesini koymuş, fakat bu hedefine ulaşamamıştır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur. Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerinde halkın arasına karışarak, gizli, hareketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın desteğinden yoksun, araziye yabancı ve denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu denetimi kurabilmesi de olanaksızdır.*" Vardığımız bu sonuçla daha o anda düşmana karşı ilk sınavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya başlanmış, araziye yabancılık yavaş yavaş giderilmiş, elverişli noktalar belirlenmişti. Üs için uygun görülen alanlarda örgütsel ve teknik faaliyete ağırlık verildi. Yöre halkının özellikleri ve toplumsal, sosyal yapısını incelediğimizde çok özgün bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu anladık, insanlar, üretim ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi doğa koşulları da değişikti. Her şeyden önce ortada örgütlü bir toplumsal yapı var. Kabile çekirdeği üzerinde yükselen aşiretler ve onlarında üzerinde aşiret federasyonları göze çarpıyordu. Fakat federasyonların pratik işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği, hizmet temelinde yükselen gönüllülüğe ve saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlardaki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturuyordu. Ve bu liderlik, mülkiyet ve talan hakkı üzerinde geniş ayrıcalıklar edinmesiyle egemen sınıf özelliğine yaklaşmış durumdaydı. Ama henüz, taban ile liderlik arasında gelişmiş çelişkilerde sözkonusu değildi. Bilinen en ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb. ihtilaflardan kaynaklanan aşiretler arasındaki kan davalarıydı. TC, toplumsal yapıya nüfuz edememiş, iç bölgelerde yarattığı tahribatı bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu nedenle toplum, dinamikliğini, ulusal değerlerin ayakta kalmasına bağlı olarak koruyabilmiş ve güçlü insan özelliğini ortaya çıkarmıştı. İnsanlar, sömürgeciliğin ağır yükü altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve dayanışmasından ileri gelen kendini emin hissetme ve kendine güven duygusu hakimdi. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu üretim ve sömürgeciliğin yok edemediği direniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkilerden uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna bir de milli kıyafetler üzerine kuşanılan silahlar da eklenince insanda saygı uyandıran canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür aşiret tutkusu ve özlemlerini daha da pekiştirerek, her türden ulusal mücadeleyi meşru kabul ediyorlardı. Daha önceleri de Güney Kürdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak kabullenmişlerdi,

ama ilkel milliyetçiliğin ulusal hareketi çıkmaza sürükleyen yapısından da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra da değişik bir alternatifle karşılaşmadıklarından, kurtuluşa dair umutları artık küllenmeye yüz tutmaktaydı.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak olumlu bir görüntü sunuyor olsa da bireylerin özgür iradeden yoksun, aşiret yapısının doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda oluşları, bazı zorluklarla karşılaşmamızı da beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret genelini kapsayan bir çalışma yapmanın gerekliliği daha ilk günden kendisini dayatmıştı.

Mustafa Yöndem (Erdal) yoldaş

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anlamakta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kürdistan kaynaklı ilkel milliyetçilikle ve sahte örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın olumsuz etkinin şartlanması altında gelen her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davranıyorlardı. Onları önder ve kurtarıcılar olarak değil, artık kendilerinden yararlanmak isteyen güçler olarak değerlendiriyorlardı. Bu olumsuzluğun kaynağını bildiğimiz için onların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede sağlayabildik. Birçok küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve silah karşılığında adam kazanmaya kadar vardırabilmişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarattığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mücadele itibarının kırılmış olmasıydı. Ama halk, bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle karşılıyor, ülke çıkarlarını temel alan önderliği arzuluyordu.

Bizimkiler veya heval

Çalışmalarımız, ağırda olsa ürün vermeye başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı PKK'nin şahsında tekrar yükselmeye başlamıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin önünü tıkayan gerici önderlik yapısı ve aşiretçi örgütlenmesine alternatif olan PKK'nin farklı siyasal yapısı kitleler tarafından kavrandığı andan itibaren, bu güçlerle olan bağlarını da önemli oranda kopardılar. Köylüleri en çok rahatlatan da gizli hareket tarzımız oluyordu. Ağır koşullara rağmen köylerde kalmayışımız ve ancak uygun zamanlarda köylere girip çıkmamızın anlamını kavradıklarından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk. Artık birbirimize kuşkuyla bakan iki yabancı olarak değil, sadık dostlar, onların deyimiyle "*bizimkiler*" veya "*heval*" olarak tanınıyorduk. Bu ise bir devrimciyi rahatlatan ve arzulanan bir durumdu. Gün boyu yürüme ve yorgunluktan sonra herhangi bir ailede sıcak ilgiyle ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızın ilgiyle dinlendiğini görmek, tüm yorgunluk ve sıkıntılarımızı bir anda gideriyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, birlik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülkemizde süregelen iç çatışmalar ve bölünmeler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa neden oluyordu, inan ısa göre, "*mukadderat böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli, gelirlerse dünyayı bozarlar*" deniliyordu. Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun eğmeyi ifade ediyorsa da aynı zamanda yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kürdistanlıların düşmanları, onların birlik olması halinde sahip olacakları gücü iyi hesaplamışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdir. Gerek geçmişte olsun gerekse de bugün olsun, bu gerçeği ortaya koyan birçok somut örnek hafızalarda oldukça canlıdır. İlkel milliyetçilik iç güç ilkesinden yoksun olduğu için bir fırsat ya da herhangi bir devletin himayesini kollamaktadır. Yöre halkına da empoze edilen bu anlayış, kendine güvensizliği geliştirmiş, dikkatleri somut mücadeleden uzaklara kaydırmıştır. Aynı şekilde, bilinen birçok güç gelip parlak vaatlerde bulunarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış, listelere yazmışlar ve bu listelerin birçoğunu da düşmana kaptırmışlar. Bu somut gerçeklik de insanlarımızda doğal olarak güvensizlik yaratmıştır. İşte daha dün Ömer Çetin'in (PPKK) polise sunduğu 400 kişilik liste, KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve göçerlere karşı davranışları da eşkıyayı aratmayacak nitelikte olduğundan, halk bunları ayırt edemez olmuştur. Bu uygulamalara birkaç örnek verecek olursak durum daha net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip "*hizbin malıdır*" diyerek toplamış götürmüşler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip yemişler, gençleri Kur'an'a yemin içirmiş ve buna da devrim andı demişler vb. Geçtiğimiz günlerde de hala devam ettirilen bu uygulamalara somut bir örneği Eruh'un Aval köyünden verebiliriz. Xurşo denilen ve KUK'un temsilcisi olarak bilinen bir unsur geceleri sokağa çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere de nöbet tutturarak ahlaksızlık yapıyormuş. Yine Resine köyünden bir başkası da gençleri toplantımız var diyerek çağırıyor, sonra da ellerine kazma-kürek vererek kendi inşaatında çalıştırıyormuş. Bu tipler aynı zamanda 12 Eylül sonrasında cuntanın da uşaklığını yapmışlardır. Örneğin Xurşo denilen unsur, yörenin namlı ajanlarından birisiydi ve yöre halkının talebiyle kasım 1984'te HRK partizanları tarafından ölümle cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlatarak '*pêşmerge diye bağrımıza bastıklarımız, bize bunları yaptılar*' diyordu. Bizimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuları ise zamanla üzerlerinden attılar ve birbirlerine, "*bunlar hepsinden farklıdır*" demeye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve çözüm yollarını belirleyen parti düşüncelerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çekmiyorduk. Çünkü halkımızın yaşam deneyiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlattıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden çıkarılan, ama o güne kadar netlik kazanmamış dağınık düşünceleri, anlattıklarımız sayesinde sistemli ve net düşünceler haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o kadar aşırıya vardırılmıştı ki hainler baş hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömürgecilere duyulan kinden öne geçiyordu. Buna bir noktada hak vermek gerekiyor. Çünkü kalelerimiz, tarihin derinliklerinden beri hep içten fethedilmişti. Halkın sürekli anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk askerlerine engin dağlarımızın kapılarını açan Süleyman ağa (Tatarlar) isyancı kardeşini astıran Emine Perxane (Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şeflere danışmanlık yapan Süleyman ağanın oğlu Alixan Tatar, jandarmayla birlik olup silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak için kızını isteyen Ahmet Biryan, gümrük şefi gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni jandarma pususuna düşüren ve "*devletimin düşmanı benim de düşmanımdır*" diyen Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı için köylülerimizin bağrına bastıkları ve daha sonra jandarmaları köy kadınlarına saldırtan, namuslarına el attıran Casım Casım ve daha niceleri ortalıkta boy verirken kıpırdanmanın olanağı yok deniliyordu. Her şeyin başında bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar olmasa düşman, yollarımızı, mağaralarımızı, evlerimizi ve silahlarımızın numaralarını nereden bilecekti? Düşman, kör ve sağır edilmeli ki vurabilelim deniyordu.

Ve sonunda hainler vurulmaya başlandı. Vuruldukça sanki zincirler kopuyor, gemler boşanıyor, bentler yıkılıyordu. Bastırılan yiğitlik, gizlenen düşünce, ezilmiş duygular kabarıyor, karanlıklar aydınlanıyordu. Halk yerli belalardan kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer de '*Kara bela*' adıyla tanınan ve "*anam bir, babam bin*", "*gökte Allah, yerde ben*" diyerek ortalıkta nara atan bir faşist yüzbaşı ortaya çıkmıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm köyün kadınlarını karakollara doldurarak günlerce bekleten, küçücük çocukları kış ortasında buzlu sulara daldıran, babasının silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını çubuklayan, camiden çıkan ihtiyara, "*Allah'a değil bana namaz kıl*" diyen ve köylüleri iyi dövmeyen erleri kendisi döven, soyundurduğu kadınları şehrin ortasından karakola götüren, silahla insanları kovalayan bu baş belası-faşist, artık halkı bıktırmıştı. Ve halk bir gün, yeter diyerek bu alçağı da ölümle cezalandırdı.

'Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz'

1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştuk. Bir grup arkadaşla durum değerlendirmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, karla kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşıyorduk. Dicle'ye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış, çevresindeki verimli toprakları sulamıştı. İlk insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği olan bu alan, Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu, dağ ile ovayı birbirinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu.

Suların berisinde bir süre beklememiz gerekiyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir yaşamları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarnıç suyunu içiyor, o sudan yemek yapıyor, onunla yıkanıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak ve sürülerin dışkısının doldurduğu bu sarnıçların içi yazın da kurtçuklarla doluyordu. Göçerler kendileri yazın burada kalmıyorlardı ama yörede kalan arkadaşlar bu suyu kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve sürekli yenilen yağsız peynirden olacak ki, yöredeki arkadaşlarda can kalmamış gibiydi. Renkleri sararmış, bir hayli zayıflamışlardı. Ama moralleri bozulmamış, dinç duruyorlardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi. Onların güvenini kazanmışlardı.

Buna örnek olabilecek bir olayı da burada anlatmak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi ve saygısını kazanan ve 1984 Eylül'ünde hainler tarafından kalleşçe vurularak şehit düşen **Kerim Baytar (Cemil)** arkadaş, bir gün dağda yürürken, arkadan birkaç tane göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, "*yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkıyanın korkusundan rahat dolaşamıyorduk buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yanaşmadık ama bir yıldan beri çevremizde kaldığınız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz*" diyerek güvenlerini açıkça belli ediyorlar. Bu örnek de gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı. Oturduğumuz çadırda evin reisliği yaşlı kadının elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şeye karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizlerle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, cevabını bir olayı anlatarak verdi: Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesiyle birlikte her yıl başlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyormuş. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüş. Arkadaşlarımızın yöreye varmalarından itibaren eşkıya oralara gelmez olmuş. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlaydı ama henüz bağımsızlığa olan inançları pekişmemişti.

Orada akşama kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmuştuk. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direnişe hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayı genç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direnişi başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Eruh halkıyla birlikte.

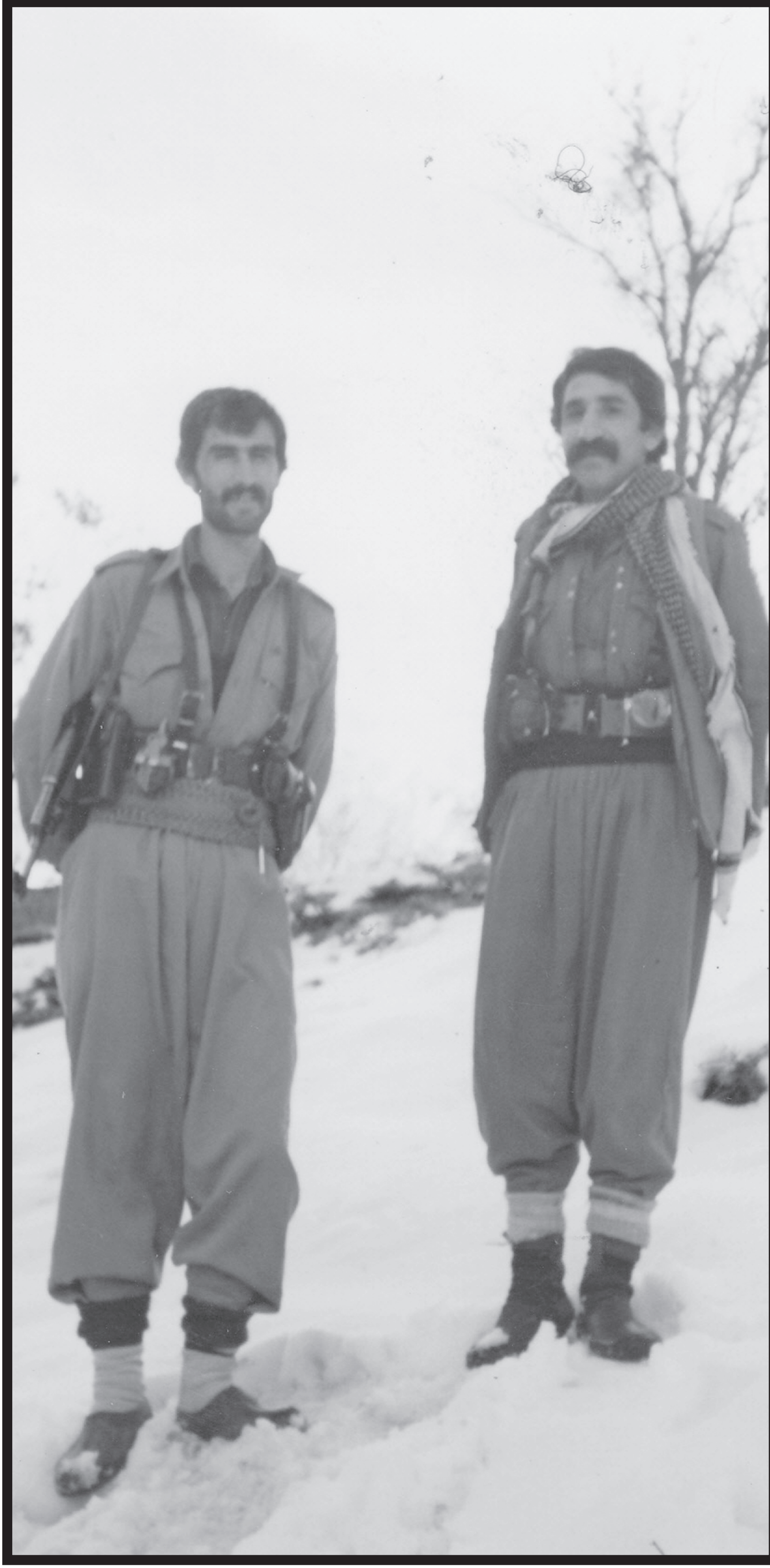
Birkaç gün sonra 27 Kasım geldi. partinin kuruluş gününü başka türlü kutlamak istiyorduk ama buna zaman bulamadığımız için Kerim arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş, küçük bir mağarada toplandık. Taş zemin üzerinde oturmuştuk. Soğuktan dizlerimizin titreyişiyle ve soğuk algınlığından sık sık öksüren bir arkadaşın konuşmamızı bastıran öksürüğüyle iki saatlik bir kutlama konuşması yaptık. Konuşmamızın en önemli hususu direnişin kaçınılmazlığı ve artık zamanının geldiğine dikkatlerin çekilmesi oldu.

Ertesi gün alanı terketmek için yola çıktık. Nehiri geçtikten sonra yıllardır ilk defa ovaya ayak bastık. Önümüzde üç günlük, çamurlardan geçilmesi zor bir ova yürüyüşü vardı. Üstelik, konak noktaları da fazla emniyetli değildi. Uzun yıllar dağlarda kalmanın verdiği ovaya yabancılık duygusu içinde bu yürüyüşe girişmeye pek cesaret edemiyorduk. Ama sonunda, değişik tarzda da olsa, tehlikeyle birçok kez burun buruna gelerek bu mesafeyi salimen aşabildik. Vardığımız dağlık alanda yaygın bir arama ve operasyon vardı. Mahkumların kaldıkları bir eve jandarma baskın yapmış, çıkan çatışmada üç asker vurulmuştu. Bu olay yüzünden sömürgeciler alana çullanmışlardı. Helikopterle havadan köylere indirme yapıyor, toplu tutuklama ve işkenceler devam ediyordu. Operasyonlardan kaçıp mağaraya sığınan yaşlı bir köylü soğuktan ölmüş, mahkumların akrabalarından, biri kadın iki kişi soyulmuş vaziyette köy köy dolaştırıldıktan sonra olay yerinde halkın gözü önünde kurşuna dizilmişti. Halk olayın etkisiyle panik içinde olmasına rağmen, mahkumların yiğitliklerini anlatıyor, onlardan övgüyle söz ediyordu.

Alandaki arkadaşların çalışmalarına bir süre katıldıktan sonra önemli izlenim ve bazı kazanımlarla birlikte geldiğimiz yolu takip ederek geri dönmeye başladık. Hedef noktamıza çabuk ulaşmamız gerekiyordu. Kış olmasına rağmen hava koşulları engelleyici olmadı. 13 gün süren sürekli yürüyüşten sonra yerimize vardık. Kampta yeni mevsim çalışmaları için hazırlıklar başlatılmıştı. Yoğun geçen toplantı ve tartışmalar ardından bahar sonlarında birimler yeni bir düzenleme altında örgütlendirilerek çalışma bölgelerine sevk edilmeye başlandı. Düşman, dağılmayı hissetmiş, sınır boyunca ağır güçlerini harekete geçirmişti. Daha önce de kamp-

larımızın çevresine çok sayıda ajan göndererek bilgi toplamak istemiş ama bunlardan bir kaçını yakalayıp amaçlarını öğrenmiştik. Sınırdaki tüm önlemlere rağmen geçişleri önleyemeyen düşman, bizi içerde karşılamaya hazırlanıyordu. Yol güzergahları üzerinde önemli noktalara birlikler yerleştirilmiş, bölgesel güçler takviye edilmiş, komando birlikleri köylere çıkıp adeta silahlı propaganda yapmaya başlamıştı. Halka, "*Apoculara güvenmeyin, onların içinde çok sayıda MİT var, Apocular Kürt değil, Ermenidir, komünist din düşmanlarıdır*" vb. şeyler anlatarak bizi, halktan tecrit etmeye çalışıyorlardı. Ama halk, onların söylediklerine gülüp geçiyordu. Onlar bu gülüşü, kendi anlattıklarına beğeni olarak anlıyor ve köylülere işbirliği teklifinde bulunuyorlardı. Subaylar, yaptıkları toplantılarda, "*Apocular, patlamaya hazır bomba gibidirler, infilak ederlerse, bizi de sizi de havaya uçururlar*" diyerek halkı tedirgin etmeye çalışmışlarsa da tüm gayretleri boşa gitmişti.

Çalışmalarımız her geçen gün daha da sempatiyle karşılanıyor, yavaş yavaş destek kaynakları açılıyordu. Sırasıyla, Uludere, Şırnak, Batman ve Silvan'da ajanlara vurulan darbeler coşku yaratmıştı. Ama halk yetinmiyor, daha da fazlasını istiyordu. Siyasi çalışma alanı oldukça genişlemişti. Gençler kendiliğinden gelip, mücadeleye katılmak istiyorlar, bazıları kendi başına yola çıkıp eğitime alınmaları talebinde bulunuyorlardı. Evden ayrılmasına aileleri rıza göstermeyenler, eve geri gönderilmemeleri için adeta yalvarıyorlardı. Gençlerden biri bize katılmak için on gün ailesinden gizlenmiş, sonunda bizi bulmuştu ama kendisini tekrar ailesine teslim ettiğimizde ağlıyordu ve tavrımıza bir anlam veremiyordu. Çalışma bölgelerinin birçoğunda benzeri gelişme vardı. Artık bu gelişmeler hazırlık kapsamındaki görev ve hedefleri aşarak, taktiğin genişletilmesini gerekli kılmaktaydı. Yaygın silahlı direniş hareketi merkezi bir planlamayla başlatılmalıydı. Tüm kadrolar halkla birlikte bunun sıkıntısını çekiyordu.

Mehmet Sevgat (Bedran) ve Erdal yoldaş

İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi

Temmuz 1984'ün sonlarında, sorumlu bir arkadaş beraberindeki kalabalık grupla bölgemize geldi. Geliş tarzlarından, önemli kararlar getirdiklerini sezinlemiştik. Akşam yemeğinden sonra köylülerle konuşmaya başladığımızda, köylüler konuyu yine her zamanki gibi silahlı direnişin neden başlatılmadığı sorununa getirdiler. Bu soruyla sürekli karşılaştığımız için aynı ve ikna etmekten uzak cevaplar vermekten usanmıştık. Yeni gelen arkadaşın cevaplamasını bekledim, tabii içimden köylüye katılarak. Arkadaş da hazırlık deyince köylü sustu, çünkü daha önce aynı cevapla çok kez karşılaşmıştı.

Geç saatlere doğru grubu bir araya topladığımızda sayımızın hayli kabarık olduğu görüldü. Köylüler de böyle bir grupla ilk kez karşılaştıklarından şaşırmışlardı. Onlarda bir şeylerin olacağını tahmin etmiş, birbirlerine, bu sefer tamam diyorlardı. Geceyi geçireceğimiz ormana çekilip birkaç grup halinde alana yerleştik. Sabah iyi haberlerle karşılaşacağımızı tahmin ettiğimden o gece hiçbir şey sormadım.

Sabah erkenden kalktık ve köylülerin getirdiği yiyeceklerle kahvaltımızı yaptık. Sorumlu arkadaşla bir kenara çekildik ve ben merakla konuşmasını bekledim. Arkadaşın konuşmasını dinledikten sonra yanılmadığım ortaya çıktı. Birkaç bölgede aynı günde başlanılacak eylemlerle HRK'nin kuruluşu ilan edilecekti. **İşte dört yıldan beri, birçok ülke ve sınırları dolaşarak, içerde uzun zamandan beri hazırlıklarını yaptığımız gün nihayet gelmişti, içimde bir rahatlama hissettim ve cevap olarak ağzımdan çıkan ilk şey şu oldu: "*İyi ama çok geç bu, daha erken de olabilirdi.*" Her şeye rağmen bizleri çok sevindiren bir haberdi bu.** İçimden hemen tüm arkadaşlara bunu ilan etmek geliyordu ama bu olmazdı. Arkadaşlar ancak 15 Ağustos'tan birkaç gün evvel duydular haberi. Çünkü kural bunu gerektiriyordu.

Yeni döneme ilişkin de oldukça kapsamlı bir örgütsel plan vardı. Hızla komiteleşmeye gidilecek, kitleleri çeşitli biçimlerde içine alabilecek örgütler geliştirilecekti. Bu aynı zamanda Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin tabandan başlayarak, örgütlendirilmesi demekti. Ardından da cephenin ilanı gelecekti. Bu sayede geniş çevrelere biçim vermekte çektiğimiz zorluk aşılmış olacaktı. Köylülerin bize dayattıkları iki konu; birlik ve askeri güç sorunları artık çözümleniyordu.

Planın alanımızda uygulanacağı biçim ve diğer bazı hususlar üzerinde yaptığımız konuşmadan sonra hazırlıklara başladık. Saptadığımız hedefin keşfi için birbirim oluşturduk. Birtakım değişiklikler, çeşitli yerleri hazırlama ve kurulacak birliğin üyelerini bir araya getirdikten sonra yola koyulduk. Yüksek dağ zirvelerini takip ederek bizi bekleyen arkadaşların noktasına varabildik. Tüm alana hakim yüksek bir yerdi burası. Arazi son derece mükemmeldi. Orada bizi bekleyen grupla birleştiğimizde, kendimizi güvenlikli bir atmosfer içinde bulmuştuk. Herkes bir şeylerin yapılacağını anlamış, coşku içindeydi. Sevinçler gözlerdeki gülümsemeyle ifade ediliyordu.

Son hazırlıkları da tamamladıktan sonra **14 Temmuz Propaganda Birliği** adını alacak olan birliğimizi toplayıp kuruluşu bir bildiri okuyarak duyurduk. Ardından kararı bize ulaştıran arkadaşın, dönemin özelliği ve görevleri üzerine yaptığı konuşmayı dinledikten sonra, birliğin sorumlusu olarak **Silahlı Propaganda Yönetmeliğini** okudum. Bu yönetmelik uyarınca herkese hazır olup olmadığı soruldu ve hazır olan el kaldırsın der demez, bir anda tüm eller şimşek hızıyla yukarı kalktı. Hazır olmayan yoktu. Öyleyse yönetmelikteki devrim andını hep birlikte okuyalım dedim ve o anda havaya kalkık sıkılı yumrukların eşliğinde dağları çınlatan gür bir ses dalgası yankılanmaya başladı. Talimatlar da okunduktan sonra her şey tamamlanmıştı. Birliğin ismi, bileşimi, hareket alanı, hedefler, programı, iç işleyişi ve çalışma tarzı konularına tam bir açıklık getirilmişti. Elimizde bol sayılacak malzeme ve iki ağır silahımız vardı. Harekete geçmeye hazır durumdaydık. HRK'nin kuruluşunun halka ilan edileceği yeri henüz arkadaşlara açıklamamıştık. 13 Ağustos'ta eylem alanımızın son keşfini tamamlamış olarak, birliğin yanına döndük. Yönetim birimi olarak bir tarafa çekilip, eylem planı çizdik. Plan fena sayılmazdı. Bütün ihtimaller hesaba alınmış, hiçbir nokta belirsiz bırakılmamıştı. Eylem mutlaka başarıyla sonuçlanmalıydı. Çünkü ilk ve tarihi bir eylem olacaktı.

Planı oluştururken, Lenin'in "*kumaşı kesmeden önce yedi kez ölçün*" sözünü hatırda tutuyorduk. Plana son şeklini verdikten sonra, geniş ve düz bir saha üzerinde eylem alanının maketini yaptık. Birliği bu alana götürdüğümüzde, hedefi açıkladık. Eylemin amacı, önemi ve hedefin özellikleri hakkında verilen bilgilerden sonra plan açıklanıp tartışılmaya sunuldu. Sonuçta, oy birliğiyle kabul edildi. Birkaç kez yapılan provadan sonra akşam saatlerinde yola çıktık. El koyacağımız düşman silah ve araçları ile yiyecek erzağımızı taşımak için yanımıza birkaç tane de katır aldık. Uzun süre dış dünyayla bağlarımızın kopacağı ihtimalini de dikkate alarak tasarruflu olmamız gerektiği sonucunda birleşmiştik. Günde yarım ya da çeyrek ekmekle idare etmeliydik.

Eruh'u göstererek, işte hedefimiz, dedim

On saatlik yürüyüş ardından sabaha doğru, önceden saptadığımız noktaya ulaştık. Uygun mevzilenişe geçerek uyumaya çalıştık ama esen soğuk rüzgar uyumamıza fırsat vermiyordu. Gün açıldıktan sonra, 3 km uzağımızda bulunan Eruh'u göstererek, işte hedefimiz dedim. Dürbünle her arkadaş alanı daha iyi tanımaya çalıştı. Ve bize çok uzun gelen bir gün ardından akşama toplandık. İlk etapta yolları ve telefon hatlarını kesecek gruplar belirlenen yerlere gönderildiler. Karanlık çökünce birliğin ana mevcudiyeti görev kollarına göre düzenlenmiş bir yürüyüşle şehire doğru inmeye başladı. Kısa bir süre sonra artık şehrin sokaklarına dalmıştık. Çift sıra halinde arka arkaya dizilen sayımız, sokağı doldurmuştu. Düşman bölüğüne 100 metre kala bir araba çıktı ortaya. Fakat hızla mevziye yattığımız için bizi fark etmedi. Ciddi bir aksilikle karşılaşmamamız büyük bir şanstı. Kısa bir ilerlemeden sonra seri bir şekilde üç kola ayrılarak, planımızdaki hedeflere doğru hızla ilerledik. Bölük binası, subay gazinosu, kahvehaneler, banka ve camiye bir anda ulaşmıştık. Açılan ilk ateşle bölüğün kapısındaki nöbetçi etkisizleştirilmiş, ardından bölüğün üst katlarını hedef alan B.7 ateşi ve onun ardından gazinoya dalış kısa saniye aralıklarıyla başlamıştı. Seri kurşun ve bomba atışları içinde bir anda iki katlı askeri bina ele geçirilmişti. Gazino tarafından açılan düşman ateşi, bölüğün kapısından içeriye girmekte olan bir arkadaşı parmağından yaraladı. Fakat düşman ateşi derhal bastırıldı. Bu esnada açılan ateşle, arzumuz dışında bölük komutanının iki çocuğu kol ve saçaklarından yaralamışlardı. Kendilerinden özür dilendi ve anneleriyle birlikte ateş hattından uzaklaştırılıp, hastaneye gönderildiler.

Bölüğün işgalinden sonra esir alınan askerler bölüğün avlusuna toplatıldı ve HRK'nin amaçları kendilerine anlatıldı. Erlerin bir kısmı sevinç içindeydi. "*Bizi de kurtardınız hemşerim*" diyenler de oldu. Bize katılmak isteyen erleri almak istemedik.

Diğer yandan cami hoparlöründen T. arkadaş gür sesiyle HRK kuruluş bildirisini okuyordu. Heyecandan kendisini tutamamış olacak ki, arasıra şiir dizelerini de bildirinin içine katıyordu. Bu ara bölük deposu açılmış, arkadaşlar ele geçirilen asker silahlarını ve cephaneyi dışarıya yığıyorlardı. Bölükte biraz inceleme yaptıktan sonra arkadaşların kontrol altında tuttukları kahvelerden birisine uğradım. Köylü arkadaşın biri, halkı kumar oynadıkları için eleştiriyordu. Bu kaba ve yersiz bir davranış olduğu için müdahale edip özür diledik ve rahat olmalarını, kendileri için savaştığımızı söyledik. Bunun üzerine kahvehanedekiler topluca yerlerinden kalkıp kucaklaşmak istediler. Sigara, çay, su ikramında bulundular. Bir bardak suların içip, amaçlarımızı açıkladıktan sonra cezaevini açalım mı diye bir soru yönelttiğimizde hep beraber "*haydi*" dediler. Diğer kahvehanelerde ise "*Bijî PKK, Bijî Serok Apo*" sloganları ortalığı çınlatıyordu.

Kahvehanelerde bildiri dağıtımı ve pankartların asımı tamamlandıktan sonra, bölük çevresinde alınan güvenlik kordonu içinde tüm görev kolları, verilen işaret üzerine bir araya geldi ve sonuçlar alınıp kontrol sağlandı. Herhangi bir kaybımız yoktu. Düşmandan 1 ölü, 6 yaralı vardı. Yaralı arkadaşın ilk bakımını doktorumuz yapmıştı. Zaten yarası önemsizdi. Ele geçirilen düşman silah ve araçları epey fazlaydı. Katırlarla taşımak güçtü. Yükü ancak bir kamyon taşıyabilirdi. YSE'ye ait bir kamyonu alıp yüklemeye başladık. Bu arada geride kalanları da tahrip ettik. Atatürk büstü dağıtıldı. Gazino, iki televizyon, komutana ait taksi, cemse, hükümet binası, banka ve postahane ateşe verildi. Ancak bunların yeterince tutuşmadığını sonradan anladık.

Şehri birkaç saat elde tutuktan sonra bırakmıştık. Artık dağın dibinde arabadan boşalttığımız yükleri taşıma sorunuyla karşı karşıyaydık. Üç katır yükü yanında her arkadaş kendi silahıyla birlikte üç silah taşıyordu. Buna rağmen el konulan silah ve eşyaların bir kısmını orada bırakmıştık.

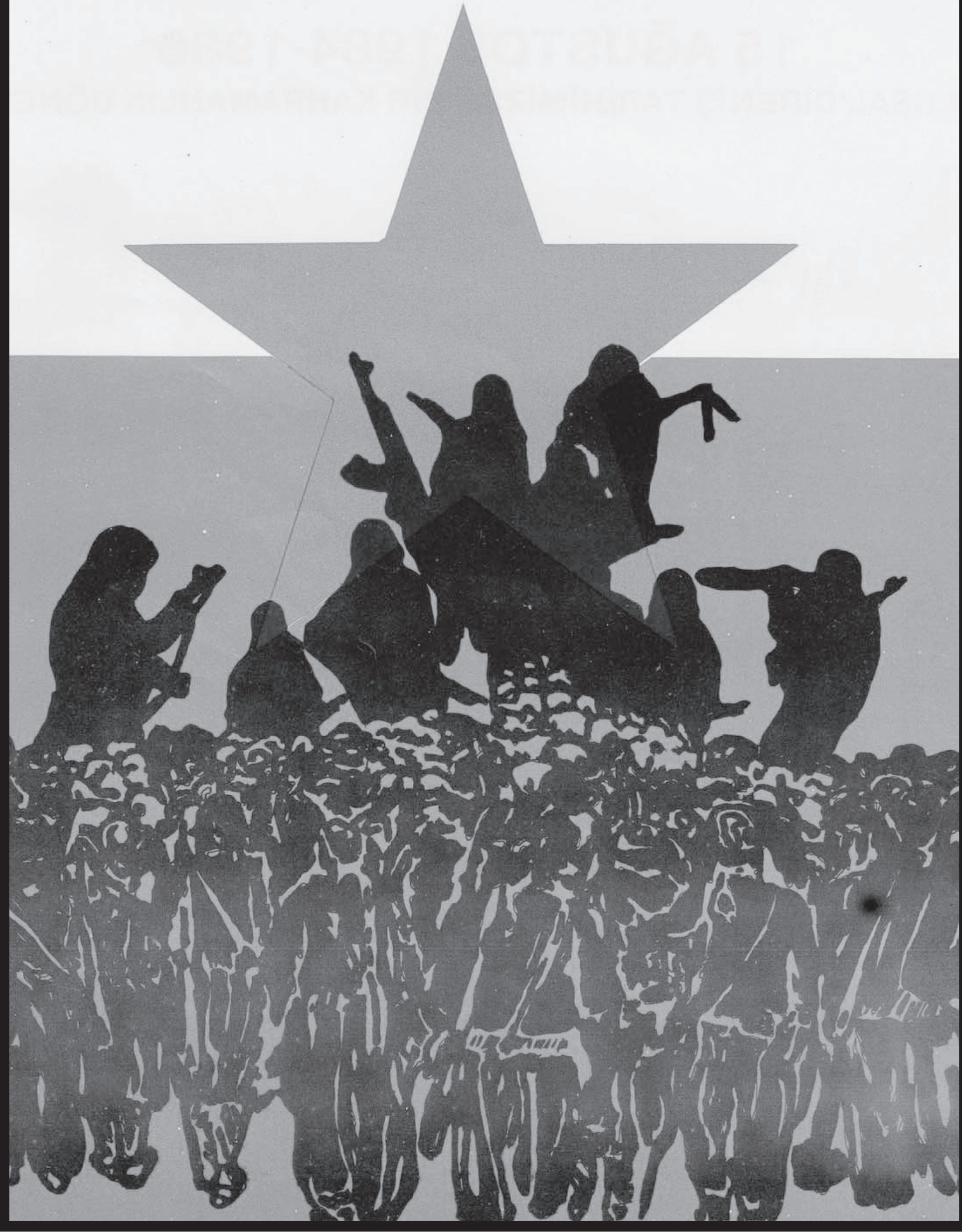
Yüksek ve dik yamaçlı dağı ağır yükler altında, bazen tırmanarak aşmaya çalışıyorduk. Susuzluktan takatimiz kesiliyordu. Ama başarı coşkusu bize güç veriyordu. Rastladığımız bir pınarın başında bir süre dinlenip, arkada bıraktığımız şehrin ışıklarını seyrettik. O arada kendi kendime şunları düşünüyordum: "*Birçok kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı Eruh kasabası, artık herkesin yakından tanıyacağı bir yer olacak ve bu vesileyle Kürdün adı da artık dünyada konuşulacaktır.*"

Ağır yük bizi oldukça hantallaştırıyordu. Emniyetli arazi noktasına vardığımızda sabah olmak üzereydi. Yerimiz, son derece muazzamdı. Düşmanla her türlü savaşı yürütebilirdik burada. Ama bir tek eksiğimiz vardı: Su. Olan suyumuz daha sabahın beşinde tükenmişti. El koyduğumuz silah ve araçların sayı ve tasnifini yaptık. 60 büyük silah, 9 tabanca, 4000 mermi, büyük telsiz, radyo, daktilo, su mataraları, kasaturalar, elektronik ışıldak ve daha birçok ufak malzeme ele geçirmiştik.

Helikopterler ve jet uçaklarının üzerimizde sık sık uçuşları bizi yerimizden kımıldatamadı. Onları pek umursamıyorduk, çünkü yapabilecekleri bir şey yoktu. Bizi görmeleri olanaksızdı. Ateşlerinden de korunabilirdik. Çünkü dağlarımız buna elverişliydi.

Akşam tekrar yola çıkmak üzere hazırlıklara başladık. Acil olarak suya ve rehbere ihtiyacımız vardı. Rehberle buluşma olanağını daha önce bir talihsizlik sonucu kaçırdığımız için rehbersizdik. İhtiyaçların temini için bazı arkadaşları yakınımızdaki köye göndermek istedik ama gittiklerinde köyde askerlerle karşılaşmış ve bir şey alamadan geri gelmişlerdi. Bu durumda yola devam etmekten başka çaremiz yoktu. Kestirdiğimiz yöne doğru, patikasız araziye vurduk. Ama katırlar üç günden beri su içmediklerinden kayalık arazide yol almaları güçleşiyordu. Bir süre sonra susuzluktan dolayı hepimizde yürüme takati hayli azalmıştı. Susuz olduğumuzdan yemek de yiyemiyorduk. Mola verdiğimiz yerde araziyi keşfetmemiz ve haritamızın da yardımıyla yakınımızda bir köyün var olduğunu tespit ettik. Yokuşu zorbela çıktıktan sonra köye yaklaşmıştık. Ancak daha önce ilişkilerimiz olmadığından oraya gitmeyi uygun bulmadık. Birkaç arkadaşı su ve rehber bulmaları için köye gönderip beklemeye başladık. Döndüklerinde bol su ve iki de rehber getirmişlerdi. Suyumuzu iççtikten sonra biraz dinlendik. Köylüler eylemin haberini almışlar, şaşkınlıkla dolu bir sevinç taşıyorlardı. Ele geçirilen düşman silahları ve araçlar gözlerini kamaştırıyordu. Bizimle biraz yürüdükten sonra onları geri gönderdik. Çünkü harmanlarını bırakıp gelmişlerdi.

Düzgün patikada bir saat kadar yol aldıktan sonra şafak sökmek üzere oldu-

ğundan, gündüzü geçirmek için uygun bulduğumuz bir yere konakladık. Herkese bir bardak su ile yarım ekmek verildi. O gün oldukça sakin geçti. Fakat öğleden sonra hayvanlarımızı fark eden bir kadın ve iki genç yanımıza geldiler. Birlikte iki galon da su getirmişlerdi. Nöbetçilerimizin yanına geldiklerinde, köylerini asker bastığını, işkence yaptıklarını ve bu yöne de gelebileceklerini anlatmışlardı. Onları teskin etmeye çalıştığımızda buna ihtiyaçları olmadığını anladık. Onlar, daha çok bizim için endişeleniyorlardı. Helikopterlerin dolaşmaya başlamasıyla, kadın yerini değiştirip emniyete aldıktan sonra konuşmasına devam etti. Çok iyi yaptığımızı söylüyordu. Biraz daha konuştuktan sonra bize daha çok yiyecek ve su getirmek için geri döndüler. Akşam çökmek üzereyken aşağımızdan geçen patikadan kalabalık bir askeri birliğin bize doğru geldiğini gördüm. Arka arkaya dizilmiş, iz sürüyorlardı. Bunun üzerine çatışma pozisyonuna geçerek mevzilendik. Yanımızdan giden köylülerden bilgi almaya çalışıyorlardı. Fakat bilgi alamamış olacaklar ki, yönlerini değiştirip, bizim de gideceğimiz köye doğru yola devam ettiler. Biz onlardan önce köye varmak istiyorduk çünkü, köy boğazda kurulmuş bir geçit noktasıydı. Kim orayı önce tutarsa, diğerini geçirmezdi. Onlar patikada yürüdükleri için geçide bizden önce ulaştılar.

Köye yaklaştığımızda öncülerimiz köyde asker olduğunu bildirdiler. Karşılaştığımız bazı köylülerin yardımıyla vadiyi keskin yamaçtan aşarak tehlike alanını geride bıraktık. Emin bir yere ulaştığımızda yine sabah oluyordu. Yerimizi hazırladıktan sonra kısa bir toplantı yaptık. Gevşemeye başlayan hareket düzenine ve düşman takibini kırmak için yeni çatışmalara hazırlıklı olunması gerektiğine dikkat çekildi. Gündüz dürbünle köyü gözetlediğimizde yeni takviye birliklerinin de köye girdiklerini gördük. Askerler sıcaktan yorgun ve bitkin düşmüş, kendilerini ağaçların gölgesinde yere atıyorlardı. Helikopter ve jet savaş uçakları, terk ettiğimiz alanın üzerinden o gün hiç eksilmediler. Onlar boğazı geçemediğimizi ve kuşatma alanında olduğumuzu sanıyorlardı. Akşama doğru, onları kuşatmalarıyla baş başa bırakarak, sık ve kayalıklı ormanda aç halimizle yola çıktık. O gün son ekmek kırıntılarını da bitirmiştik. Biraz yürüdükten sonra gözlerimiz kararmaya başladı. Dizlerimiz titriyor, vücudumuz enerjisini tüketiyordu. Buna rağmen kendimizi zorlayarak yola devam ettik. Kısa süre sonra birkaç yayla çadırı ile karşılaştık. Kendilerini tanıdığımız için yanlarına gittik. Bizi neşe ile karşıladılar. Kadını ve erkeğiyle işe koyulup, bizi doyasıya yedirip içirdiler.

Dağlarımız, ‘dağ komandolarını’ bitkin düşürüyordu

Kendilerinden ayrıldığımızda artık eski takatsizliğimiz yoktu. Yüksek dağı büyük bir hızla aşıyorduk. Birkaç saat sonra gizli siyasi üs diyebileceğimiz alanımızın üzerinde yükselen dağın başına gelmiştik. Adeta kanat açarcasına hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Ormana vardığımızda şafak da sokmuştu. O günü köylülerle neşe içinde geçirdik. Üs alanımızı avucumuzun içi gibi biliyorduk ve tanımadığımız tek insan dahi yoktu. Bu nedenle kendimizi kalede gibi hissediyorduk. Üs halkında bayram sevinci vardı. Bizi yiyeceğe boğdular. Kaybettiğimiz enerjiyi almaya başlamıştık. Gizli askeri üsse vardığımızda, eylemin değerlendirilmesi ile ilgili bir toplantı yapıp, başarı ve eksikliklerimizi ele aldık. Kazanımlarımızın korunması için siyasal ve askeri faaliyetlerin vardığı aşamanın üstüne çıkarılması gerekiyordu. Eylemin önemli siyasal sonuçlar yaratacağı ortada idi. Birlik üyelerinin hepsi, tüm konularda görüş birliğindeydi. Değerlendirme ve sonuç raporunu hazırlamak üzere toplantıya son verildi ve yeni eylemlere hazırlanmak için dinlenme, eğitim ve keşif çalışmalarına başlandı.

Arkadaşların tümünde eylemin bir kez daha açığa çıkardığı coşku, cesaret ve azim vardı. Bu hususta örnek teşkil eden S... adındaki köylü arkadaşımız, politik çalışmalara yeni katılmıştı. Köylülüğümüzün yurtsever, direnişçi ve olgun özelliklerini mükemmel bir şekilde yansıtmaktaydı. Eylemin bütün hazırlıklarında faal hizmetler sunmuş, eylemde düşman binasına en önde girenler arasında kahramanca çarpışmış ve geri çekilmede karşılaştığımız zorlukları yenmemizde önemli katkıları olmuştu. Birliğimizin en yaşlı üyesi olmasına rağmen hepimizden daha dinç ve aktifti. Eylemden önce kendisiyle keşif için düşman binasını gözlediğimiz esnada, ona baskın nasıl olmalı sorusunu yönelttim. O ise, "*içeri girip silah almazsak olmaz*" cevabını vermişti. Evet, köylümüz işte böyle idi. Eylemde yer alan diğer köylüler de cesaret ve beceride güçlerini kanıtlıyorlardı. Doğru önderlik ile Kürdistan köylülüğünün gücünün toplamı, devrim volkanını oluşturuyordu. Bu kanıtlanmıştı.

Düşman, eylemlerden sonra gelip halkın ayağına kapanıyordu: "*Devletimize yazıktır, günahtır, yapmayın, size yol, su, elektrik getireceğiz, din kardeşiyiz*" diyordu. Köylülerden, düşmanın bu durumunu dinlediğimizde, aklımıza eskiden parlamento siyasetçilerinin seçim kürsüsündeki konuşmaları geliyordu. Şaşaalı "*büyük Türk ordusu*" zavallı politikacıların durumuna düşecek kadar küçülmüştü. Onların bu zavallılığı halkın dilinde alay konusu olmuştu. "*Tokat yiyince uslandı, yoksulluğumuzu, kardeş olduğumuzu anladı*" diyorlardı. Düşman, kaybettiği prestijini yeniden kazanmak için dağ komandolarını getirip halka saldırtmaya başlamıştı. Bu sefer de erler ağlamaya başlıyordu. Teskerelerine az kaldığını, yaşamak istediklerini söylüyorlardı. Dağlarımız, "*dağ komandolarını*" bitkin düşürüyordu. Komando, jandarma, polis, kontrgerilla karışımı özel baskı taburlarını devreye sokan düşman, karakolların çoğunu kaldırmıştı. Yerinde bırakılanların mevcudu üç katına çıkarılmış ve nöbetler er başına üç-dört saate çıkarılmıştı. Buna rağmen kendilerini güvenlikte hissetmiyor, partizanlara sık sık selam gönderiyorlardı. Operasyon birlikleri, en az 20 adet helikopter filoları ile bir alandaki tüm köylere aynı anda indirim yapıyor, fakat kısa süre içinde tekrar belli merkezlerde toplanıp gizli operasyona geçiyorlardı. O kadar hantal ve gürültülü idiler ki, gelişlerini çok önceden fark etmemek mümkün değildi. Bu tarzda defalarca yapılan toplan-dağıl manevraları sonuçsuz kaldı ve yıpranmalarından başka bir işe yaramadı. Bunu bazı sömürgeci komutanlar çok iyi ifade ediyorlardı. Örneğin bir binbaşı, köylülerin huzurunda şunları söylemişti: "*Karşımızda bir ordu olmuş olsaydı, bir günde ya biz, ya o yok olup giderdi. Ama bunlar (partizanlar) bizi ansızın vurup gidiyorlar ve peşlerine düşmek istersek, onların iki-üç saatte aldıkları yolu, biz ancak on saatte alıyoruz.*" Evet, komutan doğru söylüyordu. Düzenli burjuva ordusunun temel zaafına parmak basıyordu. Yine bu koşullarda yaşam acizliğine düşen diğer bir subay, dayandığı sopanın yardımıyla köye zorbela yetiştiğinde, "*nerde bu Apocular, çıkıp bir kurşun sıksınlar da beni bu azaptan kurtarsınlar*" diye seslenmişti. Geceleri ağaçlardan düşen cevizin çıkardığı ses iki de bir irkinti yarattığı için koca ceviz ağaçlarını kökten kesmiş, parola vermediği için sayısız hayvan öldürmüşlerdi. Her canlıya düşman olan faşist sömürgeciler, geceleri çıkan en ufak bir hışırtıya sabaha kadar kurşun yağdırıyorlardı. Güvenlerini yitirmiş, kendilerine nöbet tutturdukları köylüleri Apocuların milisleridir, diyerek kovmaya başlamışlar. Ajanlar verdikleri bilgiler karşılığında dayakla mükafatlandırılıyordu, çünkü kendilerini tehlikeye sürüklüyorlardı.

Verdiğimiz bu örnekler bile düşmanın nasıl bir ruh hali içinde olduğunu ifade etmeye yetecektir. Düşmanı çıldırtmaya götüren bu korku hali, onu yığınla dengesizliklere sürüklemiş, ordu yapısını bir bütün olarak laçkalaştırmış, disiplin oldukça gevşemişti. Esir aldığımız bir askerin anlattığına göre bozulan disiplini yeniden kurmak için, karakollarda her gece, bir askeri işkenceye alıyorlarmış.

Oluşan vahameti gidermek için ekim ayı başlarından itibaren faşist yöneticiler bölgeye üşüşmeye başladılar. Ama attıkları naralara verilen cevaplar, kendilerine pahalıya mal olmaya başlayınca seslerini artık çıkarmaz oldular. Sırasıyla Kenan Evren, Turgut Özal, Genelkurmay Başkanı ve diğer yetkilileri; partizanlar, Şemdinli, Çukurca, Beytüşşebap ve Şırnak'ta, halkımızın alkışladığı eylemlerle karşıladılar.

Faşist yetkililer durumu kurtaracaklarına, prestijlerini de yitirmekteydiler. Bu ise onların çok ağırına gidiyordu. Bu prestijlerini de kurtarmak için halka silah dağıtma kararı aldılar. Ama halkın cevabı olumsuzdu. Kendisini koruyamayan bir devleti koruyamayız diyordu. "*Bize vereceğiniz silahlar da birkaç gün içinde Apocuların eline geçecek*" diyerek, onları çıkmaza sokuyordu. Halka silah dağıtmaktan vazgeçen sömürgeciler, uçak ve helikopter uçuşlarını da azalttılar. Bütün kandırma ve gönül alma oyunlarında vazgeçen düşman, ev yakmaktan açık işkenceye kadar ve hatta adam öldürmeye kadar vardırdığı baskı uygulamalarından da hiçbir yarar sağlayamamıştı. Bütün asker "*dehası*" ve muazzam tekniği bir işe yaramamıştı. Yüksek rütbeli subaylar teknik bilgilerini unutmuşçasına, karakolların korunması için köylülerimizin bilgisine başvuruyorlardı. Bir binbaşı, karakolun çevresine duvar ördürtme fikrini yanındaki köylüye açıklayıp, "*nasıl olur*" diye sorunca köylü, "*eğer duvar örerseniz nöbetçiler dışarıda kalır ve hedef olurlar*" diyor ve bunun üzerine binbaşı "*doğru diyor ve hendek açılsın*" emrini veriyor. Aslında buna benzer sayısız örnek verilebilir, ama bununla yetineceğiz.

Yine kendilerini emniyette hissettikleri taburlarına da birkaç kurşun sıkılınca, buradaki huzurları da kaçmış ve sabahlara kadar havai ışıldaklarla etrafı aydınlatır olmuşlardır.

Umut yeşermişti ama endişe de vardı

Halk, düşmanın zaafını ve çaresizliğini gördükçe, yanılgılardan sıyrılmaya başlıyordu. Düşmandan bu kadarını da beklemiyorlardı aslında. Kendilerini artık daha büyük saldırıların maddi ve psikolojik ihtiyaçlarını karşılamaya hazırlıyorlar, cesaretlerini pekiştiriyorlardı. Umut yeşermişti artık ama henüz endişe de vardı. Kış yaklaşıyordu. Halk bu alanlarda kışın çetinliğini bildiği için tedirgin oluyordu. Bazen kar, meşe ağaçlarının boyunu aşıyordu. Çığ ve tipi fırtınası her yıl mutlaka can alıyordu. Bizden de Abdülaziz Kanat yoldaşın ölümüne bir çığ olayı sebep olmuştu. Biz de birkaç yıldır bu koşulları yaşadığımızdan, zorlukları biliyorduk. Gerçi arkadaşlarımızın çoğu kış eğitimi ve sınavlarını Bimzort Vadisinde yaptıklarından kış koşullarına alışkındılar. Bahsedilen vadi öyle bir yer ki kurbansız yıl geçmemektedir. 14 saat çeken bir mesafeyi kapsayan vadide göğse kadar batılan kar içinde yürümek zorunluluğu vardır. Oturmak istense bile kara parçası bulmak imkansızdır. Bir anlık durmak bile don uykusuna tutulmayı beraberinde getirmektedir. Yine her an tipiye yakalanma tehlikesi olduğundan son hızla yürümek şarttır. Tipiye tutulunca kurtulmak çok zordur, insana adım dahi attırmaz, boğar. 1982 kışında 6 kişi boğulmuş, 1983'te 20 kişi yol şaşırdıklarından donma tehlikesi geçirmiş ve ayakları kesilmişti. O yılın kasım ayında at üstündeki bir yolcu donarak ölmüş, 1984'ün aralık ayında vadideki buzul deresi iki kişinin hayatına sebep olmuştu. Bu dereyi geçmek için tam 12 kez bele kadar suya vurup geçmek zorunluluğu vardı. Sonraları patika yol açıldıktan sonra bu suya bir kez vuruluyordu.

Yörede kış koşullarında, "*arda kalan dona kalır*" diye bir söz vardı. Ama arkadaşlarımız bu sözü değiştirerek, "*arda kalan dona kalmaz, kurtarılır*" yaptılar. Kafile halinde yapılan yolculuklarda geride kalanın beklenilmediğini yöre halkı çok iyi biliyordu. Arkadaşlarımız, bu tür yolculuklarda kendi gruplarından geriye kalanları kurtardıkları gibi başka gruplardan geride kalanları da kurtarıyorlardı. O yola gitmeden önce, "*karkerler*" ile yolculuk yapın tavsiyeleri artık sık sık duyulur olmuştu. Yüzyıllardan beri bu iklimi yaşayanlar, birçoğu kar görmemiş, sıcak iklimden gelen bu insanların dayanıklıları karşısında şaşırıyorlardı. Onlara olağanüstü bir güçmüş gibi geliyordu. Burada iradenin yüksek gücü de kanıtlanmıştı. Bunu yakından gören Bimzort köylüleri, işte bizi kurtaracak irade ve sahipleri demektediler.

Düşman artık umudunu kışa bağlamış, ondan medet bekliyordu. Kış yaklaştıkça sevinçleri artıyor, gittikleri her köyde sizinle "*yakında görüşürüz*" diyerek tehditler savuruyorlardı. Ve kış başladı. Hem de son 50 yılın en ağır kışıydı bu. Karşılıklı iki umudun çatıştığı bir dönem yaşanıyordu. Düşman varlığımızı ezmek, bahara adım attırmamak umudunda. Fakat, ezilen onun umudu oldu. Biz ise diriliyoruz ulus olarak yeniden.

Newroz 1985, halkımızın umutlarının tazelendiği gün olarak tarihe kaydediliyor. Çünkü bugün halkın büyüyen iradi gücünün soyluluğu ve buna öncülük edenlerin görevlerinin tarihiliğiyle Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ilanı yapılıyor. Düşkünlüğün aşıldığı, yüceleşme ve soylu umutların doruğa çıktığı bir gündür 1985 Newroz'u. Ve yeniden bayram olacaktır halkımız için. Çünkü kaybedilen her şeyi kazanma yoluna giriyoruz, zorla alınan bütün insani, toplumsal, ulusal değerleri tekrar kazanma var. Bugünden itibaren ve bize cehennem ettirilmek istenen kışı, yüce kazanımları getirecek bir dönemi başlatmanın hazırlık süreci olarak geçirdiğimiz için sonsuz bir rahatlık içinde atlatıyoruz.

1985'i, Newroz'la birlikte, halkımızın umutlarının son derece canlandığı bir yıl olarak karşılıyoruz. Halkımız, tüm güç ve olanakları kullanarak bunu bir direniş haline getirmenin sevincini yaşıyor. Partimizin yüce çabaları, sarf edilen emek ve şehit kanları boşa akmamıştır. Tüm bunların etrafında sıkı sıkıya kenetleniyoruz ve hiçbir gerici-faşist güç kazanımlarımızı elimizden alamayacaktır.

Bazi

31. Salvegera 15'ê Tebaxê, wê bibe meşa azadiya Serok Apo û Kurdistan

Murat Karayilan

Serok Apo ji bo 15'ê Tebaxê dibêje: "Gaveke mirovahiyê ye; li mirovahiyê xwedî derketin e." Çima?Ji ber ku li Kurdistan mirohî hatibû binpêkirin.Rûmet nehiştibûn.Ciwanên niha wê çaxê çi qewimiye di nivîsan de dixwînin.Lê rewşek pir giran hebû.Rast e, li zindana Amadê wehşet û hovîtî hebû, lê bi esasî li hemû Kurdistanê hebû.Kurdistan hemû bûbû zindaneke vekirî.Li aliyê Tirkiyê li ser çînayetiya kedkar û çep heman zilm û zext hebû.Li hemberî vê diviyabû mirov bêdeng nemana.Li Kurdistan ji bo berdewam kirina siyaseta qirkirinê, ji bo tunekirina cuntaya faşîst a 12'ê Îlonê wekî hemleya dawî bû. Çima hemleya dawî bû? Ji ber ku di sala 1925'an de destpêkir ji bo ku gelê Kurd asîmîle bibe, bê qirkirin ketin dewrê. Yên li hember vê hovîtiyê li berxwedan rastî lêdanê hatin û hatin îmhakirin. Di serhildana Şêx Seîd de bi 10 hezaran însan darvekirin û qetil kirin. Li Dersimê 90 hezar însan qetil kirin, şehîd kirin. Tenê di Geliyê Zîlan de 15 hezar însan di hundirê 3 rojan de bi mîtralyozan qetil kirin. Ev tenê li Bakur bû. Li perçeyên Kurdistanê yê din jî qetlîam kirin. Di tevgera Simko de qetlîam kirin, ya Mehabad û Şêx Mahmut Berzencî de qetlîam meşandin. Li ser Kurdistanê zilm û qirkirin hebû, ango jenosîd hebû.Ev jenosîd ji salên '40'î û şûnde bû asîmîlasyon.Berê fizîkî bû, vê carê însanan ji heqîqeta wê dûrxistin.Ango Kurdan dikirin Tirk, dikirin Ereb.Dixwestin koka wan biqedînin.

Ev siyaseta di sala1925'an hat meşandin heta salên '70'î dewam kir.Di salên '70'î de li Bakur Kurd di erê nayê de bûn.Li ber tunebûnê bûn.Qirkirina spî hebû.Herkesî dixwest rojek berê ji Kurdîtiyê dûr bikeve.Hêvî nemabû. Di sala 1974'an de tevgera Berzanî jî şikest, piştî wê hêvî di Kurdan de nema. Herkesî hewl dida wê çawa xwe fêrî ziman û xwe fêrî bajarvaniyê bike.Ji Kurdan re digotin, 'bi dûvik in, şivan in, li serê çiyan in, hov in û nezan in. Çînayetiyeke li jêr e; û ev bi kurdan dabûn qebûl kirin.Ya xeter jî ev bû. Însanên Kurd jî wisa difikirî.Mînak Dersim ji şûr hat derbaskirin, ji qetlîamê derbas bû, yên ji şûrfilitîn jî li xwe xwedî dernakevin. Çanda qişle, leşkerbûn û Tirkbûnê hate serdestkirin.Li ku derê komkujî bû li wê derê Tirkbûnê pêşxistin û bi hezaran mal û malbat hatin sûrginkirin.Ev malbat jî hatin helandin. Di sala '70'î de ev gihişt asteke xeter. Wê çaxê tevgera me û Serokatî derket.Nerazîbûnên hinek komikên.din jî hebûn. Van komikan navên cur be cur li xwe kirin. Kesên ku qirkirina Kurdan qebûl nekirin û di hebûna Kurdan de israr dikirin peyda bûn.Û wê demê li tirkiyê çepa tirk pêşket.Serokatî di wan şert û mercan derket.

Çalakiyên herî dijwar ku dijmin bihejîne di vî demî de çêbûn. Lewra me hevalan hişyar kir ku çalakiyan sivik bikin. Ji ber ku giran dibe, li her derê 60-70 kes ji dijmin dimre. Newêrin eşkere bikin. Çalakiyên Hemleya Şehîd Reşîd Serdar destpêbû, rêya Gever û Colemergê hat girtin, leşkerên wan îmha bû. Li wir şer heye û wê ev şer berdewam bibe. Dijmin qet behsa vê nake.

Wê çaxê çepitî, komunîzm û her tişt serbest bû, lê Kurdîtî qedexe bû. Li gelek deveran çepgir Kurdîtî wekî tiştekî paş didîtin.Me digot, 'em Kurdîtî didin pêş.'Çepgiran jî Kurdîtî biçûk didîtin.Wê çaxê wisa bû.Dagirkeriyê înkarkirin pirr fireh kiribû, lê di fikr û ramanê çep de jî înkarî hebû.Sala 68'a ciwanên pêşeng yên wekî Denîz Gezmîş li ser darê îdamê got, 'bijî biratiya gelê Kurd û Tirk'; Îbrahîm Kaypakkaya got, 'Kurd li Tirkiyê hene û mafê wan hene'; Mahir Çayan jî wisa got.Lê siyaseta hakim înkar bû. Di çep de jî ev hebû. Di van şertan de Serokatî derket. Destpêkê Serokatî bi dizî di nav zanîngehan de, paşê li lîsa û li Kurdistanê hêdî hêdî xebat da meşandin. Wê çaxê kesekî ne xwendî zehmet bû fêm bikira. Yên hinekî dixwendin, hêdî hêdî fêm dikirin û lêgerîna wan çêdibû. Di nav wan de xebat pêşket û biryar hat girtin ku êdî emê li hemberî helandinê li ber berxwe bidin. Li ser esasê biryara berxwedanê PKK çêbû. Ango çi dibe bila bibe emê li ber berxwe bidin û em helandinê qebûl nakin.Li Kurdistanê mirovahî tê binpêkirin divê em vê qebûl nekin.Ger em qebûl bikin emê ji mirovahiyê derdikevin.Bi vê nêzîkbûnê PKK derket. Biryarbûna PKK evbû û ev e.

Dema PKK avabû, cunta pêkhat, her çû feodalê Kurd û faşîst xistin dewrê. Polîs û ajanxistin dewrê ji boku grûba PKK ya avabûye tesfiye bikin. Şer çêbû nikarîbûn.Berxwedana Hilwan û Sîverekê çêbû dîsa nikarîbûn tesfiye bikirane.Vê carê cuntaya 12'ê Îlonê hat. Cuntaya 12'ê Îlonê ji bo çepitiya Tirkiyê tesfiye bike û ji bo PKK jî holê rabike çêbû. Hevalên me ji sedî 95 hat girtin. Tecrûbeya me tune bû, me parastin nizanîbû û em ciwan bûn. Wê çaxê piraniya me xwendekarên lîsê bûn û dihatin girtin. Li zindanê wehşet meşandin, ji bo ku yên hatine girtin bejin; 'em poşman in, û dewlet me afû bike.' Xwestin vêya bidin gotin. Ji bo vê wehşetek di zindanê de meşandin. Li hemberî vê wehşetê berxwedana Mazlum Dogan, Çaran, û Çalakvanên 14'ê Tîrmehê pêşket.Ango di zindanê de hevalan vêya qebûl nekir.

Pêngava 15'ê Tebaxê bû vejîna gelê Kurd

Di derve de dema ev şahadetên hevalên zindanê çêbûn Serokatî got: "heval Mazlûm rêya şahadetê vekir, zincirê destê me vekir."Wê çaxê em bi giştî 285 kes derketin derveyî welat. Yên din hatibûn girtin û şehîd ketibûn. Ev 285 kes li Lûbnanê bûn.Me perwerde dît, konferansa yekemîn û dûyemîn çêbû.Di kongreya duyemîn de me biryar da ku em vegerin. Lê di nava me de hinekan got, 'veger mirin e. Kî here Hekkarî wê tabûta wî vegere. Ji bo vê veger nabe.' Ango teredût xistin nav me.Wê çaxê tenê ne em, hin rexistinên Kurd û çepê Tirkiyê jî derketibûn derveyî welat. Me ji wan re jî vegera welat vegot.Ji wan 5 rexistin û em hatin gel hev, 'Li Dijî Faşîzmê Cepheya Berxwedana Yekbûyî' hat avakirirn. Paşê me fêm kir ku hindek rêxistinên ketine vî cephî, ne ji bo em vegerin, ji bo vegerê asteng bikin ketine nav me. Em tena xwe man.Kes nehat.Di tirsiyan ku vegerin.Ji ber ku çûyina hundir wekî xeteriyeke mezin bû.Her der kiribûn wekî zindanê.Di malekê de jî kesî newêrabû li hev re bipeyîvin; ji ber ku yek ji wan dikarîbû li berxwe neda û biaxiviyan.Jixwe axaftina Kurdî qedexe bû, cîran li hev guhdar dikirin ku, 'ka di hundir de bi Kurdî diaxivin, yan Tirkî.'Di hundirê gundan de sêdar datînin, êşkence dikirin, însanan ji lingan darvedikirin.Bi saetan wisa diman, gundiyan jî temaşe dikir. Heta li Hilwanê jin û zilam şutî tazî xistin nav hev û digotin, 'xwe li erdê dirêj bikin û rabin ser piya.' Li hemberî vê wehşetê digotin, 'hûnê bêjin em poşman bûne.Hûn Tirk in.Wê kes li Kurdîtî xwedî dernekeve.'

Di van şertan de tu çavê xwe bigrî gelo ma mirovatiya te dimîne! Wehşet dimeşe li zindanan zilm heye, li gundan zilm heye. Me got em 285 kesbûn lê wê çaxê tesfiyekariya Semîr destpêkir û hinek ji wan çûn wekî Resûl Altinok û Bakî Karer ji nav me derket. Ango pêlek di hundir de dij derket.Ew rêxistinên venegeriyan hemû dijî vegerê ketin hewldanê. Heta wisa digotin, 'berê Şêx Seîd du cendirme kuşt nivê Kurdistanê çû; niha PKK biçe li qereqolekê bide wê Kurdistana heyî jî biçe. Xeter e.' Di van şert û mercan de vegera welat çêbû. 15'ê Tebaxê ji bo yekî nizanibe dibe ku normal be. Lê 15'ê Tebaxê di çi şert û mercan de pêk hat. Digotin, 'kî here, venagere, 'tu li leşkerekî bixîne wê Kurdistan tesfiye bibe.' Di wan şert û mercan de veger çêbû. Milîtanên Apocî yên bi biryar çûn. Di van şert û mercên wisa de hevalê Egîd (Mahsum Korkmaz), heval Erdal (Mustafa Yondem) û heval Bedran (Mehmet Sevgat) bi 32 hevalan li Çiyayê Çiravê plana Pêngava 15'ê Tebaxê çêkirin.

Beriya Pêngava 15'ê Tebaxê li cem hinek hevalan teredût çêbû.Nîqaşa 'gelo zû ye, yan ne zû ye' destpêkir. Serokatî got: "Wext derbas bû ye.' Li gorî Serokatî, diviyabû di '83'an de gav bihata avêtin, lê rêveberiya me hertim taloq dikir. Herî dawî zivistana '84'an, meha Sibatê, di civîna navendî de biryar hat girtin ku 'gav bê avêtin, hemle bê kirin; li hemberî wehşetê em bêdeng nemînin em li hemberî wehşeta 12'ê Îlonê li berxwe bidin.' Ji bo vê biryar hat girtin, lê cardin dereng ma. Wê çaxê Serokatî grûb ligel xwe amade kir. Serokatî grûb şand û got, "hûnê herin hevalên li hundir re bêjin 'çekên xwe deynin em erkdar in. Emê bimeşînin û emê destpêbikin.'" Ev heval tên Zapê û ji hevalên Zapê re dibêjin, 'jixwe me biryar daye emê hemlê bidin destpêkirin. Heval Egîd çûye Botanê wê destpêbike.'Hevalên nû hatine dibêjin, 'talîmatê Serokatî pêk tê em jî tevlîdibin.'Ger ne wisabûna wê bigotana 'çekên xwe deynin.'

Li gorî plana hatiye çêkirin, pêwîste li 3'ê deveran çalaki destpê bike; Erûh,

Şemzînan û Çatax.Çalakiya Erûh ya heval Egîd fermandarî lê kiriye 32 heval li Çiravê plana çalakiyê dikin, heval Erdal diçe keşfa Erûhê dike.Li Erûh û Şemzînan amadekarî çêdibe,herkesî dizanî li Çataxê jî amadekarî dibe.Lê Çatax amadekarî nake. Terzî Cemal dibêje, 'agahî dereng gihişt min.' Roja 15'ê Tebaxê Terzî Cemal hevalan dibe Katoyê Xelîlan.Ji hevalan re dibêje, 'xwe têxin kunê.'Heval dibêjin, 'çi heye?'Terzî Cemal dibêje, 'hûn nizanin wê îro dinya xera bibe.' Çalakî li Erûh û Şemzînanê dibe, ew li Çataxê xwe vedişêre. Çalakiya Şemzînan di astekî normal de derbas dibe.Lê çalakvanên Erûhê bi ruhekî êrişê çalakî dan destpêkirin.

Şopdarên 15'ê Tebaxê îro jî rihê fedaî raber dikin

Di pêngava 15'ê Tebaxê de ji derve dijbûn hebû, di hundir de teredût hebû, lê çalakvanên 15'ê Tebaxê qereqola Erûhê ya du qatî radikin.Êriş destpêdike şehîd Erdal di deqeyek û nîv de qereqolê digrin.Tam bi ruhekî fedaî çalakî pêktînin.Hîn çalakiyên wisa ligel me pêk nehatiye. Vaye ruhê 15'ê Tebaxê ev e. Bi vê çalakiyê hemû bajar teslîm digirin. Kamyon tînin ber embara cebilxanê datinin wan cebilxaneyan digrin û bi kamyonê ji bajar derdikevin. Ew rihê êrişa di 15'ê Tebaxê de heyî ji bo me rêbaz e. Em wî ruhî çiqasî bidin jiyan kirin ewqasî emê ruhê fetihê derxin pêş.

Îro di şexsê van çalakvanên me anî ziman de wekî çalakvanên Bazidê, Elbakê, Pozanti û Sultanbeylî ev derdikeve pêş. 15'ê Tebaxê ev e. Li hemberî tirs, xof, teslîmiyet û îxanetê; şoreşgerî û fedaîbûn e. Cesaret û mirovatî ye. Ji bo vê Serokatî di hinek şîroveyên xwe de Pêngava 15'ê Tebaxê wekî pêngava mirovatiyê didît. Ji ber ku di şexsê gelê Kurd de li Kurdistanê mirovatî hatibû binpêkirin.Kesên bigota, 'ez mirov im' divê ku li vê heqîqeta mirovatiyê xwedî derbiketa û çavê xwe negirta.Her kesê xwedî wijdan teqez diviyabû li hemberî vê bêdeng nemane.

Li ser pêngava 15'ê Tebaxê 31 sal derbas bûye.Ji wê çaxê û heta niha gelek Egîd, şêr û fermandarên şopdarê rihê 15'ê Tebaxê derketin. Îro jî ew rih di şexsê çalakvanên fedaî yê Tabûra Nemiran de xwe raber dikin. Eger îro li Kurdistanêev PKK heye û gelê Kurd îro gihiştiye vê qonaxê, bi vî rihî PKK bûye PKK.Bi rihê 14'ê Tîrmehê û rihê 15'ê Tebaxê bûye PKK.Rhê 14'ê Tîrmehê bi bedana xwe li hemberî dijmin biserkeft.Rihê 15'ê Tebaxê rihê Egîd, Erdal û Bedranan jî ruhê serkeftinê ye. Çawa rihê fetih heye, çawa mirov dijmin fetih bike û biçe ser dijmin, ev rih heye. Ango rihê fedaî ye.Şervanên hevrê Şervan Varto (di êrîşên dijmin ê hewayî yê di 24'ê Tîrmehê de şehîd ket) wisa çalakiyan dikin. Bi hezaran milîtan di vê şopê de meşiyaye û wisa ev dîrok avakirine. Bi rastî ev dîroka bi xwîn û berxwedan hatiye xemilandin.

Pêngava 15'ê Tebaxê di Kurdistanê de jiyanek nû û berxwedan avakir. Civaka Kurd nû kir, rih dayê û civak bi ser xwe de hat. Lewra em dibêjin 'vejîn.'Lê bi esasê şerê demokrasî û azadiyê li Tirkiyê meşand. Ango ji Pêngava 15'ê Tebaxê nebûya wê li Tirkiyê sîstema faşîst a cuntayê bi cih bûbûna. Ger ew bi cih bûbûna kesî nikarîbû deng derbixistana, wê Tirkiye cuda bûya. Derketina 15'ê Tebaxê li hemberî cuntaya faşîst li ser navê gelê Tirk, çînayetiya kedkar û çepê Tirkiyê jî derketina azadî û demokrasiyê bû. 15'ê Tebaxê vê rolê leyist.

Îro jî cardin ev tevger ne tenê ji bo Kurdistan û doza azadiya gelê Kurd têkoşîn dimeşîne. Di heman demî de doza azadî û demokrasiya gelê herêmê jî dimeşîne. Doza azadî û biratiya gelan dimeşîne. Ji Kerkûk heta Kobanê yê ku li hemberî çeteyan nirxê vî gelî parastiye, di şexsê gelê Kurdistan de nirxê mirovatî parastiye û çeteyan sekinandiye şopdarê 15'ê Tebaxê ne. Ger ruhê 15'ê Tebaxê nebûya li Kobanê serkeftin çênedibû. Ruhê 15'ê Tebaxê nebûya di wê qiyameta li Şengalê de kesî nikarîbû berê xwe bidana Şengalê, her kes jê direviya. Yên ku çekên xwe yê herî giran hebûn çek berdan hemû jê direviyan, lê şopdarê 15'ê Tebaxê berê xwe dan wir û ber bi wir ve diçûn.Ew direviyan ji bo ku jê derbikevin, lê gerîla direviya ji bo biçe wir. Wisa çûn Çiyayê Şengalê girtin û jiyana 150 hezar kes xelas kirin. Operasyona mirovatiyê ya herî mezin wisa pêkhat.

Ji ber ku li hemberî êrişên çeteyên DAÎŞ her kes bê çare mabû. Artêşa Sûrî û Iraq reviya; pêşmerge nikarîbû xwe li ber bigirtana. Lê gerîlayên Apocî jê re gotin, 'bisekine.' Piştî ku gerîlayê Apocî li Şengal û Kobanê çeteyan sekinandin hêzên din jî xwe kom kirin dijî êrişên çeteyan rawestiyan. Mudaxaleya li ser Mexmûr, Şengal û piştevaniya Kerkûkê ji bo pêşmerge bû piştevaniyek mezin. Ji bo nefes bigre û xwe komî ser hev bike bû alîkariyek mezin. Vê rolê leyist. Cardin ji bo dewletê derdorê bibînin 'mirov dikare van çeteyan bisekinîne' bû mînakek. Şopdarê 15'ê Tebaxê vêya raber kir. Ango raber kir ku tû hêza van çeteyan nîne û dikarin binbikevin. Ji ber ku beriya wê van çeteyan wisa heybetek çêkiribûn, xelkê bi şêwazên hov dikuştin vêya li ser çapemenî û înternetê belav dikirin. Şerê psikolojîk zêdetir kiribûn xelk ji ber wan direviya. Hêj 20 km. dûr bûn xelk direviyan. Di navbera Musil û Mexmûrê de 20 bajar hene, kesekî yek gule neavêt.t, DAÎŞ gihişt Mexmûrê. Lê gerîlayê azadiya Kurdistan derket pêşiyê got, 'bisekine.'

Wisa şerê navbera me û DAÎŞ destpêkir. Wan jî ji me re got, 'hûn kî ne li hemberî me şer dikin emê raberî we bikin.' Piştî me li Şengalê got, 'bisekine' wan jî xwest li Hesekê şer bikin, lê çavê wan nebirî. Dûre dîtin Kobanê dorpêçkirî ye û erd dûz e. Dewleta Tirk jî xwe alîkarî dike; tevî AKP û dewleta Tirk plan kirin ku Kobanê bixînin, pozê me li erdê bidin ku 'hûn ne kesên nekeftî ne, em nekeftî ne.' Cihê herî lewaz wekî Kobanê dîtin lewra bi hêzekî mezin êrişî Kobanê kirin. Ew êrişa wan li Kobanê pir pêşket hindik mabû bigirtana. 200 metro mabû ku bigirtanan. Di wê kêliyê de ruhê fedaî yê Apocî, îdeolojiya Apocî, rihê serkeftina 15 Tebaxê xwe raber kir. Li pêşî bû dîwar û asteng kir. Pêşveçûna dijmin sekinand û li hember ket êrişê. Ev riheke û şêwazek e. Ev rih vî gelî jîn kir û xurt kir. Ev rihê 15 tebaxê Kurdê kole kir hêz û rakir. Jina Kurd a ku kolebû kir hêz, quwet, fermandar û pêşeng. Di civaka Kurd de netewbûn kêm bû, li hev xwedî dernediket. Li her derê komkujî çêdibû her kesî temaşe dikir. Rihê neteweî lewazbû dijmin di nava Kurdistanê de sînor çêkiribû kiribû 4 perçe lê Kurdan jî di nav xwe de xwe kiribû 40 perçe. Eşîrî û mezhebî pir zêde hebû. Lê rihê 15'ê Tebaxê yekîtî di nav Kurdan de çêkir, sînoran rakir rihek û şoreşek li Kurdistanê çêkir. Şoreşa aqlî û zîhnî çêkir. Li ser esasê vê şoreşê şoreşa civakî çêbû ku wisa di civakê de ew cewherê veşartî cewherê jin û cewherê ciwan derxist holê. Di civakê de wisa xurtbûn çêkir.

Dagirkeriya kûr xwest bi destê çeteyên DAÎŞ'ê vî ruhî wekî li erdê bidin, wekî îmaja wê xera bikin bi vî awayî pêşiya Şoreşa Rojava bigrin. Ji bo xeta Kurdê azad nebe hêz û li ti deveran xwe bi cîh û war neke, qiyamet rakir ku hemû cîhan were alîkarî bike. Tirkiye hemû dewletên NATO li hemberî me xist tevgerê. Tenê ne dewletek li hemberî me şer dike. Tenê ne 4 dewlet li dijî me şer dikir. Na. Hemû endamên NATO li dijî me şer dikir. Bi vî awayî komploya navnetewî li ser Serokatiya me pêk anîn. Dewleta Tirkiyê tena xwe nikarîbû Serok Apo bigirta, hêzên navnetewî xistin dewrê, bi komplo, bi kaleşî, dirûtî û bê-bextî esîr girtin. Ji bo ve îradeyê bişkînin hêzên cîhanî hemû ketin tevgerê. Lê ev îrade li berxwe da. Ev êrişana nikarîbû vê îradeyê bişkenanda. Îro ew hêzana dinêrin û dibînin ku heqîqetek heye. Êdî li hemberî vê heqîqetê ew jî matmayî mane. Ji bo vê di gelek nuqteyan de dewleta Tirkiyê niha tenê ma. Berê hemû bi wê re bûn. Dibe ku cardin hinek bi wan re ne. Lê ne bi hêza berê ye. Ne di asta berê de ye. Ji ber ku heqîqeta Apocî xwe xist meriyetê û raya giştî ya cîhanê hemû lê temaşe dike. Çiqasî heqîqetê temsîl dike, çiqasî demokrasî, biratiya gelan û kesên bindest temsîl dike vêya raber kir. Ji bo vê yekê komploya navnetewî niha dewleta Tirk dixwaze dîsa bike meriyetê. Lê pêknayê. Ji ber ku nikare. Sînorê li dorê hatiye çêkirin ew sînor cih bi cih kun bûye. Ew komploya navnetewî kun bûye. Şoreşa Rojava ji wê kunê derket. Niha dixwaze Şoreşa Rojava tesfiye bike lê nikare ev 4 sal in şer û berxwedan heye. Bi destê çeteyan xwest vêya bike lê nikare. Niha bi xwe ket êrişê.

> **Leşkerên Rêber Apo li her derê çalakî li dardixin. Gelek rê niha girtine, daîmî hatiye girtin û di bin kontrolê de ye. Li Dêrsîmê, li Amedê, li Colemêrgê û hwd. Li gelek deveran rê dibin qontrolê de ye. Pirr zêde dijmin tengav dike û destê serokatî xûrt dike.**

Êrişa 24'ê Tîrmehê, parastina DAÎŞ'ê û dîktatoriya AKP'ê ye

Di 24'ê Tîrmehê de êrişên dewleta Tirkiyê bi pêşengtiya AKP'ê pêk tîne 2 sedemên xwe hene: Sedema xwe ya yekemîn; AKP hesabên hilbijartinê dike. Dixwaze desthilatdariya xwe dom bike û bi şêwazê dîktatoriya Erdogan sîstemeke li gorî xwe avabike. Li hemberî projeya Serokatî û HDP bû asteng. Serokatî di bin sîwaneya HDP'ê de gelê Kurd kir yek. Xelkê di Tirkiyê de tên pelixandin çîna kedkar, çep, sosyalîst û bi taybet xelkê me yê mezhebê xwe Elewî tim di aliyê dagirkeriya Tirkiyê de tê pelixandin û derve tê hiştin ji wan piranî Tirk, Kurd, Ermenî, Asûrî, Suryan, Êzîdî ango her kesê ku ji sîstema dagirkeriyê zilûm dîtiye di bin sîwaneya HDP'ê de kir yek. Bi vî awayî xeyalê Erdogan yê dîktatoriyê binkeft.Niha Erdogan dixwaze bi şer biçe hilbijartineke pêşwext. Ji bo HDP bin bendavê bixîne û xwe serbixîne. Armanca yekemîn ev e.

Armanca duyemîn; ji bo pêşketina PKK bisekinîne, derbe lêbixîne, DAÎŞ'ê xurt bike û nefes bi DAÎŞ'ê bide stendin êriş li hemberî me da destpêkirin. Ji ber ku DAÎŞ di bin zexta tevgera azadiyê de ye. Herî dawî Sirîn û Hesekê jî ket, ne dûr e paytexta wan jî bikeve. Ger peytaxt bikeve wê DAÎŞ tune bibe. Ji bo DAÎŞ nekeve, AKP êrişa 24'ê Tîrmehê li hemberî me da destpêkirin. Êrişa 24'ê Tîrmehê di eslê xwe de ji bo parastina DAIŞ'ê bû. Ev şer, şerekî wisa ye.

Bi şêwazekî dirû dixwaze raya giştî û ya cîhanê bixapîne. Bi vî awayî dixwaze îtîfaqa xwe ya bi DAÎŞ'ê re veşêre. Ji ber ku bi DAÎŞ'ê re di îtîfaqê de ye. Ji bo vêya veşêre li Pirsûsê li hemberî komek ciwanên sosyalîst ên Tirkiyê teqînek çêkir, 34 ciwan şehîd ketin. Bi vî wesileyê em wan bibîrtînin. Ew rêhevalên me ne, can heval in. Însanên hêja ne, ji bo biratiya gelan, ji bo azadî û demokrasiyê fedaî ne. Ew di navbera me û gelê Tirk û herêmê de pir in. Wan li Pirsûsê şehîd kirin. Kê vêya kir? Gladyoya AKP'ê yê dewleta Tirkiyê yên di nav DAÎŞ'ê de vêya kir. Gladyoya bi Tirkiyê ve girêdayî yên di nav DAÎŞ'ê de vêya kir.

Piştî wê 3 rojan di 23'ê Tîrmehê de bi heman şêwazî endamê Gladyo yên di nav DAÎŞ'ê de li ser sînor gule avêtin û leşkerek mir. AKP got, 'vaye DAÎŞ hat li Pirsûsê ev bûyer çêkir, dûre jî leşkerekî min kuşt. PKK jî 2 polîs li Ceylanpinarê kuşt. Ez li hember DAÎŞ, PKK û heta dijî DHKP-C şer îlan dikim.'

Bi wê helwestê armanc û îtîfaqa xwe ya bi DAÎŞ re veşartin e. Ji bo xatirê DAÎŞ nefes bigre êrişî me dike. Lê di cîhanê de her kes li hember e. Ji bo ser bigre manewreyek wisa kir, bi destê zilamê xwe komkujiya Pirsûsê kir, leşkerek xwe da kuştin û piştre jî got, 'ez dijî DAÎŞ û PKK'ê şer didim destpêkirin.' Lê herkes vêya danaqurtîne.Raya giştî dibêje, 'dewleta Tirk dirûst nêz nabe. Ji bo dewleta Tirkiyê yên dijî DAÎŞ şer dikin şer bike wisa dike.' Di herêma Rojhilata Navîn de yê DAÎŞ sekinandiye kî ye, yê li dijî şerê DAÎŞ pêşengiyê dike kî ye? Ma ne PKK ye. Niha dibêje, 'ez dijî DAÎŞ û PKK bi hev re şer dikim.' Kes vêya danaqurtîne.

Herî dawî serokê Emerîka hişyarî da wan. Got, 'li ser şerê dijî DAÎŞ lêhûrbûn çêbikin ne dijî Kurdan.' Almanya rexne kir. Vana berê mutefîkê wan bû. Niha jî mutefîkê wan e. Di NATO de bi hev re ne. Bi xapînokan dixwaze cîhanê bixapîne li ser rastiya xwe bigre dibêje, 'ez li dijî PKK'ê û DAÎŞ'ê şer dikim.' Ji bo ku xûya bike kesên bi rûyê wan heye digre û dibêje, 'ev DAÎŞ e.' Derdixîne televîzyonan du rojê din dişîne dadgehê dadgeh wan berdide. Çend girtiyên DAÎŞ'î hene?

Hûn nikarin li ser Serokatî tiştekî ferz bikin; em hene em

Dewleta AKP, êrişên hewayî yên herî berfireh ku cara yekemîn di dîroka tirkiyê pêk tê li hemberî me li pêşxist.

Heman demî li hemberî ciwanên Kurd di serî de YDG-H û dînamikên aktîf ku têkoşînê dikin li hemberî wan şer îlan kir û operasyon kir. Heya niha nêzî hezar û 500 kes hatiye girtin. Çima? Ew dizanin ku li hemberî ev dirûtî û elçaxiya wan wê ciwan bêdeng nemînin. Tecrîd li ser Serokatî giran kirine. Berê me got, 'tecrîd siyaseta şer e.' Jixwe dewlet, çareseriyê, ji binî de ji holê rakir. Berjewendiyê xwe di şer de dibînin. Ew dizanin ku li hemberî van kiryarên wan ne gerîla bêdeng dimîne, ne jî ciwan bêdeng dimîne. Ji bo vê jî, yek navenda gerîla kiriye hedef; yek jî ciwan kirine hedefa êrişên xwe.

Ev sê meh in bi Serokatî re hevdîtinan dikin dixwazin bi Serokatî gav paşde bidin avêtin. Serokatî li berxwe dide; gav paşde navêje. niha ew ji Serokatî re dibêjin, "tu ji kê bawer dikî. Ji HPG bawer dikî? Vaye ez lêdidim, ji hêz dixînim. Tu ji ciwanan hêz digrî? Ez li ciwanan dixînim ji hêz dixînim ka tuyê çi bikî?" Di vê wateyê de çalakiyê Andok Êrişan, Tolhildan Firatan çalakiyên di bin navê hemleya Şehîd Şervan di serî de li Serhedê destpêkiriye, çalakiya ku di bin navê hemleya Şehîd Reşîd Serdar de li Zagrosê destpêkiriye, çalakiyan li Amed û Botanê destpêkiriye Kurdistan hemû dikelîne. Ev çalakiyana bersiv in. Ev bersiv dibêje; 'hûn nikarin li ser Serokatî tiştekî ferz bikin. Em hene em.' Ji bo vê em van çalakvanan silav dikin. Ev çalakvanan ji bo xurtkirina îradeya gelê Kurd, tevgera me û ji bo xurtkirina destê Serokatî, parastina îradebûna Serok Apo çalakiyên hêja ne. Pir girîng in.

Dewleta AKP ne li hêviyê bû ku bersivên wisa bibîne. Niha şaş bûne, ji vir û wêde dîsa pêvajo dixin nîqaşê. Dibêjin, 'pêvajo nemiriye.' Serokatî di bin tecrîdê de ye. Her rojê êriş pêk tên, ewqas ciwan xistin zindanê, zilm li Kurdistanê didome, polîsê AKP'ê her derê kiriye îşkencexane. Çawa pêvajo heye? Li hemberî vê, çalakiyên gerîla xurt bûye. Di dîroka têkoşîna me de tu caran di 2-3 hefteyan de ewqasî çalakiyên bi heybet çênebûne. Çalakiyên herî dijwar ku dijmin bihejîne di vî demî de çêbûn. Lewra me hevalan hişyar kir ku çalakiyan sivik bikin. Ji ber ku giran dibe, li her derê 60-70 kes ji dijmin dimre. Newêrin eşkere bikin. Çalakiyên Hemleya Şehîd Reşîd Serdar destpêbû, rêya Gever û Colemergê hat girtin, leşkerên wan îmha bû. Li wir şer heye û wê ev şer berdewam bibe. Dijmin qet behsa vê nake. Hejmara kuştiyên xwe vedişêrin dibêjin; li Silopî 4 polîs, li Bêşebabê leşkerek, li Midyadê polîsek miriye. Li Stenbolê qereqol nivê xwe tûneye, dibêjin, '3 polîs birîndar bûne.'Derewan dikin nabêjin. Mesela çalakiyê Stenbolê 3 hevalên canfeda mirov qimîş nake çûne, dikarîbû hedefek baştir jî bidîtana wana li wê derê herî kêm 60-70 kes kuştiye kesekî ku di hundirê Stenbolê de klêş têxe destê xwe wekî şêr biçe ser nîne. Destpêkê erebe têde diteqînin, serê sibê bi klêşan êrîş dibin ser. Yê wisa ne kesên ji rêzê ne. Dewlet dibêje, 'mudurek me miriye.' Ma tenê mudurek miriye? Dimen heye ji tirsa xwe davêjin erde, tevlîhev dibin.

Bi kurtahî dijmin windahiyê xwe ji raya gelê Tirkiyê vedişêre. Derewan dikin, ne rast dibêjin. Ev şer şerekî mezin e. Di vî şerê de windahiyên dewleta Tirk zêde ye. Ji bo me dibêjin 390 kesê wan jiyana xwe ji dest daye. Ne wisa ye. Me eşkere kir; heya niha 11 hevalên me şehîd in. Rast e, hevalên me hêja ne, xwedan wesf in û bi rûmet in. Lê bi êrişên hewayî hejmara şehîdên me 11 ne. Di çalakiyên dawî de jî 11 şehîd hene; piraniya wan jî fedaî ne. Bi giştî heya niha 22 şehîdên me hene. Ev, hemeleyeke mezin e û berdewam dike. Dijmin ji niha de vala derket. Dixwestin li navenda me bixînin navenda komuta belav bikin, ciwanan bigrin û li ser Serokatî ferz bikin ku gav paşde bavêje. Lê êdî nikarin vêya bibêjin; ji ber ku gerîla ket tevgerê. Leşkerên Rêber Apo li her derê çalakî li dardixin. Gelek rê niha girtine, daîmî hatiye girtin û di bin kontrolê de ye. Li Dêrsîmê, li Amedê, li Colemêrgê û hwd. Li gelek deveran rê dibin qontrolê de ye. Pirr zêde dijmin tengav dike û destê serokatî xûrt dike.

Ya din, gel jî niha li Silopî, li Cizîrê, li Hezexê, li Nisêbinê, li Geverê, li Amedê û li pir deverên din êdî dest datine ser taxa xwe. Ji polîsan re dibêjin, 'hûn nikarin têkevin vir; neyên.' Dijmin xwest têkeve, wendahî da. Ciwanan bi rêbazek nû êdî taxên xwe dixin bin kontrola xwe. Pêvajoyek wisa niha bi pêşketiye. Şer niha li wir heye; ne tenê li çiyayê Kurdistanê ye, şer li kolanan e jî. Berxwedana gelê Kurd, bi perspektîfa şerê gel ê şoreşgerî wê xurt bibe.

Em zarokên vî welatî ne û mafdar in

Hewldanê AKP ku sistî çêbike jî hene. Cardin bangên gelek hêzan hene. Hêzên biyanî dewlet jî têde û gelek hêzên sivîl ê demoktîk bang dikin. Dibêjin, 'bila rawestin dewleta Tirk operasyon bisekinîne, PKK çalakiyan bisekînine. Cardin pêvajoya hevdîtinê destpêbike.' Hinek ji wan ê rewşenbîr dibêjin, 'bila wekî Mandela rolek bidin Serok Apo, derfet çêbikin bila wisa pêvajo destpê bibe.'

Em van bangana hemûyan bi wate dibinin, lê herkes divê bizanibe me dixwest bi rê û rêbazên aştiyane bi dîalog pirsgirêkê çareser bikin. Em di vê de bi rastî samîmî bûn û em niha jî samîmî ne. Deklarasyona Rêber Apo di Newroza 2013'an de weşandî, deklarasyoneke dîrokî ye. Em îro jî bi çarçoveya wê deklarasyonê girêdayî ne. Lê dewleta AKP, ev keda 22 salan a Serokatiya me bi hewldaneke mezin pêşdixist xera kir. Vaye Serokatî pêvajoya çareseriyê anî hat gihand asta mutabakateke hevbeş. Di 28'ê Sibata 2015'an de li Qesra Dolmabahçe hat weşandin. heyeta çavderî hat destnîşankirin. Diviyabû ew jî biçûna Îmralî û muzakere bi awayekî fermî destpêbikira. Lê Erdogan ji bo berjewendiyê xwe di yek seferî de lingê xwe lêxist û hemû bi erdê re kir yek. Niha jî Davutoglu dibêje, 'bila welat biterîkînin gerîla biçe derve wê çaxê emê bisekinin.' Lêbinêrin; kî, kê ji kî derê diqewtîne? Tu hêzekî dagirker î, em yê vî welatî ne, em zarokên vî welatî ne û mafdar in; em ê ku de herin! Ji derve hatiye, dixwaze me biqewîtîne. Em ji ber dagirkeriya te li vir in.

Ev xelkê bang dikin, mirovên hêjane, rêxistinên hêja û hêzên hêjane bang dikin, divê ev heqîqeta dagirkeriya Tirkiyê bibînin. Divê ew rawestin, ne em. Di 24'ê Tîrmehê de me êriş nedaye destpêkirin; wan êriş da destpêkirin. Dibêjin, 'li Ceylanpinarê 2 polîs mirine.' Kê dixapînin! Êrişek wisa berfireh, di 2 rojan de tê tevger kirin! Herî kêm ev mehek e hûn xwe amade dikin. Bulent Arinç beriya wê 20 rojan got, 'wê PKK bibîne rojên zehmet li pêş PKK'ê heye.' Wekî din gef dan xwarin me dizanibû xwe ji bo şer amade dikin. Çi ye? Dibêjin, 'di 22'ê mehê de 2 polîs mirine, 24'ê mehê me êrişek berfireh daye destpêkirin.' Lê di eslê xwe de dixwestin şer bikin, ew polîs ji xwe re kirin hincet.

Bi rastî ger dewleta Tirkiyê cidî û samîmî ye, pêwîste beriya her tiştî rewşa Serokatî biguherîne. Serok Apo wekî Nelson Mandela pêwîste biçe cihekî ku bikaribe bi malbata xwe re û bi parêzerê xwe re, bi hevalên xwe, şêwirmendên xwe û sekreterên xwe re hevdîtinan rehet bike.Û li ser vî esasî muzakere destpêbibe. Şandeya çavderiyê amade be, kî şaşî kir bila ew şahîd bin. Di çarçoveya van 10 xalan de mutabaqata Dolmabahçe bila muzekere destpêbibe û agirbestekek dualî û tahkîmkirî û îmzekirî bibe. Em ji vêya re hene. Lê em ji xapandinê re tûne ne.

Em ji tiştên wisa bawer nakin. Gotinên, 'bisekinin, agirbest bikin, bila dewlet jî bisekine' nabe. Ewqas sal in Serokatî di şert û mercên Îmraliyê de dixwaze bi dîalogê pirsgirêkê çareser bike, lê ew şer didin destpêkirin. Ji bo vê em nasekinin. Ger samîmî bin, di çarçoveya me gotiye de bila kerem bikin gav bavêjin. Bêyî gav avêtin emê çawa bisekinin; ma ev leyistoka zarokan e? Ne texte ye ku mirov hema binivîsîne û jê bike.

Zergelê, wêneya dagirkeriya dewleta Tirk e

Vaye dîsa qetlîam kirin. Li gundê Qendîlê, Zergelê qetlîam kirin. Xelkê wir, ehlê wir şehîd kirin. Vêya înkar kirin. Xelk diçe dibîne ku ev gundekî 100-150 sal berê hatiye avakirin e, camî, dibistan û nexweşxaneya xwe heye. Rêya giştî li ser e, ne gundekî veşartî ye. Lê înkar dikin dibêjin, 'ev der kampa leşkerî ya PKK'ê ye, rêberê PKK, pereyên PKK û eroîna PKK li wir bû. Me lê daye; pere û eroîna wan tune kiriye.' Ev tiştê dewleta Tirk dibêje, bi rastî aqil di serê wan de nîne. Gundekî li goşeyêkê ba, kesî nikarîbû biçûya wir, temam, we wisa derew bikirana. Lê rêya Sileymanî-Diyana ji wir diçe û asfalt e. Yek normal biçe her derê gund dibîne. We ligundê sivîlan daye; xelk diçe dibêje, 'gundê sivîl e.' Lê tevî vê jî qebûl nakin û di ser de jî dijûnan dikin.

Ev wêneya dagirkeriya Tirkiyê ye. Dagirkeriya Tirkiyê hemû tiştê xwe li Kurdistanê li ser derewan avakiriye. Her tiştê wan derew e. Tiştê wisa ji bo heqîqeta wan eşkere bibe nimûneyên baş in. Înkara li ser Zergelê binêrin, înkara li ser Kurdistan nas bikin. Derewa li Zergelê binere derewa li ser Kurdistan kiriye nas bike. Li ser derew, dek û dolaban tune hesibandine. Niha jî ewqas leşkerê xwe dimre dibêje 'tiştek tune ye.' Dagirkeriya li ser Kurdistanê dagirkeriyek wisa ye. Destarê xwe li ser derewan dizîvirînin. Zergelê nimûneya wê ye.

Berxwedana heval niha dimeşînin, li hemû aliyê Bakurê Kurdistanê pir bi rûmet e. Şerê tê meşandin şerê îrade ye. Dewleta Tirk dixwaze îradeya Serok Apo bişkîne. Dixwaze derbe li me bide û li ser Serokatî zext bike gav paşde bide avêtin, gelê me bitirsîne, wisa biçe encama xwe û daxwaziya xwe qirêj pêkbîne. Dixwaze di hilbijartinên pêşwext de serbikeve, li ser Rojava stratejiyek nû bimeşîne û dorpêç bike. Niha çima dibêje, 'ez li dijî DAÎŞ im.' Lê di rastiyê de ji bo bi destê DAÎŞ Şoreşa Rojava bifetisîne, bi DAÎŞ re dibe mutefîk. Vaye şoreş bin neket, Rojava şoreşa xwe avakir, mezin kir. Kantona Cizîrê û Kobanê kir yek, serkeftina Girê Spî mohra xwe lêxist. Welatek çêbû; sînorê xwe 417 km. dirêj e.

Rizgariya Şengalê erka me ye

Di vê hewldanê de PDK jî bi dewleta AKP'ê re bûye yek. Ev şaşiyeke mezin e. Ev dem demeke ku doza azadiya Kurd gihiştiye qonaxa azadiyê; di demek wisa de rêxistina Kurd divê nebe lingê dagirkeriyê. Li ser Rojava, hem Tirkiyê û hem jî hikûmeta herêmê ambargo danîne. Ev têkoşîna netewî ye. Divê her kesê netewî û Kurdistanê li gorî vê heqîqetê tevbigere. Şoreşa Rojava bi rihê 15 Tebaxê heqîqeta xwe danî holê. Li Rojava herî Sirînê rizgar kir û di tevgera paqijkirina Hesekê dejî bi ser keft. Ji vir û şûnde wê destkeftiyên xwe biparêze. Sîstema demokratîk a xweseriyê ya netewa demokratîk avabike. Jixwe hinek heye, wê hê bêtir bihêz bike. Avakirina Artêşa Rizgarkirina Sûriyê wê bibe wesile û rolek bileyze. Di warê siyasî de Konseya Sûrî ya Demokratîk avabibe, ji bo şoreşa Sûriyê wê tevbigere. Erka Şoreşa Rojava, çûyîna Şoreşa Sûriyê ye. Kantonên Rojava, ji bo tevahî Sûrî bibe nimûne û bi vî awayî deriyê Şoreşa Rojhilata Navîn vebe. Niha erka li pêş Şoreşa Rojava ev e.

Li Başûr divê destkeftî bên parastin û Şengal bê rizgarkirin. Niha Şengal li pêş me erk e û deynê stûyê me ye ku divê bê rizgarkirin. Heta niha em li hêviyê ne ku hevbeşî çêbikin; bi pêşmergeyê YNK, PDK û eşîrên wir re hevbeşî çêbibe, em bi hev re rizgar bikin. Heta niha em ji bo vê sekinîne. Heta niha gotine, 'em ne amade ne, di projeya me de nîne.' Divê em Şengala mayî jî rizgar bikin. Heta niha ji ber sedemên siyasî rizgariya Şengal hatiye taloq kirin. Em wekî HPG dikarin Şengal tena xwe rizgar bikin. Bila kes nebêjin, 'HPG ket bin barê giran, li Bakur şer dimeşîne, nemadikare bi Şengalê re mijûl bibe.' Na. Wê Şengal rizgar bibe. HPG dikare Şengal jî rizgar bike li tevahî cepheyên Başûr destkeftiyên gelê me jî biparêze. Û dikare li Bakur jî hemleyên mezin û dîrokî bi bide meşandin. Di hemû pêkhateyên HPG'ê de ev taqet heye. Dikare li Başûr jî li Bakur jî şer bimeşîne. Bi rihê Zîlanan, Egîdan dikare hemle bimeşîne. Performansê îro bi HPG'ê re heye, asta wê ya gihiştiye, dikare ji van prisgirêkan hemûyan re bibe bersiv. Divê her kes vêya bizanibe.

Li Rojhilat jî pêvajoyek heye. Di dema niha de li Rojhilat divê xebatê siyasî, rêxistinî û civakî li pêş be. Çalakî tenê di asta xwe parastinê de be. Niha wisa pêwîst e. Pêwîstî bi vê heye. Divê li wê derê parastin esas be û xwe bi hêzkirin esas be. Hêzên Rojhilat jî li wir li gorî vê çarçoveyê tevdigere. Hemleya niha li Bakur destpêkiriye divê ji bo me wekî erkeke stratejîk be. Çima? Ji ber ku hemleya Bakur serbikeve wê ya her derê serkbikeve. Di vê wateyê de pêvajoya li Bakur destpêbûye ji bo tevahî Kurdistan pêvajoyeke dîrokî ye û karekterê xwe yê netewî heye, rolê xwe yê netewî heye.

Em di salvegera 31. a 15'ê Tebaxê de cardin soz didin tevahî şehîdên şoreşê. Ji şehîdên destpêkê, Heqî Karer, Mazlûm Dogan, Xeyrî Durmuş, Kemal Pîran; ji wan heya hevrê fermandarê mezin Egîd, Erdal, Adil, Reşîd, Nujîn, Zîlan û Berîtanan û heya yên herî dawî Rûbar, Gelhat, Arîn, Rêwan, Hebûn û Şervanan ji tevahî şehîdên xwe re em soz didin ku emê di sala 32. de li hemû nirxên wan avakiriye xwedî derbikevin. Emê wan nirxan bikin bingehê şoreşê. Emê wisa di meşa azadiya Rêber Apo de di meşa azadiya Kurdistanê de bibin nefer, bibin şervanên serkeftinê. Ji bo em bibin milîtanê serkeftinê, bibin şervanên serkeftinê çi ji destê me bê, emê bikin. Di şopdariya wan qehremanan de emê bi rastî bi rihê Apocî yê fedaî vê serdema pêşiya me, emê bikin serkeftina Kurdistan ê.

■■■

Önderlik gerçekliği temelinde oluşan kadın özgürlük tarihimiz ve 15 Ağustos hamlemiz

Bese Erzindan

Kürt Halkının 15 Ağustos diriliş ve özgürlük bayramımız başta Kürt halkı ve kadınlarına olmak üzere tüm insanlığa ve bütün ezilenlere kutlu olsun. Bu direnişin baş mimarı olan önderliğimiz ezilenlerin mücadele tarihinde yerini şimdiden unutulmayacak bir biçimde almıştır. Yine bu uyanış ve diriliş hamlesine öncülük yapan Heval Agit (Mahsum Korkmaz) Apocu felsefede özgürleşen erkek yoldaşlardan birisi olarak saygı ve minnettarlıkla anıyoruz. Kadın özgürlük mücadele tarihi açısından Agit arkadaşın kişiliği yaşam da ki katılımı, duruşu ve mücadelesi özgürleşen erkek karakterinin temsili olarak kabul görülmektedir.

İnsanlık tarihinde halkların, ezilenlerin yaşadıkları kimi tarihsel olaylar salt yerel direniş tarihi içinde değil evrensel insanlık tarihi açısından da çok önemli dönemsel eşikleri temsil ederler. Bu dönemsel eşikler yaşandığı anda çok da kıymeti anlaşılarak değerlendirilemez. Küçük ölçekli salt o halkın tarihsel süreci içinde olaylar olarak bakılabilir. Hatta kimi zaman eğer o halk son derece sömürgeleştirilip asimilasyon ve inkar politikaları ile beyinleri ve kalpleri köreltilmişse yerel tarih içinde de hak ettikleri yeri alamazlar. Bu durumlarda üstleri örtülmek istenen bu yıldızlar tarihin direniş sayfalarının çoğaltılması, mücadelelerinde gün yüzüne çıkarılıp parıldamasını sabırsızlıkla beklerler.

Kadın fedailiğinin, kahramanlığının ve direnişin sembolü olan Sara yoldaş önderlik gerçeği ve yaşam anlayışı ile buluştukça kişiliğinde ki canlı, akışkan, moralli ve kararlı yanlarını bu temelde oluşturdukça güçlü bir özgürlük temsiliyeti yapmıştır.

Dolayısı ile yaşanan olayların, eylemlerin anlamı ancak bu eylemlere bakış açısı ile bağlantılı olarak yoruma tabi tutulurlar. Halkların, bireylerin özgürlük bilinçleri, düzeyleri, tercihleri güçlendikçe yaşama ve olaylara bakışta da derin anlamla yorumladıkça mücadelelerini yükseltirler. Devletçi ve iktidarcı temelde şekillenen günlük yaşam düzeneklerini sorgularlar ve basit yaşam alışkanlıklarına tenezzül etmezler. Dolayısıyla her yaşananın hakkını verebilmek özgürlük zihniyetindeki gelişkinlikle bağlantılıdır. Köleci zihniyetle yoğrulmuş ve bunu içselleştirmiş kişiliklerden özgürlük yorumları gelişemez. Köle zihniyetini, sömürgeleştirilmeyi kabul etmiş birey günlük, sıradan, basit, at gözlüğü ile dünyaya bakan, kendisi olmayıp başkalaşıma uğramış ve var olandan bir adım ötesini düşünemeyen insandır.

Kapitalist-emperyalist sistem zihniyeti içinde şekillenmiş bu insan tiplemesinden yaşanan olayları tarihselliği içinde görebilmesini bekleyemeyiz. Başlangıçta yapılacak önemli bir nokta hayatın nasıl sürdüğünün eleştirisel farkındalığını yaratabilmektir. Burada tarihsel bilinç çok önemlidir. Tarihsel hafızası olmayanlar yaşama dair doğru ve güçlü kararlar alamazlar. Dolayısı ile kişilerin, toplumların önce kendi yaşamında ve daha sonra ise çevresinde mevcut durumu bilince çıkarması ve bunu aşma iradesini ortaya çıkararak mücadeleyi örgüt ve eylemsel çalışmalarla verebilmesi gerekmektedir.

Önderlik gerçeğinin en somutlaşmış eylemlerinden biridir 15 Ağustos

Bu anlamda Kürtlerin 15 Ağustos bayramı yerel tarihimiz içinde çok anlamlı olduğu kadar esas da insanlık tarihinde ezilenler açısından da çok kritik bir eşiği temsil eder. Bu eylem Kürt toplumunda büyük bir sarsıntı yaratarak Kürt halkının içinde bulunduğu köleleştirme durumunun açığa çıkarma iradesini temsil ettiğinden toplum içinde büyük bir etki yaratmıştır. 15 Ağustos eylemi Kürt halkının içinde olduğu durumun farkındalığını açığa çıkarmıştır. Aynı zamanda işbirlikçiliğe, köleliğe, kimliksizliğe ve yurtsuzlaştırılmaya karşı yapılmış büyük bir özgürlük, diriliş yeniden uyanış eylemi olarak tarih sayfalarında yerini almıştır.

Bunun yanında insanın insanlaştığı bu Mezopotamya topraklarında yeniden alternatif bir yaşam doğuşunun sağlam bir temel taşını büyük bir kararlılık ve irade ile oluşturmuştur. Ortadoğu en eski medeniyetlerin anasıdır. Buradaki sistemsel her çıkış evrensel insanlık değerlerine de mutlaka yansımasını bulmuştur. Önderlik gerçeğinin en somutlaşmış eylemlerinden biridir 15 Ağustos. Bu eyleme ve sonraki PKK öncülüğünde yaşanan gelişmelere bakıldığında daha güçlü bir ilerleyiş görülmektedir. Önderlik gerçeğinin gelişimi dikkatle izlendiğinde büyük bir iç sorgulama temelinde ilerleme vardır. Ve bu sürekli örgütlülüğe, eyleme, özgür yaşam ölçülerine ve alternatif kişiliğin gelişmesinde yansımasını bulabilmektedir. Bu temelde PKK kapitalist sisteme ve TC'ye karşı çok güçlü bir mücadele yürütmüştür. Güçlü bir iradesel çıkışın kaynağında yeni yaşama duyulan tutku büyük rol oynamıştır. 15 Ağustos Atılımı'ndan sonra da bu hamlenin izlerini gelişmelerde görmek mümkündür. Bütün atılımlarımız ve hamlelerimiz güçlü bir direniş birikimi ve yaşamı oluşturarak günümüzde karşı konulamaz bir özgür insan duruşunu ortaya çıkarmıştır. Özellikle önderlik gerçeği şahsında İmralı ve sonrasındaki zihniyet ve sistemde yaşadığımız paradigmasal değişim ve dönüşüm ve sistem karşısındaki direniş çok çarpıcı tarihsel bir örnek olarak karşımızdadır. Önderlik şahsında Kürt halkı yeniden dirilmiş, kendini yaşamın her boyutunda yeniden yaratmıştır. Devlet ve iktidar mantığından güçlü bir kopuş sağlanmakla kalmamış demokratik özerklik modeli ve demokratik ulus yapılanması ile kapitalist moderniteye ve ulus devlet yapılanmasına karşı bir alternatif oluşum hedeflenmiştir. Demokratik-kadın özgürlükçü-ekolojik paradigmamız insanlığın bugün içinde bulunduğu krizlerin bir bütününe güçlü karşılıklar vermektedir. Bugün Kürt özgürlük hareketimiz, kadın özgürlükçü çizgimiz ve sistemimiz tüm ezilenler için bir model olarak ele alınmaktadır.

Peki, tüm insanlığın sorunlarına çözüm olabilecek bu irade ve kararlılık, inanç nasıl oluştu? Önderlik gerçeğinin şahsında gelişen özgürleşme iddiası ve düzeyi 15 Ağustos eyleminde nasıl yansıdı? 15 Ağustos özgürlük hamlesine nasıl girişime cesaret edildi? Olmazlar nasıl olur haline getirildi? 15 Ağustos diriliş bayramının mayası nasıl atıldı? 15 Ağustosu sadece bir halkın diriliş hamlesi olarak değil tüm insanlığın bir dirilişi haline getiren özellikler nelerdir? Günümüzde bu özgürlük ve diriliş ruhu Kobanê ve Şengal'deki direnişimiz başta olmak üzere bugün Kuzey Kurdistan'daki öz yönetim ilanlarına yansımaları nasıl olmaktadır? Önderlik gerçeğinin derinlikli anlaşılmasına her zamankinden daha fazla bu günlerde anlamaya ihtiyaç vardır.

Önderlik gerçeğini anlamak ve uygulamak her Kürt insanı olduğu kadar tüm ezilenlerin en temel yaklaşımı olmalıdır. Çünkü ortada sıfırdan başlayan, her koşulda mücadele eden ve başarılar kazanan bir gerçeklik vardır. Önderliğin yaşamı bizim başarı kazanmamızda temel şifreleri hep vermektedir. PKK'nin tarihsel gelişimi içinde şu çok net anlaşılmıştır ki Önderliğimizin perspektifleri uygulandığında mutlaka büyük başarılar kazanılmıştır.

Önderlik gerçeğimizin çıkışından bu yana esasen en belirgin yanı mevcut yaşam kalıplarını yaşam ilişkilerini sürekli sorgulaması ve var olanı kabul etmemesidir. Önderliğimiz sürekli olarak verili sitem ve yaşam tarzı ile savaş halindedir. Ve her pratik sonrası Önderlik'te yaşanan durum sistemden kopuşu daha güçlü yaşamasıdır. Yaşananlar ve süregelen hayat normal kabul edilmiyor. Yaşamdaki eşitsizlikler, adaletsizlikler, kölelikler hiç hazmedilemiyor. Büyük bir yaşam arayışı vardır. Esasen bu yaşama karşı yüksek bir duyarlılıktan kaynağını almaktadır. Yaşanan topraklar insanın ilk insan olduğu ve son arkeolojik bulgularla da göbekli tepede ispatlandığı gibi ilk insan yerleşim yerlerinin oluşturulduğu mekanlar ve topraklardır. İnsanının insan olmasına öncülük edilmiştir. Esasen ruhsal dünyada ve genetik olarak nesilden nesile aktarılmış davranış ve hislerde bunlar güçlü olarak yerleşmiştir. Ama çoraklaştırılmış, kurutulmuş, fakirliğin cenderesinde boğuşan, kendisine yabancılaştırılmış bir kimlik ve dil ile kim bu sesleri duyabilir? Ruhsal dünyada bunu kim hissedebilir? Bunları duyabilecek kişinin yüksek bir yaşam duyarlılığı, yaşam arayışçısı ve büyük bir yaşam iddiası olması gerekir. Peki, bu nasıl oluşacak?

Kürt kördüğümü çözülerek adım atılmaya çalışılıyor

Önderlik şahsında daha küçük yaşlarda farklı bir yaşam arayışı gelişmiştir. Ama sistem ağlarını çoktan örmüş diriliş ve kurtuluş nasıl olacak? Çünkü doğuş ile

birlikte büyüşte adım adım gelişen ve Kürt bireylerine gösterilen ölmenin çeşitli boyutlarını yaşamadır. Ölmenin en çok yaşandığı yaşatıldığı boyut kadınlarla olan ilişkilenmede yatmaktadır. Yaşam ve kadın olgusu çok iç içedir. Kadınla ilişkilenme biçimi ve evlilik adı ile sürdürülen yaşam esasında yaşamın baştan köleleşmesine ve özgür aşkın, yaşamın daha başlamadan bitmesi anlamına gelmektedir. Erkek bir kadını kendine mülkleştirip bağlarken esasen en çok da kendisini bitirmektedir. Çünkü köleleşen bir kadınla asla anlamlı ve içerikli bir yaşam sürdürülemez. Böyle

PKK'ye ilk kadın katılımlar büyük bir toplumsal başkaldırışı ifade ettiği gibi kadının özgürlüksel çıkışını da bağrında taşımaktadır. Kadınların ilk katılımı çok büyük zorlanmalar içerisinde en başta toplumsal gelenekler karşısında büyük bir inanç ve irade ile durma sonucu oluşmuştur.

bir yaşam esasen hayvani sınırlarda yaşanan bir hayat demektir. Erkeğin kadının karşısındaki hakimiyet duygusu ona sahte bir özgürlük duygusu verir. Özgürlüğün çok sahte ve kandırmacı bir şekilde yanılmasıdır bu. İnsandaki yaratıcı potansiyelin katledilmesi en çok da bu alandan gelişir. Bu akıl ve mantık esasen yaşamın her alanında müthiş bir körelme ile üretimsizliği getirir. Bunun yanında ise sürekli egemenler için üretim yapar. Yani özgürlüğün sürekli tüketilmesi, köleliğin sürekli üretilmesi gelişir. Devlet ve iktidar mantığı bu temelde en çok da kadın ve erkek ilişkilerinde yaygınlaşır. İktidar en çok egemenlik ve kölelik düzenekleri temelinde şekillenmiş kadın erkek ilişkileri arasındaki duygusal ilişkilerde, cinsellikte bulaşıcı bir hastalık gibi tüm toplumda hızlı bir şekilde yaygınlaşır. Dolayısı ile hegemonik egemenlikçi yaşam şeklinin çekirdeği bu toplumsal düzeneklerdir.

Önderlik gerçeğindeki en erken farkındalık ve sorgulama olayı kadın konusunda olmuştur. Yaşamı yorumlama kadın etrafında olup bitenlerle anlaşılmaya çalışılmış ve yorumlanmıştır. Burada yitenin bir tarih, kimlik, dil ve bir bütün yaşam olduğu giderek anlaşılmıştır. Önderliğimiz kendi kişiliğini oluştururken "*xwebun*" olmayı geliştirirken erkeğin kadın karşısındaki durumunu sorgulayarak ilerlemiştir. Çünkü bütün hayatı sorgularken en temel öğe kadındır. Kadından yola çıkarak erkeğin kendi kişilik kör düğümlerini çözmesi en radikal yöntem olmaktadır.

Önderlik gerçeği incelendiğinde her geçen yıl da bunu daha köklü geliştirdiğini görmekteyiz. Başlangıçtaki küçük sorgulamalar Önderlik'te giderek derinleşen bir yönteme dönüşmüştür. Kadın hakikatini anlama çok önemli bir yöntem olarak Önderlik gerçeğinde kendisini ifadeye kavuşturmuştur. Önderlik gerçeğinin şekillenmesi, özsel kimlik özelliği olarak "*anaerkil toplum çocuğu*" olarak şekillenmesi bu temeldeki cins çelişkisini güçlü yaşaması ile ortaya çıkmıştır. Kürt kördüğümü çözülerek adım atılmaya çalışılıyor. Kadın özgürlüğünde en temel nokta kadının toplumsallaşmasıdır. Kadın katmerli, sarmallı bir biçimde çok yönlü sömürgeleştirilmiştir. Özgürlüğe her adım atış büyük sarsıntı yaratmaktadır. Devlete, geleneksel toplumsal yapıya, yanı başındaki erkeklere ve en önemlisi kendisine karşı bir mücadeleyi iç içe azimle yürütmesi gerekmektedir.

Burada ortaya çıkan hakikat ise özgür kadının yaratılması çok büyük bir mücadele ve direniş içinde gerçekleşebilir olmasıdır. Nasıl yaşamalı sorusu ile başlayan arayışlar ardından soruların daha da artmasını da beraberinde getirmiştir. Kadın cinsinin etrafında olup bitenler aydınlandıkça hegomonik erkek sisteminin hakimiyetçi, zalim, yalancı şifreleri bir bir ortaya çıkmıştır. Burada yaşam ve aşk esasen bitirilmiştir. Özgür yaşamın gelişimi ancak mücadele ve direniş hakikatinde yaratılabilir. Aşk bir nebze de olsa belki yakalanabilir. Başka türlü yaşam ise haramdır, köleliktir. Var olan aşklar ise sahtedir, kandırmacadır.

Önderlik gerçeğinin giderek gelişmesinde kadın hakikatinin anlaşılmasının belirleyici bir payı vardır. Kadınla işe başlamak, kadınların her işte özgür iradeleri ile var olmalarını istemek bu yaklaşım en baştan beri hareketin gelişimi açısından çok önemlidir. Çekirdek gurup içerisine kadınlar da kabul edilmektedir. Kürdistan'ın bazı temel bölgelerinde yürütülen örgütlenme faaliyetlerine kadının belli bir katılımı vardır. Başlangıçta Dersim, Bingöl, Varto, Güneybatı çevrelerinde kadınların da aktif bir katılımı söz konusudur. PKK'nin grup dönemi, ilk resmi kuruluşu ve bir bütün tarihi incelendiğinde kadın gerçeği ile birlikte yürüme çok net görülebilecektir. Kadın katılımlarının yoğunluğu ve sürekli artması Önderlik gerçeğimizin kadını bu temelde stratejik alışını giderek derinleştirmesi ile bağlantılıdır. Aynı zamanda Önderliğimizin Fatma ile geliştirdiği evlilik deneyimi de Önderlik gerçeğinin oluşumunda önemli bir dönemi oluşturmaktadır.

Sakine Cansız kadının direniş mücadelesinde bir kutup yıldızıdır

Önderliğimiz Fatma ile olan ilişkisi etrafında güçlü bir toplumsal özgürlük mücadelesi vermek istemiş ancak bu ilişkide yaşadığı zorlanmaları çözümleyip aşarak adım adım toplumsal mücadeleyi yürütmeyi başarabilmiştir. Bu ilişkideki mücadele yöntemi kazanmaya, dönüştürmeye ve toplumsallaştırmaya dönüktür. Ancak Fatma şahsında sistemin devletçi, iktidarcı, bireysel ve bencil yönler ortaya çıkmış ve dolayısı ile tarafların bu tarihi karşılaşması ve ilişkilenmesi başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Önderliğimiz bu ilişkiyi tarihsel, toplumsal olarak kapsamlı bir çözümlemeye tabi tutmuştur. Bu ilişkide klasik bir erkek gibi yaklaşmaması tarihidir. Mevcut sistem erkeklerinin anlaşamadığı kadını ya boşama ya da zor kullanma yöntemlerini aşarak özgürlükçü bir tutumu sergilemesi de tarihseldir. Önderliğimiz Kürt Kördüğümünü çözümleyerek ve ilişkilerde toplumsallığı esas alarak alternatif geliştirmeye çalışmıştır. Bu temelde kadının özgürleşmesi çalışmaları ile tüm yaşadığı zorlanmaları çözümleyerek bir kazanıma dönüştürmeyi başarmıştır. Bu anlamı ile 15 Ağustos eylemliliğine gidişte bu büyük özgür yaşam aşkı, bilinci ve iradesinin güçlü anlaşılmasına ihtiyaç vardır.

Özgür yaşam, eylemlilik bağlantısının 15 Ağustos eylemi başta olmak üzere tüm çalışmalarda Önderlik şahsında çok güçlü bir bütünlük oluşturduğunu görmekteyiz. Bu anlamda özgür yaşam hakikatinde özgürleşen kadın ekseninde yaşamı yeniden ele alıp yaratma, eşitlik, adaleti ve özgür yaşamı geliştirme temel bir yaşam ilkesi olarak benimsenmiştir. Bu zihniyet ve yaklaşımla kadın özgürlüğü ele alındığında hiçbir halkın kadınlarının özgürlük mücadelesinin de bu denli iç içe olup bu temelde mücadele edildiği göremememekteyiz. PKK de kadının özgürleşmesi çok başat bir ilke olarak sürekli bir gelişim göstermiştir. Aynı zamanda Kürt halkının hak ve özgürlükleri mücadelesi de çok güçlü yürütülmüştür. Mücadele bir bütünlük içinde ele alınmış ve kadının özgürlük mücadelesi ile başta Kürt halkı olmak üzere halklarım kimlik mücadelesi ortakça yürütülmüş ve etle tırnak gibi bu mücadeleler içe geçmiştir. Bu temelde PKK'ye ilk kadın katılımlar büyük bir toplumsal başkaldırışı ifade ettiği gibi kadının özgürlüksel çıkışını da bağrında taşımaktadır. 15 Ağustos askeri hamlemiz kapitalist-emperyalist sistemde ifadesini en üst düzeyde yansıtan egemen erkek dünyanın çok haksız bir şekilde sömürgeleştirdiği ve insanlıktan çıkardığı Kürt halkının kadından yana da çok güçlü olan bir direniş, diriliş sesidir. Kadın katılımlar ve kadın şehitlerimiz, kadının yurtseverlik anlayışı bu hamlenin başarılmasında temel taş rolünü oynamıştır.

Başta **Sakine Cansız** arkadaş olmak üzere ilk şehitlerimiz olan **Çiçek Selcan, Bese Anuş, Rahime Kahraman, Hanım Yaverkaya, Azime Demirtaş, Sultan Yavuz, Sakine Kırmızıtaş** ve ilk şehitlerimiz toplumsal değer yargılarının ve sömürgeciliğin tüm baskılarına rağmen güçlü bir katılım göstermişler ve şehadete ulaşmışlardır. Kadınların ilk katılımı çok büyük zorlanmalar içerisinde en başta toplumsal gelenekler karşısında büyük bir inanç ve irade ile durma sonucu oluşmuştur. İlk kadın katılımları ve yaşanan ilk kadın şehadetler toplum içinde adeta bir efsaneye dönüşmüş ve kadına karşı güven duymanın adımları çok güçlü atılmıştır. İlk katılan arkadaşlar katılımları ile birlikte kendi kişiliklerinde devrim çalışmalarını yürütme konusunda her alandaki acemilikleri karşısında kendilerini eğiterek büyük bir azim ve inatla hem kendilerini geliştirmişler hem de büyük bir inatla yürüyüşlerini sürdürmüşlerdir. Her bir arkadaş kahramanca çarpışarak şehitler kervanına katılmıştır. Ayrıca parti içindeki erkek gericiliği karşısında çalışma ve emekleri ile hep bir karşı koyuşu yaşamışlardır. Geleneksel, kaba erkek yaklaşımları asla kabul etmemişlerdir. İlk grup katılımlarında Önderliğimiz sürekli katılan kadın arkadaşları destekleyen ve güç veren bir pozisyonda olmuştur. Tüm pratik alanlarda yakın takip etme durumu yaşanmıştır.

Aynı zamanlarda **Amed zindanında Sakine Cansız arkadaşın gösterdiği tarihi direnişçi, kahramanca tutum tüm Kürt toplumunu, partimizi ve gerillayı sürükleyen en temel direniş ana kaynaklarındandır.** Sakine Cansız arkadaş PKK'ye ilk katılan kadın arkadaşlardandır. Kesintisiz, sürekli bir biçimde mücadelesini büyük kararlılıkla yürütmüş olan tarihimizin nadide önder kadın kişiliklerindendir. Sakine arkadaş tüm mücadele yaşamında ataerkil sistemin köleleştiren yaşam anlayışlarını bir bir yıkmıştır. Dolayısı ile kadının direniş mücadelesinde bir kutup yıldızıdır. Kadının özgürleşmesinin canlı tarihini sakine cansız arkadaşın yaşam hikayesinde ve duruşunda çok net bir şekilde görebilmekteyiz. Tüm yaşamı kadının mücadele tarihi açısından son derce öğretici deneyimlerle doludur. Pes etmeden ancak sürekli yaşadıklarından sonuç çıkartarak gerçekleştirdiği yürüyüşü yeni yaşam ve ilişkilerin gelişmesinde öncü temelde bir rol oynamıştır. Kadın fedailiğinin, kahramanlığının ve direnişin sembolü olan Sara (sakine Cansız) yoldaş önderlik gerçeği ve yaşam anlayışı ile buluştukça kişiliğinde ki canlı, akışkan, moralli ve kararlı yanlarını bu temelde oluşturdukça güçlü bir özgürlük temsiliyeti yapmıştır. Önderlik heval Sara açısından tam bir güç ve destek kaynağı durumundadır. Bütün zorlu pratiklerde bu pratiklerin güçlü çözümlenmesinde ve aralıksız devam eden güçlü kadın yürüyüşünde önderliğimizin yakın ilgisi, ve katkıları olmuştur.

Kürdistan devrimindeki bu şehadetler ve direnişler Zarifelerin, Beselerin mücadelesini yücelten ve Kürt kadının kahramanlık düzeyini ve özgürlük tutkusunu açığa çıkarma aynı zamanda kadına karşı güvensiz, inançsız, geri yaklaşımlara, ön yargılara en net ve sade cevabı verme anlamını taşımaktadır. Kürdistan'daki sömürgeci köleleştiren zihniyet kadın özgürlük mücadelesinin yürütülmesi ile büyük sarsıntı geçirerek giderek tam bir yıkıma uğramıştır. Ortadoğu da kadını sarmalayan mezar sessizliği yıkılmıştır.

Bu anlamı ile 15 Ağustos askeri hamlesindeki çıkışa kadar esasında giderek kadın özgürleşmesi etrafında örülen güçlü bir özgür yaşam arayışı mevcuttur. İdeolojik ve yaşamsal çıkışlarda kararlılığın geliştirilmesinde özellikle kadın özgürleşmesi ekseninde yaşanan yoğunlaşma ve mücadeleler ve bunun toplumsal yaşama aktarılması son derce büyük önem arz etmektedir. 15 Ağustos direnişi Amed zindanında büyük direniş gösteren Kemallerin, Hayrilerin, Mazlumların, Sakine Cansızların ölümüne direnişlerini esas alarak çıkış göstermiştir. 12 Eylül faşizan darbesi Kürt halkına demokratik ve ilerici insanlığa karşı tarihin en insanlık dışı işkence ve imha yöntemleri uygulandı. Büyük zindan direnişi tüm bunlara verilen bir cevaptı.

Bu anlamda 15 Ağustos direniş hamlemiz gerilla olarak sömürgeci faşist Türk devlet mantığına karşı başkaldırışın ilk silahlı eylemidir. İlk kurşunun sıkılmasıdır. Bu eylem halkımızın yeniden uyanışını ifade eder. Kürt kadınları bu eyleme direkt katılım sağlamışlardır. Kadın tarihinde ilk manga komutanımız olan **Hanım Yaverkaya** arkadaş kadın ordulaşmasında ilk rol oynayan arkadaştır. Haklı, meşru savunma anlayışımız giderek bu eylemle daha fazla gelişti.

15 Ağustos Kürt halkının ilk öz savunma refleksidir

Kapitalist modernite son 500 yıldan günümüze gelindiğinde kadınlardan, sömürgelerinden, kendi ezilen sınıflarından büyük birikimler elde etti. Ataerkil sistem insan emeklerini ele geçirmek için zor aygıtlarını, silahları çok zalimce kullanarak zenginliklerine zenginlik kattı. Halklara karşı yaptığı sömürgeleştirme seferlerini, katliamları kadında olduğu gibi ezilen halkların öz savunma sistemlerini yıkarak gerçekleştirdi. Öz savunmasız kalmak köleleşmek demektir. Ezilen halkların en büyük handikabı kendilerini savunacak bir öz sisteme kavuşamayışlarıdır. Egemenler kesinlikle ezilenlerin savunma ve güvenliklerini sağlamak bir yana onları hakimiyet altına almak için bu güçleri çok etkili kullanırlar. Egemenlerin güvenlik sağlama iddiaları tamamen bir yalandır. Bu anlamda 15 Ağustos Kürt halkının ilk öz savunma refleksidir. Kölece, kimliksiz, ana dilsiz, yurtsuz yaşanmayacağının ilk defa yüksek sesle büyük bir irade ve kararlılıkla ifadelendirilmesidir.

Burada genel özgürlük mücadelemiz açısından olduğu gibi heval Agit kişiliği ve yaşam duruşu bizim açımızdan çok önemlidir. Özgür erkek kişiliğini kendi şahsında somutlaştırmış bir arkadaştır. Önderliğimiz Agit arkadaşın kişiliğini "*özgür erkek*" kişiliğine örnek olarak göstermiştir. Agit arkadaş yaşamdaki disiplini, yoldaş olarak cana yakınlığı, cesareti, inisiyatifi ve yaratıcılığı ile tanınan bir arkadaştır. Görevler üzerine giderken ciddi bir yoğunlaşma ve sorumluluk duygusu ile dolu iken aynı zamanda yurtseverlik tutkusunu çalışmalarına yansıtmaktadır. Yeni yaşam ve ilişkilerde yoldaşına yaklaşımda eşitlik ve özgürlüğü, eğiticiliği esas almaktadır.

Devrim kişiliğinin ciddiyeti ve içtenliği ile yaşama katılmaktadır. Kendi eksiklikleri karşısında özeleştirsel yaklaşma konusunda da derinlikli bir yaklaşıma sahiptir. Önderlik gerçeği ile doğru bir buluşmayı ve arkadaşlığı ruhsal düzeyde güçlü yakalamış ve Apocu felsefe ve yaşam tarzına gönülden inanmış bir yoldaşımızdır. Önderliğin perspektiflerinde inancı, başarıyı hissetmiş ve bunun yaşamsallaşması için yüksek bir çaba ile partileşmenin pratikleşmenin öncülüğünü yapmıştır. Kimsenin başarma irade ve cesaretini göstermediği noktada taktik önderlik açısından güçlü bir çıkış yapılmıştır. Agit arkadaş güçlü bir militanlaşma temelinde farklılık yaratan arkadaşlarımızdan biri olarak tarihte yerini almıştır.

Kadın özgürlük mücadelemiz açısından 15 Ağustos kapitalist modernite sistemi tarafından ev içine alınarak "*evcilleştirilen*" kadının bu çitleri yıkmasının da ilk adımıdır. Ortadoğu tarihi kadınların grupça yaşamasının tarihidir. Kadın kendi içinde yarattığı toplumsallık anlayışı ile kendi çağının en güçlü icat ve buluşlarını geliştirdi. Kadın topluluklarının özgürlük zihniyeti temelinde ortaya çıkarılan üretim araçları ve maddeleri yaşamın ve kültürel düzeyin ilerlemesinde büyük bir rol oynadılar. Kadınların köleleştirilmesinin onun atomize edilerek dağıtılması ve evlere kapatılması ile büyük bir bağlantısı vardır. Bu ise en fazla 19. yy sonrasında geliştirilmiştir. Bu zamana dek birçok alanda kadına saldırılar yapılmasına rağmen özellikle Afrika, Latin Amerika, Ortadoğu, Asya'nın birçok yerinde farklı özgür topluluklar yaşamakta idiler. Ancak beyaz erkekler gittiği her yerde kadın eşitliğini ve özgürlüğünü küçümseyerek buna karşı savaş açtı. Kendi kadınlarını "evcilleştirirken" sömürge topraklardaki kadınları "*köleleştirdiler*". Evlilik kurumunun köleci kodlarla işlenmesi ve buradaki kadın ve erkeğin pozisyonun keskin sınırları ile ayrışması kesinlikle son yüzyıllara aittir. Beyaz sömürgen erkek açısından önemli ilerici bir ölçüt kadının köleleştirilmesidir. Kadının ikinci cins olmasıdır. "*Uygarlaşmış*" 19. yy dünyasında da kadın ve erkek eşitliğinin olması geri ve ilkel kalmışlığın bir göstergesi olarak kabul gördü. Bu anlamı ile kadın köleliğinin derinleştirilmesinin sömürgecilik tarihi ile de çok yakından bağlantısı vardır. Kürt kadını açısından da yaşananlar benzerlik arz etmektedir.

Bu anlamda 15 Ağustos atılımına Kürt toplumunda ne kadar sahiplenme olmuşsa Kürt kadını açısından da büyük bir anlam verme ile katılım olmuştur. Kürt kadınları büyük bir yurtseverlik, özgürlük tutkusu ile başta gerilla safları ve sehildanlar olmak üzere giderek tüm alanlarda yerlerini alarak bu diriliş hamlesinin güçlü bir ana damarı olmuşlardır. 15 Ağustos diriliş ve özgürlük hamlesinin başlaması ve bu askeri hamlemizden sonra Kürt halkında teslimiyete ve işbirlikçiliğe ve sömürgeciliğe karşı büyük bir nefret ve kin gelişmiştir. Esasen sömürgecilik tarafından muğlaklaştırılan yaşam ölçülerinde bir netleşme sağlanmıştır. Klasik yaşam ölçüleri ve namus ölçüleri ile kuşatılan toplum altüst oldu. Özgürlük ve köleleşme ikileminde Kürt halkı ve kadınları büyük bir sorgulama yaşayarak özgürlük ölçülerinde bir netleşme ve derinleşme yaşandı. Kadınlar 90'lı yıllarla birlikte sokaklara döküldüler. Çalışmalarda ve eylemlerde en ön saflarda yerlerini aldılar. Önderliğimizin özgür yaşam ve ilişkileri geliştirme konusundaki inatçı arayışı tüm kadın katılımlarında güçlü bir çekim merkezi olarak etkisini gösterdi. Kadınlar gerilla mücadelesinin her geçen gün yükselmesi ile gerilla saflarına akın ettiler. Bu kadınlardaki özgür yaşam arayışı ve tutkusu idi. Burada kadınların sadece ulusal kurtuluşa katılmasından da öte kadın kimliği olarak da hak ve özgürlüklerini talep etme ve kadın kimliği ile Kürt halkının kurtuluşunu hedeflemesi söz konusu olmuştur.

Kadın katılımlar ve kadın şehitlerimiz, kadının yurtseverlik anlayışı bu hamlenin başarılmasında temel taş rolünü oynamıştır.

İnsanlık kadın emeği ile güçlü ilerleme ve gelişme gösterdi

Ortadoğu coğrafyası içinde parçalanmış ve sömürgeleştirilmiş Kürt halkının, kadınlarının kurtuluş mücadelesi, direnişimiz diğer tüm Kürdistan parçalarındaki halkımızı ve Ortadoğu halklarının demokrasi ve özgürlük mücadelelerini de tetiklemiş Arap ve Fars halkları ve kadınları başta olmak üzere bölgedeki tüm halkları ve kadınları giderek etkisi altına alan bir hareket durumuna getirmiştir. Rojava Devrimi günümüzde çok çarpıcı bir örnek olarak karşımızda durmaktadır. Kürdistan'nın en büyük parçası Kuzey'de patlayan ilk merminin,15 Ağustos diriliş hamlemizin yansımaları er ya da geç özgürlüğe susamış tüm Kürdistan parçalarına sıçramıştır. Bu ise Kürt halkının kurtuluşunun, özgürlüğünün bölgesel ve giderek evrensel etkisini ortaya koymaktadır. Yerel tarihimizdeki bir gelişme evrensel tarihin içinde güçlü anlam bulabilmiştir. Evrensel tarih içindeki yerimiz ve mücadelemiz ve bunun etkileri her zamankinden daha güçlü ortaya çıkmıştır.

Kürt kadınları olarak evrensel insanlık tarihinin merkezinde yer aldık. İnsanlık kadın emeği ve aklı ile güçlü bir ilerleme ve gelişme gösterdi. Bu anlamda şimdi de Kürt kadının kendi rengi, iradesi ile örgütlenmesi ve kendini bir sisteme kavuşturabilmesi son derece anlamlıdır. Kadın özgürlük çizgisinin basitten karmaşığa özgürlük mücadelesinde derinlikli ilerlemesi aynı zamanda Apocu yaşam felsefesinin, çizgisinin ve sisteminin mevcut ulusal kurtuluşçu ve reel sosyalist hareketlerden büyük farkını ortaya koymuştur. Radikal bir biçimde kadın özgürlük çizgisi ile kapitalist modernitenin sisteminden ve değerlerinden büyük bir kopuş bu temelde yaşanabilmiştir.

Önderlik gerçeğimizin en çarpıcı somutlaşmış eylemliliklerinden olan 15 Ağustos ruhu bugün Kuzey'de ve Rojava'daki devrim içinde tüm canlılığı ile devam ediyor. Kürt halkı kendi yaşamı üzerinde söz sahibi olabilme, öz yönetimlerini ve öz savunmasını geliştirme yaklaşımı ile birlikte hayatın her alanına ilişkin kendi öz kimliği ile birlikte diğer halklarla kardeşçe yaşamanın yollarını açıyor. Türkiye'de HDP projesi ile halkların kardeşliği temelinde yeni bir yaşam ve mücadele anlayışı gelişiyor.

Sömürgeciliğin bu dönemdeki temsilcisi AKP kendinden önceki iktidarların özel savaş yöntemlerini bir kez daha deniyor. Türkiye'nin en temel meselesi olan Kürt halkının özgürlük, hak ve taleplerini tanımak yerine klasik devlet refleksini göstererek inkar ve imha politikalarını sürdürüyor. En son Suruç ve Zergele sivil katliamları AKP'nin en yalın ve gerçek katliamcı yüzü olmaktadır. En son AKP'nin Kürtlere ve demokrasi güçlerine son derece faşistçe yaklaşımı bunu bu kadar çıplak ortaya koyması çaresizliğinin bir ürünüdür. AKP'nin bitişi bundan sonra çok daha hızlı bir şekilde gelişecektir. Türkiye devletinin demokrasiye ve özgürlüklere kapalı tutumu Ortadoğu'da küçülmüş, marjinal kalmış bir gerçekliğe tekabül eder. Zaten kendi içinde toplumu birbiri ile buluşturmayan, bütünleştirmeyen bir devletin güçlenmesi ve etkili olması mümkün değildir. Halkları karşısına almış hiçbir hükümet ve iktidar uzun vadede başarılı olamaz ve tarihe de adını hayırla yazdıramaz.

Şu bir gerçektir ki hak mücadelesinde bir toplumun tüm gözenekleri zor ve baskı yolu ile sömürgecilik tarafından kapatılmışsa kimlik, kişilik hakları hiçbir biçimde tanınmıyorsa burada o halkın kendini koruması ve savunması meşrudur. Bu anlamı ile 15 Ağustos diriliş hamlemiz sadece Kürt halkının değil ezilenlerin, halkların, kadınların bayramıdır. Kürt halkının ayağa kalkışı sadece Türk devletine karşı değil aynı zamanda kapitalist sistemin politikalarına ve yaşam tarzına da bir başkaldırıdır. Kapitalist modernist yaşam karşısında demokratik modernitenin geliştirilmesidir.

Yine 15 ağustos şunu ispatlamıştır ki bir halk çok ezilmiş, sömürgeleştirilmiş, kimliksiz, dilsiz, yurtsuz bırakılmış ve çok zayıflatılmış olabilir. Ancak halklar, ezilenler, kadınlar büyük bir kararlılık ve inanç temelinde örgütlenip sistem karşısında güçlü durabilirler ve en önemlisi başarıdan başarıya koşabilirler. Günümüzde ise tüm mücadele tarihindeki direnişimizle Kürdistan ve Ortadoğu'da temel etkileyici bir halk durumundayız. Kürt kadınları Rojava'da İŞİD faşizan çetelerine karşı başta **Arîn Mîrkan** şahsında yüzlerce büyük fedailik eylemlilikleri ile iradelerini ortaya koydular. Kürt kadını YPJ şahsında uluslararası kamuoyunda büyük bir saygı kazandı. Tüm bunlar Önder Apo'nun özgür yaşam anlayışından, özgürlük tutkusundan kaynağını almaktadır.

En onurlu tutum direniş içinde olmaktır

Kürt halkının özgürlüğüne en fazla yakınlaştığı günleri yaşıyoruz. Kürt halkı kadınlar ve gençlerinin öncülüğünde büyük bir iradeleşme tarihsel olarak kaybedilmiş haklarının alınmasının büyük mücadelesini yürütüyor. Ve şimdiden 15 Ağustos ruhu ve kararlılığı temelinde yürüyoruz. Kuzey Kürdistan'da şu anda içinde olduğumuz dönem çok tarihidir. Önderliğimiz barışçıl yollardan müzakereler temelinde bir çıkışla halkların kardeşliği temelinde bir çözümü esas alarak çok derin tarihsel bir yaklaşım gösterdi. Kürt halkının anayasa da bir halk olarak yer alması kimlik, özyönetim haklarının tanınması yönünde güçlü bir yaklaşım gösterdi. Önderliğin yaklaşımında Kürtlerin kendi hak ve özgürlüklerini elde etmesi ve Türkiye'nin demokratikleşmesi temelindeki yaklaşımı TC devleti ve AKP hükümeti tarafından kabul görülmedi. Recep Tayyip Erdoğan 7 Haziran seçimlerini kaybetti. Acısını halklardan çıkarmak istiyor. Yeniden daha güçlü bir hegemon olmanın peşindedir. Recep Tayyip Erdoğan öncülüğünde Kürt halkının büyük bir emek ve şehitleri ile kazandıkları çok sahtekarca, aldatmaca, oyalamaca yöntemlerle elinden alınmak ve tekrar sisteme entegre edilmek istendi. Buna Önderimiz Abdullah Öcalan başta olmak üzere tüm halkımız, kadınlar, devrimci demokrat ilerici insanlık sert karşılık verdi.

Eğer müzakere ve diyalog ile sorunlar çözülmek istenmiyor ve yeniden bir teslimiyet dayatılıyorsa burada yapılacak en onurlu tutum direniş içinde olmak ve kendi yaşamı üzerinde her alanda kararlarını kendisinin alabileceği mekanizmaları yaratmaktır. İnsanlık hanesinde onurluca yer almanın tek tutumu direniş temelinde yeniden inşa ve bunun savunmasının yapılması ile mümkün olabilir.

AKP havadan, karadan, medyabasın aracılığı ile saldırarak sonuç alacağını düşünüyor. Önderliğimizle görüşmeleri yaptırmayarak kendi düşünce ve planlarını hakim kılmaya, Önderliği etkisizleştirmeye çalışıyor. Ancak tüm bunlar nafile çabalardır. Bir halk direnişin havasını ve suyunu bir kez tadıp hissettiğinde bunu geri dönüşü olmaz. Özgürlüğü tatma onurunu gösterenler teslimiyeti ve ihaneti asla kabul etmezler. Kürt halkı önderlik gerçekliğimiz, şehitlerimiz, direnen insanlarımızla özgürlük havasından ve suyundan bol bol nasibini aldı. Büyük bir özgürlük ve direniş mirasımız ve birikimimiz var. Bu özgürlük mirasına dayanarak Kürtlerin hakim olduğu tüm şehirlerde, mahallelerde, köylerde ve sokaklarda direnişi yükselterek yaşamımız hakkında kendi kararlarımızı kendimiz alacağız. Önderliğimizin son savunmaları temelinde yaşamın tüm boyutlarında öz örgütlerimiz yaratmanın çabaları içinde olacağız. Bazı acemiliklerimiz, hatalarımız, zayıflıklarımız komün, meclislerimizi yeniden yeniden kurmaktan vazgeçmeyeceğiz. Tekrar bıkıp usanmadan deneyerek her deneyimden tecrübe çıkararak en iyisini kurmayı mutlaka başaracağız.

Yaşamı kendi ellerimizle zorlukları ne olursa olsun biz yaratacağız. Güçlü örgütlenip öz yönetimimizi güçlü kurup güçlü savunacağız. 15 Ağustos Atılım ruhu ile ileriye güzel, özgür, onurlu günler birlikte başarı ile yürüyeceğiz. Mutlaka kazanacağız. Bu temelde bir kez daha 15 Ağustos bayramımızı tüm direnişçilere kutlu olsun diyoruz.

■■■

Nükleer anlaşma ve Ortadoğu'da yeni denklemler

Şiyar Koçgiri

Kapitalist modernist sistemin temel güçleri ile İran arasında, nükleer çalışmalar konusunda sürdürülen tartışma, çatışma ve müzakereler 14 Temmuz 2015 tarihinde açıklanan anlaşmayla yeni bir boyut kazandı. Konu 12 yıldan beri dünyanın gündeminde. Daha önce de çeşitli anlaşmalara varıldı ve yine çeşitli gerekçelerle anlaşmalar sonuçsuz kaldı. Bu konunun sadece nükleer çalışmalarla ilgili olmamasıyla, nükleer anlaşma adı altında sistem-İran ilişkilerini içermesiyle ilgili iktidar ve etkinlik mücadelesi olduğunu biliyoruz.

Esasında ABD ve İran arasında bir anlaşma oluyor. ABD dışındaki öteki beş ülke İran'ın nükleer meselesinin bir an önce kapanmasını istiyor. İran'la siyasal, ekonomik, ticari ve hatta askeri konularda alış-veriş başlatmaya can atıyorlar. Çünkü İran tam bir ambargoya alınamadı. Batıyla yapamadığı ticareti, işbirliğini birçok ülkeyle sürdürdü ve sistem bunun önünü alamadı. Alması da olası değil. Batılı birçok güç bu durumun daha fazla devam ettirilmesini çok akılcı bulmadığını çeşitli kereler ifade etti. Ancak ABD İran'ı sisteme entegre olmaya zorlamak için bu meseleyi bir baskı aracı olarak kullanmakta ısrarcı oldu. Fakat artık İran'a karşı koalisyonu sürdürmek astarı yüzünden pahalı bir hale geldi.

Anlaşma yapıldı ancak uygulamaya girmesi uzun ve zorlu bir süreçten geçtikten sonra mümkün olabilecek. Çünkü anlaşma metinleri Amerika'da Kongre, İran'da ise İran Meclisi ve Milli Güvenlik Kurulu tarafından onaylanmak zorunda. Amerikan Kongresi konuyu iki ay içinde incelemeye alacağını açıkladı. İran daha şimdiden sert tartışmalara girmiş durumda.

ABD'de konu kamuoyunda çok sıcak bir gündem değil. Ancak başkanlık seçimleri dikkate alındığında Cumhuriyetçilerin, Demokratları sıkıştırmak için anlaşmayı daha fazla gündemleştirecekleri öngörülebilir.

İran'da ise daha sıcak bir gündem ve tartışmaların odağına oturduğunu söylemek yanlış olmaz. Bir süredir kendini dışa da vuran iç iktidar çekişmelerine şimdiden konu olmuş durumda. Anlaşmayı reddetme çok söz konusu edilmese de verilen ödünlerin mi yoksa kazanımların mı daha ağır bastığı üzerinden anlaşma iktidar mücadelesine konu olmaya başlamış durumda.

ABD ile İran arasında varılan bu anlaşma (Viyana anlaşması) iki ülke arasında yapılmış ilk anlaşma değil. Daha öncede bu konuda birçok anlaşma yapıldı. Şimdiki cumhurbaşkanı, o zamanki baş müzakereci Hasan Ruhani benzer bir anlaşmaya 2003-2004 yılında da imza atmıştı. Amerika, Almanya-Fransa ve İngiltere heyetiyle Tahran'da benzer bir anlaşma imzalandı. İran taahhütlerini yerine getirmeyi kabul etmesine rağmen Amerikan yönetimi ambargoyu kaldırmadı.

Anlaşma İran'a dönük yaptırımların 10 yıl boyunca İran anlaşmada belirlenen kurallardan birine uymazsa yeniden gündeme getirilebileceğini öngörüyor. BM Güvenlik Konseyi'nin 15 üyesinden en az 9'unun onayıyla kabul edilebilen anlaşma, daimi üyelerden birinin örneğin Fransa'nın veto etmesiyle bozulabiliyor. Yani anlaşma İran'ı bir yanıyla kıskaç altına alıyor.

Yine varılan anlaşmada nükleer çalışmaların sınırlandırılması ve denetime açılması tek başlık değil. Anlaşmanın birçok önemli başlığından sadece biri. Askeri tesislerin denetime tabi tutulması, füze sanayisine yönelik sınırlandırmalar, Ar-Ge faaliyetlerinin laboratuar düzeyine indirgenmesi gibi konularda anlaşma da yer alıyor.

İran'ın 2003 yılındaki müzakere heyeti ile bu son anlaşmadaki müzakere heyeti hemen hemen aynı kişilerden oluşuyor. İran'ın bugünkü cumhurbaşkanı Ruhani bu görüşmelere baş müzakerecilik yapmış, konuya vakıf biri. Refsancani, Musavi ve Hatemi ile birlikte liberal kanadın etkili temsilcilerinden. ABD ile çatışmadan ziyade dünya ile daha ılımlı ilişkileri tercih ettiğini açık açık söyleyecek ve bunu savunacak kadar da cesur görünüyor.

Radikaller, bu anlaşmayı zafer olarak tanımlayan liberalleri gerçekte ABD ve sistemin meşruiyetini kabul etmekle suçluyorlar. Yine Ahmedinejad döneminde geliştirilen nükleer çalışmaların verdiği güçle masaya oturulduğunu ve bu kazanımlardan tavizler vererek anlaşma yapıldığını iddia ediyorlar. Bir yanıyla Ruhani ve temsil ettiği kesimin radikallerin başarılarını ve kazanımlarını kendilerine mal ettiğini, bundan tavizler vererek bir anlaşmaya ulaştıklarını dile getiriyorlar.

Radikallerin temsilcisi olarak bilinen İmam Hamaney anlaşmaya ABD'nin İran'dan daha çok ihtiyacı olduğunu söyleyerek baştan onay vermişti. Ancak anlaşma sonrasında ABD ile mücadeleden asla vazgeçilmeyeceğini, bunun Kuran'ın emri olduğunu da dile getirdi. ABD'nin, Hasan Ruhani ve temsil ettiği liberallerin verdiği uzlaşma sinyalleri üzerinden bu anlaşmaya gittiğini iddia eden radikaller görüşlerini Hamaney üzerinden açıklıyor ve açıklamaları sertleşerek sürüyor. Hamaney, Ramazan bayramında, "*Nükleer Mutabakat yürürlüğe girsin ya da girmesin İslam devriminin Amerika ve yandaşlarına karşı genel siyasetinde hiçbir değişiklik olmayacaktır*" şeklinde hutbe verdi.

Ruhani ve liberaller ise radikalleri ABD ile yürütülen mücadelede beceriksizlikle suçluyorlar. Konu şimdiden radikal-liberal diye tanımlanan iktidar çevrelerinin mücadelesinde gündeme oturmuş durumda.

İran-ABD barış anlaşması mı yaptı?

Anlaşmanın İran dışını ilgilendiren boyutları bizi daha fazla ilgilendiriyor. Ancak yine anlaşmaya ilişkin kimi hususlara değinerek devam edelim.

Bu anlaşma bir İran-Amerika barış anlaşması değil. İran'ın nükleer ve askeri çalışmalarını sınırlandırmayı; buna karşın İran'a uygulanan ekonomik ve ticari ambargoları kademeli olarak kaldırmayı öngören lokal bir anlaşma. Bu anlaşmayı İran ile ABD arasında bir "barış anlaşması" gibi ele almak yanlış olur. Bir uzlaşmayı temsil ediyor, doğru. Fakat hayata geçer mi, ne kadar zamanda geçer, bölge ve dünya siyasetine nasıl yansır? İki güç arasında bir barış anlaşmasına dönüşür mü? Bunlar hakkında net yargılara varmak için erken.

Peki sadece askeri-nükleer çalışmalarla mı sınırlı? O da değil. İran devriminden sonraki otuz altı yıl içinde her iki güç çeşitli kereler masaya oturdu. Anlaşmalar yapıldı bozuldu, İran-ABD arasında bir uzlaşma ortaya çıkarılamadı. Gerilim ve çatışmayı esas alan bir ilişki sürdü. Bu çeşitli alanlarda çatışmaya kadar da gitti. Son Yemen örneği bu konuda çarpıcıdır.

Gelinen noktada sistem İran olmadan bölgesel politika yürütemez, İran ise sistemle uzlaşmadan içerdeki baskıcı sistemini ve yeniden yapılanan bölgedeki etkinlik ve çıkarlarını koruyamaz duruma geldi. Bunların sonucunda böyle bir anlaşma ortaya çıktı.

İran devletini askeri seçeneklerle teslim alma yaklaşımı artık aşılmıştır denebilir mi? Evet, ama bu yanak yanağa bir ilişkinin başladığını da göstermez. Çatışmacı siyasetin bölgedeki karşılığı daha fazla çatışma ve en son IŞİD olmuştur. Her iki taraf için de ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Artı, bölgede boşlukların ortaya çıkmasına ve bundan halklar seçeneğinin yararlanmasına neden olmuştur. Rojava devrimi, Kürt Özgürlük Hareketinin Kuzeyde, Güneyde ve bölgede artan etkinliği, dünya kamuoyunda yarattığı sempati ve destek kendileri açısından düşündürücüdür.

Bu nedenlerden dolayı, bu anlaşmayı

1- ABD ve sistemin diğer güçleri açısından İran'ın dikkate alınması gereken bir bölgesel güç olduğunun kabul edildiği,

2- Sistem içine çekilerek kısa vadede IŞİD orta ve uzun vadede halklar seçeneğine karşı konumlandırılmak istendiğinin ortaya konulduğu,

3- Bu temelde askeri ve çatışmayı esas alan seçeneklerin bir yana bırakıldığını gösteren bir anlaşma olarak değerlendirmek mümkündür.

ABD'de özellikle demokratlar İran'ın uzlaşma yöntemleriyle sistem içine çekilebileceğini savunuyorlar. Yine İran'a karşı oluşturulan uluslararası koalisyonun değişen bölge ve dünya koşullarında daha fazla sürdürülemeyeceğini iddia ediyorlar. O nedenle bu tür lokal anlaşmalarla İran'la yakınlaşmayı, bazı konularda (Mesela IŞİD'le mücadele) ortaklıklar kurmayı, yakınlaşmayı geliştirerek İran içindeki liberallerin elini güçlendirmeyi, İran'ı böylece sistem içine çekip konumlandırmayı, bu yöntemin daha ucuz ve sonuç alıcı olacağını açık açık dile getiriyorlar.

Anlaşmayla İran yukarda belirttiğimiz konularda taahhütlerde bulundu. Bunlar ağır taahhütler. Dediğimiz gibi İran içinde ciddi eleştiriler alıyor. Ama İran siyasetini bilen diplomat ve siyasetçiler İran'ın anlaşmayı reddetmeyeceğini ifade ediyorlar. Varılan anlaşma eğer her iki taraf parlamentolarında kabul edilirse petrol, doğal gaz, finans, havacılık ve deniz taşımacılığı alanlarında İran'a uygulanan yaptırımlar aşama aşama kalkacak. İran yurtdışındaki milyarlarca dolarlık varlığına yeniden ulaşabilecek. Petrol ihracatı yarı yarıya düşmüş ve ekonomisi yüzde 20 küçülmüş olan İran, bu anlaşmayla yeniden petrol piyasasına tam kapasiteyle girebilecek.

ABD'li yetkililere göre malvarlıklarının serbest bırakılmasıyla İran 100 milyar dolardan fazla değerdeki varlığa erişim kazanacak. Anlaşmanın uygulanmaya başladığı gün, AB'nin İran'a uyguladığı petrol ambargosu da kalkacak. Yaptırımların kalkmasıyla İran'ın ticaret hacminin hızlı bir artış yaşaması bekleniyor.

Ortadoğu'da karma sistemler dönemine girilmiştir

Bunlar anlaşmada etkili olan ekonomik boyutu oluşturuyor. Aslında anlaşma nükleer silah kapasitesi ve ekonomik getirileri üzerinden tartışılıyor ancak bunları aşıyor. Uluslararası ilişkilerin ve Ortadoğu'nun geleceğini içeriyor. Bu Ortadoğu için yeni bir politikanın ve ilişki sisteminin öngördüğüne dair yorumlarla ele alınıyor.

İran ve sistem arası ilişkilerde bir normalleşme adımı gibi değerlendirilebilir ancak kısmi bir anlaşmadır. Bölge politikalarına yansıması olacak kuşkusuz ve bu daha önde ele alınmayı gerektiriyor. Siyasi boyutuyla değerlendirildiğinde bu anlaşma;

-ABD ve Kapitalist modernist sistem açısından güncelde yaşadığı zorlanma ve öncelikleriyle ilgiliyken;

-İran açısından bölgesel güvenliği, hegemonya arayışı ve daralmasıyla ilgili bir anlaşma.

-Tabi buna ABD ve İran içindeki iktidar mücadelelerini de eklemek gerekir.

ABD ve Batı artık bölgesel güçleri dışlayarak, bölgede bir istikrar yaratamayacağını görmüş durumda. Önder Apo'nun Ortadoğu savunmasında dikkat çektiği gibi bölgede artık karma sistemler dönemine girilmiştir.

Uluslararası güçleri, yine bölge devletlerini, tabi bölgenin devlet olmayan dinamiklerini gözardı eden politikaların yakın vadede başarı şansı yoktur. Bölgenin karakteri tekçi yaklaşımları, tekçi ideolojileri ve siyasi yapıları artık kabul etmiyor. Uzlaşıyı, farklılıkların bir arada yer alabileceği siyasal düzenlemeleri gerektiriyor. Bu her kesim tarafından artık kabul gören bir yaklaşım. Yoksa çatışmaların önü alınamaz. İstikrar sağlanamaz. Bu görülüyor.

Ortadoğu'nun çoklu yapısına uygun siyasal örgütsel sistemler üzerinde daha fazla düşünülüyor. Çünkü ABD ve Batının 15 yıldır tek taraflı yürüttüğü politikaların yol açtığı sonuç IŞİD olmuştur. Bölgeyi ABD merkezli dizayn etme temelinde yürütülen kapitalist modernite politikaları IŞİD barbarlığını doğurmuştur. Dolayısıyla İran'ı ve başka yerel güçleri de içeren ama sistemin de içinde yer aldığı, uzlaşı eksenli bir statüko öngörüsü gittikçe daha çok kabul görüyor diyebiliriz.

Bu elbette gönüllü bir tercih değil, ekonomik-askeri ve siyasi olarak Ortadoğu sorunsalının zorlayıcı olmasından kaynağını alıyor. Ortadoğu halkları -başta da Kürt halkı- büyük bir dinamizm sergiliyor. Dolayısıyla mesele sistem açısından da, İran açısından da bir hesap temelinde, getirisi-götürüsü değerlendirilerek ele alınıyor. Bu anlaşma ekseninde yürütülen tartışmalarda çokça dillendirildiği gibi "*kazan kazan*" ilkesi şu an da her iki taraf açısından da esas alınıyor.

Tabi aradaki mücadelenin bittiği, barış sofrasının kurulduğu sonucuna varılamaz henüz. Her iki taraf da kendi açısından elini güçlendirirken karşı tarafı nasıl zayıflatabileceğine dönük hesaplar yapmayı sürdürecek. Daha değişik yöntemlerle, daha sertlikten ve çatışmadan uzak yöntemlerle mücadele devam edecek.

Batı yönetimiyle İran arasında imzalanan nükleer anlaşma İran içinde iktidar mücadelesini kızıştırdı.

Kimin daha çok anlaşmaya ihtiyacı var?

Bu anlaşmaya imza atan ABD ve müttefikleri böyle bir ilişki temelinde İran içini etkileyebileceklerini ve sistem içine çekebileceklerini düşünüyorlar. Henüz tartışılsa da Avrupa ve ABD içinde önemli bir kesim bunu istiyor. İstemeyenler çatışmacı siyasetten beslenen askeri ve siyasi çevreler. Dışarıda da Suudi Arabistan ve İsrail.

İsrail bölgedeki saldırgan duruşu ve güvenliği açısından İran'ı sürekli yaptırımlar ve tehditlerle baskı altında tutan, dünya siyasetinden ve ekonomisinden tecrit eden politikanın sürdürülmesini istiyor. Bunu güvenliği ve bölgedeki etkinliği için gerekli görüyor. Ancak anlaşıldığı kadarıyla küresel sermaye güçleri İsrail'in bu kaygısını birincil bulmuyor.

Suudi Arabistan ise dünya siyasetinde meşruiyete kavuşan ve ekonomik olarak

da açılım sağlayan İran'ın, Ortadoğu'nun lider Şii ülkesi olarak bölgedeki etkisinin artacağını, bunun başta kendisi olmak üzere Sünni Arap eksenli rejimleri zorlayacağını iyi biliyor.

Anlaşmayla İran 1979 İslam devriminden bu yana yaşadığı dünyadan soyutlanmışlığı bir ölçüde kırmış olacak. İran gerici ve sömürgeci rejiminin kendini ABD'nin başını çektiği sisteme karşıtlık söylemi üzerinden meşrulaştırdığını ve bu çatışmaya dayalı olarak var ettiğini biliyoruz. Aynı kumaştan dokunduğu, aynı ulus devletçilik, milliyetçilik ve dincilik temelinde toplum üzerinde iktidar yürüttüğü halde toplumu ABD'ye karşıtlık temelinde denetim altında tutuyor. Bu çatışmacı dili ve söylemi canlı tutarak gerici rejimini gerekçelendiriyor. Kendini böyle örgütleyip ayakta tutuyor.

İktidar güçleri içinde sistemle ortaklıkların karşıtlıklardan fazla olduğunu, bunun uzlaşmaya zemin oluşturduğunu ve makul bir uzlaşma temelinde sistemle birlikte bölgesel ve küresel çapta hareket edilebileceğini düşünen, isteyen geniş bir çevre var. Anlaşmaya imza atan ve savunan kesimler şu an iktidarda.

Bu kesimler anlaşmadan önce ve şimdi, artan bir biçimde sistemle uzlaşma, İran'ın sistemle güya '*antagonist*' çelişkilerini görmezden gelme ve taviz vermekle suçlanıyorlar. Bu tartışmaların İran iktidar güçleri içinde ilk büyük bölünmeye yol açabileceğini dile getirenler de var ki bu hiç yabana atılacak bir iddia değil.

Bu lokal bir anlaşma. Bunun üzerinden '*yeni bir İran'a gidiliyor*' denilemez. Bunu ancak bundan sonraki ilişki, çelişki ve gelişmelere bakarak söyleyebiliriz. Fakat İran içinde sistemle birlikte hareket etmek isteyen bir kesimin varlığı toplumda önemli bir taban bulduğu da ortada.

Dünyada merkezinde ABD'nin olduğu tek kutupluluk yerine çok kutuplu bir sistem yaklaşımı gelişiyor ve artık kapitalist modernist sistemin başat güçleri birden fazladır. AB-Rusya-Çin-Hindistan bu temelde her biri bir odağı temsil ediyor. ABD ile ilişki ve ittifakları bir etkinlik mücadelesiyle birlikte sürüyor. İran'daki liberaller İran'ın bu güçler arasında yer alabileceğini düşünüyor. Salt çatışmacı siyaset İran'ı artık hem siyasal hem de ekonomik olarak zorluyor. Bunun ne yakın ne uzak vadede bir getirisi de görünmüyor.

Çatışmacı siyaset İran içi iktidar ilişkilerini de zorluyor. Sertlik yanlısı kesimler bu temelde güçlenir ve iktidarın nimetlerini daha fazla devşirirken, diğer kesimler dışında kalıyor. Bundan rahatsızlık duyuyorlar. Bu gerilim Hamaney döneminde dışa da epey yansımıştı, gittikçe de sertleşeceğe benziyor.

Türkiye yine ikiyüzlü

İsrail ve Suudi Arabistan'ın yanısıra İran'la ABD arasında varılan anlaşmadan memnun olmayan diğer bir ülke de Türkiye. Türkiye memnun olduğunu açıkladı ancak öyle değil. Bu anlaşmayla sistem güçleri İran'ı dikkate almadan, dahası IŞİD ile süren mücadeleye katmadan bir gelişme sağlanamayacağını bir biçimde kabul etmiş oldu.

İran, IŞİD tehdidinin bir an önce ortadan kalkmasını ya da en azından kontrol altına alınabilmesini istiyor. Zira IŞİD'in varlığı İran'ın Lübnan'daki müttefiki Hizbullah ile arasındaki kara irtibatının kesilmesi anlamına geliyor. Ayrıca Irak topraklarının üçte biri IŞİD'in kontrolü altında, bu durum İran'ın Irak zeminindeki etkisi ve çıkarları açısından önemli bir tehdit ve sınırlama getiriyor. İran açısından IŞİD, aynı biçimde Suriye'de de çok kritik bir tehlike oluşturuyor. Beşar Esad'a yönelik her saldırı ve tehdit doğrudan İran'ı ilgilendiriyor. İlgilendiriyor çünkü bu zemindeki İran varlığı Esad rejiminin varlığına bağlı.

Dikkat edilirse anlaşma sonrasında İran Suriye'de IŞİD'le daha aktif mücadele edeceğini açıkladı ve bu konuda ABD, '*karşıyız*' demedi. '*Girsin ama şu hususlara dikkat etsin*' mealinde bir açıklama yapıldı. Oysa aynı ABD doğrudan sınır olan Türkiye'nin karadan Suriye'deki duruma müdahil olmasına şimdilik sıcak yaklaşmıyor.

İran'ın önünü açan TC'nin önünü alan bu yaklaşıma rağmen TC anlaşmayı olumlu bulduğunu açıkladı. Akabinde ne yaptı? Alpaslan Tugayları, El Nusra vb. yapılarla etkinlik arayışını kendince yoğunlaştırdı. Türkiye ile İran genelde bölge, özelde Suriye zemininde karşıt kutupları temsil eden iki güç. Türkiye Sünni kuşağı üzerinden yürüttüğü etkinlik arayışında çuvallarken, İran bu anlaşma temelinde bir hamle yapmak Şii ekseni güvenceye almak ve etkinliğini artırmak istiyor.

Türkiye AKP ve Erdoğan'ın Kürt sorununa katı inkarcı imhacı yaklaşımı ve IŞİD ile bu temelde geliştirdiği kirli ilişkiler nedeniyle deyim yerindeyse oyunun dışına düştü. Bununla da kalmadı adı IŞİD ile anılır oldu. Koalisyona çok sonra katıldı. Bunun da Kürt Özgürlük Hareketine saldırı için gerçekleştirildiği, bu konuda kimi göz yummalar karşılığında üsleri koalisyona açtığı ve bu anlaşmayı imha amaçlı savaş konseptini perdelemek için kullandığı anlaşıldı. Hareketimizin ve halkımızın direnişi operasyonların sonuç almasını engelledi ve Türkiye'nin bütün niyetlerini deşifre etti. Dahası geliştirdiği direniş ile tam bir çıkmaza sürükledi.

Hareketimiz ve halkımız kendi demokratik özerklik çözümünü devreye koyup direnişi yükseltince AKP faşizmi tam bir krize sürüklendi ve Erdoğan darbesi gündeme geldi. Ancak bu süre içinde AKP'nin IŞİD ile mücadeleye hiç istekli olmadığı, ilişkilerinin sürdüğü, koalisyona Kürt Özgürlük Hareketine dönük saldırılarına sessiz onay sağlamak için katıldığı iyice görüldü. Bir süreliğine göz yuman güçler Türkiye'ye dönük zorlayıcı açıklamalar yapmaya başladı.

ABD Savunma Bakanı Ashton Carter yakın zamanda, Türkiye'nin koalisyona katılarak önemli bir adım attığını ama bunun yeterli olmadığını, lojistik ve savaşçı geçişleri için IŞİD'in hala Türkiye sınırlarını kullandığını, Türkiye'nin zaten geç kaldığını, hem geçişleri önleme ve hem de koalisyonun askeri harekatlarına daha aktif katılmasını beklediklerini dile getiren açıklamalar yaptı.

Avrupa ise Türkiye'yi IŞİD ile mücadelede pozitif değil negatif rol oynayan bir ülke olarak algıladığını, IŞİD ile mücadele yerine PKK'ye saldırarak IŞİD karşıtı cepheyi zayıflattığını yüksek sesle dile getiriyor. Türkiye üzerindeki baskıların her geçen gün yoğunlaşacağı açık görülüyor.

Ortadoğu'da yeni denklemler

ABD'nin bu anlaşma temelinde, İran'ın bölgedeki özelde de Suriye'deki sürece dahil olmasını kabul ettiği buna karşın İran'ı dengelemek isteyeceği, bunu da Araplardan ziyade başka unsurlarla yapmayı deneyeceği çeşitli kesimlerce dile getiriliyor.

Bu yeni bir denklem oluyor. Bu yeni denklem içerisinde ittifaklar nasıl şekillenecek? Kimler, nasıl yer alacak? ABD İran'a karşı Kürtlerle ilişkilerini daha ileri düzeye taşır mı? Kürtlerin pozisyonu nasıl bir seyir izler? Bunlar şimdiden tartışılan konular. Açık ki bu çatışmalı süreçte güçlerin sergileyeceği duruşla yakından ilgili. Dinamik ve hareket halinde bir süreçten söz ediyoruz. Ancak yine de bazı öngörülerde bulunabiliriz.

ABD'nin Suriye zemininde İran ve Esad rejimini dengelemek için yerel güçlere ihtiyaç duyduğu ortada. Bunun Eğit-Donat projesiyle Araplar arasından oluşturulmaya çalışıldığı ancak sonuçsuz kaldığı biliniyor. Kürtlerin dışında başka da seçenek yok. Gerek ABD gerek İran için Kürtler dışında ittifak kurabilecekleri bir güç mevcut değil. Her iki tarafın da Kürtlerle ilişkilerini yeni bir düzeyde geliştirme arayışına girdikleri söylenebilir.

ABD, IŞİD ile mücadelede PYD'yi temel ittifak olarak gördüğünü ve destekleyeceğini ilan eden açıklamalar yaptı. İran ise yaklaşımını Esad hükümeti üzerinden ortaya koymuş bulunuyor. İlk defa Esad rejimi 'Kürtlerle müzakereye hazır olduğunu' açıkladı.

Suriye Dışişleri Bakanı Velid Muallim, 22 Ağustos tarihinde El-Ahram gazetesine yaptığı açıklamada, "Kürtler, Suriye'nin bugününün ve geleceğinin önemli bir gerçekliğidir. IŞİD'le mücadelede büyük acılar çektiler. Biz, onları destekliyoruz, Kürtler, Suriye halkının bir parçasıdır ve hakları vardır. Suriye sınırları içerisinde Kürtlerle müzakere yapmaya hazırız" dedi. Böylesi bir açıklamanın İran'dan habersiz, onaysız yapılamayacağını Suriye rejiminin böylesi konularda İran onayıyla hareket ettiğini herkes biliyor.

Dolayısıyla İran'ın Doğu Kürdistan ve Rojava politikaları bu temelde nasıl bir değişiklik yaşayacak önemli bir husus. Zira İran-Kürt ilişkilerinin mevcut haliyle yürüyemeyeceği, yeni bir yaklaşım temelinde düzenlenmesi gereği her geçen gün daha fazla görünmektedir.

İran bu anlaşma ile kendisini güçlendirmeye çalışacaktır. Bunun Rojhilat Kurdistan'ına etkilerinin nasıl olacağı henüz netleşmemiştir. Daha saldırgan bir yönelim de gelişebilir ılımlı yaklaşımlar da gündeme gelebilir. Çünkü başta Irak, Suriye ve Yemen olmak üzere birçok alanda İran rejimi adeta savaş halindedir. Kendi içinde iktidar mücadelesi şiddetlenmektedir. Bunlara Kürtlerle çatışmalı ve savaşır bir durumu ekler mi? Bir olasılık olarak düşünmek gerekir.

İran Cumhurbaşkanının Kürdistan gezisi, bir üniversitede Kürt dili ve tarihi kürsüsünün açılması ve Suriye'nin Kürtlerle müzakereye hazır olduğunu açıklaması gibi hususlar üzerinden kendine göre daha duyarlı ve dikkatli bir yaklaşım içine girdiğini söyleyebiliriz.

Ancak bunlara rağmen İran'da Kürt sorununun demokratik siyasi çözümü yönünde bir gelişme henüz söz konusu değildir. Ortadoğu'daki politik savaşın etkileri İran'ı biraz daha dikkatli ve duyarlı yaklaşım içine sokmuştur o kadar.

Rojava ve Kuzeydeki gelişmeler ise tersinden İran'ı tedirgin etmektedir. Buralarda açılım yapan Kürt Özgürlük Hareketinin Rojhilat üzerindeki etkisi her geçen gün büyümekte, Kürt halkının bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmektedir.

İran, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünü ağzına bile almamaktadır ve hareketimizin etkisiyle giderek bilinçlenen örgütlenen Kürt potansiyelini kendisi için en büyük tehlike olarak görmeye devam etmektedir. İnkarcı politikadan vazgeçmiş değildir. Rojhilat'taki halkımızın demokratik siyasi bilincini ve örgütlülüğünü kırmak ve engellemek için her türlü devlet terörünü uygulamayı sürdürmektedir. Yine İran-Irak sınır hattında geçmişte yaşanan çatışmalı duruma yol açan gerginliği korumaktadır.

Bu da Kürt Özgürlük Hareketiyle belli bir gerginlik durumunu ortaya çıkarmaktadır. Bu çerçevede Rojhilat alanında ve İran'la ilişkilerdeki belirsizlik bir süre daha devam edecek denebilir. Kürt Özgürlük Hareketinin bilinçlendirme ve örgütleme ağırlıklı çalışmaları ciddi bir potansiyel ortaya çıkarmıştır ve bu daha da büyüyecektir. Bunun bir çatışmaya mı evrileceği yoksa İran'ın demokratikleşmesinin etkin bir dinamiği mi olacağı belli değildir. Ancak artık İran için de söylenebilir ki Kürtler bölgede olduğu gibi İran'ın geleceğinde de belirleyici aktörlerden birisi olacaktır. Benzer anlaşmalar ise Kürt Özgürlük Hareketinin somutlaştırdığı alternatif demokratik sistem ile kapitalist modernist sistem arasındaki mücadeleye göre içerik ve biçim kazanacaktır.

■■■

Şengal dağı

Kocaman bir derya ortasında tek başına yüzen bir balığa benziyordu Şengal dağı... O, uçsuz bucaksız çöl ortasında ne kadarda yalnızdı. Aradan tam bir yıl geçti, o dağı görme tarihi bir yıl eskidi ama hiç eskimedi tanık olduklarım. O, dağda görülenlerin destanı yazılmadı henüz, yazan bir çatal yürek çıkar mı o da bilinmez. Kadim halkımın 73. Fermanına tanık olmak asırlık ninelerin ağıdını beyninin tüm hücrelerinde hissetmek gibi bir şeydi. Oradaydın ama aslında orada değildin, orası diye bir yer yoktu. Şimdi diye bir zaman da yoktu sanki. Şimdiyi göğüsleyecek kadar güçlü bir yürek yaratılmamıştı belkide. Tarihe sığınmak tek çareydi sanki. Tozda yüzerek ve binlerce yaraya dokunarak ulaşmıştık şengal dağına.

İskenderin kılıcının parıltısında kadınlar yüzünü görmüştü yine, en çok kadınların boynu, kirlenmemek adına gönül vermişti bir kılıcın keskinliğine. Uçurumlar çağırmıştı yine kadınları. Ve koşa koşa uçurumlara gitmişti yine kadınlar... Kadınlar ah kadınlar ülkemin bütün fermanlarında isimsizliğe ve soysuzluğa isyan seceresiydiler. Bu topraklarda her öykü kadınlarla başlayıp kadınlarla bitiyordu.

Yolda ölü bedeni taşlarla örtülen körpe bir kızın mezarı vardı, şeker hastası olan kızın sevdiği çocuk. Onu sırtında oraya kadar taşımıştı ve sonra ölümünü izleyip kayıplara karışmıştı. Kızın ismi Melez idi. Aslında bütün hayat melezdi ve bütün hayatlar zaman ile melezleşiyordu. O, an çölün gözbebeklerinde bir tavus kuşu çığlık çığlığa ağlıyordu.

O, an önümüzden geçen bir ana "*iki yaşındaki oğlum susuzluktan boğuldu*" diye sayıklayıp bir bilinmezlliğe gidiyordu. "*Kurê min fetis*i" fetisi fetisi fetisi sözleri kulaklarda akise dönüşüyordu.

Karşıdan yaralı kolları sarılı, kucağında çölde terk edilmiş bir çocuğu taşıyan, yeşil gözlü bir kadın gerilla geliyordu. İsmi Viyan dı. Viyan, Ermeni asıllı bir katliam çocuğuydu, ninesinin anlattıklarını şimdi yaşıyordu. Ezidi çocuk, Ermeni Viyan'a o kadar sıkı sarılmıştı ki bütün kavrulmuş zamanlarla inatlaşır gibi. Bir elini boynuna dolamış, diğer eli ile gömleğinin yakasını sıkıca tutmuştu. Ayak üstü sohpetimizde Viyan'ın Sününe köyünde DAİŞ çeteleri ile girdikleri çatışmada yaralandığını öğrendim. Şimdi ise YPG ve YPJ tarafından açılan insani koridorda insanları katliamdan kurtarmak için geçirmeye çalışıyordu. Yaralı kolu hem silah hem de çocuk taşıyordu.

Akın akın gelen kafilede bütün erkekler yere bakıyordu. En çok kadınlar ağlıyordu, en çok kadınlar isyan ediyordu. "*Peşmergeler bizi sattı, bizi kandırdılar, bizi bırakıp kaçtılar*" diyordu beyaz tülbentli bir kadın. Serbest isminde bir peşmerge komutanına bedualar edip hüngür hüngür ağlıyordu. "*Neden hiçbir beşer sesimizi duymuyor*" diye haykırıyordu. Bu sesler insanın benliğine çarpıp çarpıp yürek kıyısını aşındırıyordu. Bir deniz dalgası nasıl bir kıyıyı dövüp aşındırıyorsa öyleydi o haykırış.

Dağın zirvesine ulaştığımızda iki adamın yaptığı sonuçsuz pazarlığa tanık olduk, bir adam diğer adama arabasını eşek karşılığında satmak için yalvarıyordu. Arabası olan adamın annesi araba yolunun olmadığı DAİŞ çetelerinin kontrolündeki bir vadide kalmıştı. Elden ayaktan düşmüş yaşlı annesini getirmek için bir binek hayvanına ihtiyacı vardı. Ama eşeğin sahibi de aynı dertten müzdaripti ve arabanın o an için hiçbir anlamı yoktu. O çaresizlik, evet o çaresizlik bütün tarihsel değerleri zerreye dönüştürüyordu. İki gün sonra arabasını bir eşeğe takas etmek isteyen o adamı bir gerillanın ayaklarına kapanmış haldı gördüm. İsmi Sefkan olan bir gerilla, adamın annesini sırtlayıp o yol vermeyen vadiden Şengal dağına çıkarmıştı.

Şimdi ise ifade edilmeyen ve bitmeyen öykülerin sadece kıyısına dokunuyoruz bazen, bazen susmak ve demlenmek gereksinimi duyuyoruz belkide.

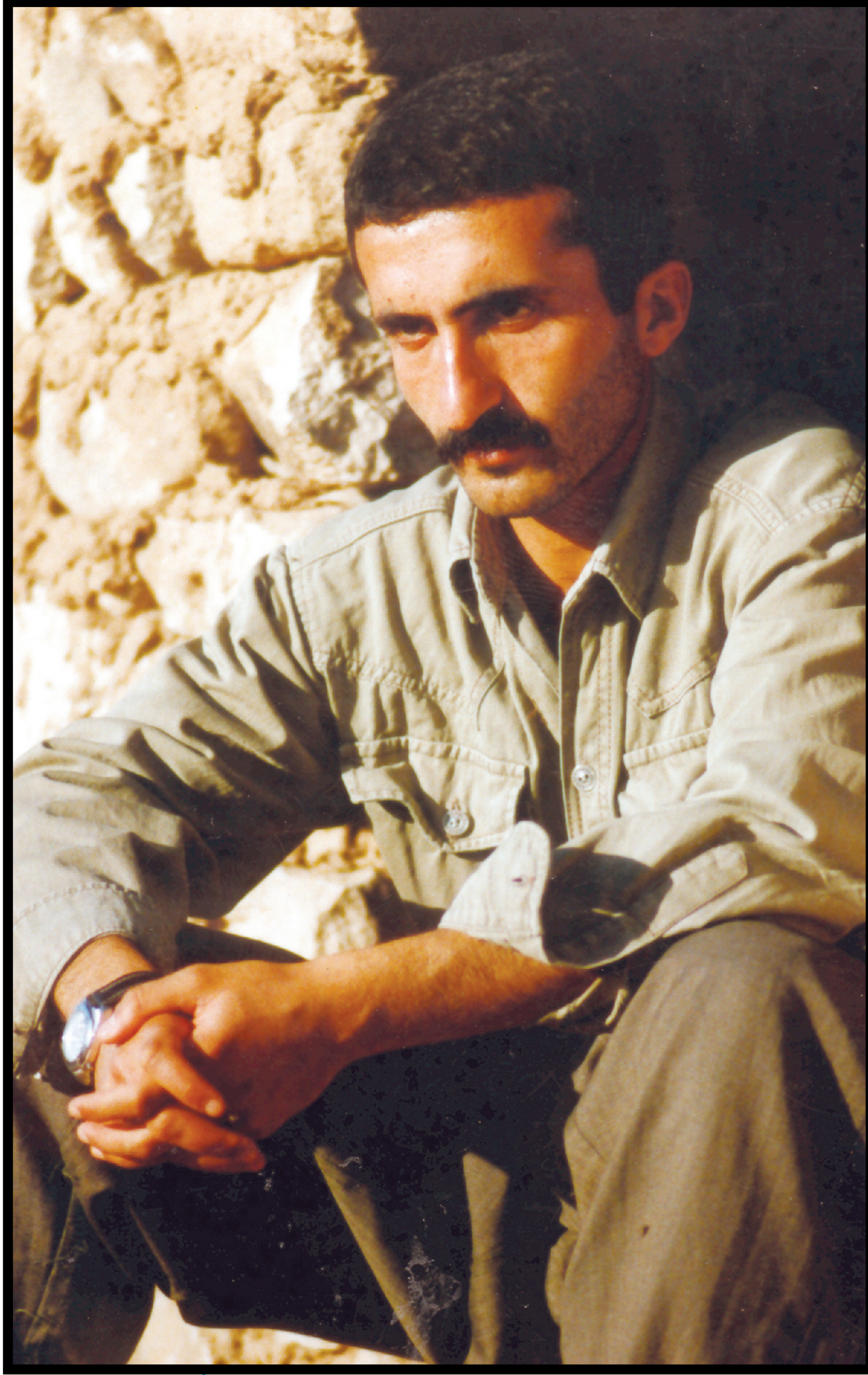
Medya Doz

DAĞLARIN 'ALTIN' ÇOCUĞU

Daha yüz yüze gelmeden, bir tebessüm etmeden, sıcak bir merhaba demeden de insanlarla tanışmak mümkün. İlkin fotoğraftan tanıştığım şehit Sinan gibi. O Sinan ki, Çukurova Üniversitesinden PKK'ye katılırken bir Türk gazetesi onun için "Altın Çocuk" başlığını atmıştı. İşte ben o Sinan'la bir gerilla fotoğrafında karşılaşmıştım. Bundan on dört yıl önceydi. Amed merkezdeydim. Çekilmiş fotoğraf filmleri getirilmişti bana. Bunları fotoğraf kartına basmak gerekiyordu. Nerede çoğaltacağımı düşünürken, şehit Serkeft (Sadık Sancar) aklıma gelmişti. Onun evine uğradım ve kendisine durumu söyledim. Yardımcı olabileceğini belirtti. Derken fotoğrafları karta bastırabildik. Basılı fotoğraflara epeyce baktım. İşte o yüzlerce fotoğraf içinde şehit Sinan'ın silueti sanki bugünmüş gibi halen belleğimdedir. Daha bıyıkları yeni terlemişti. Çakır gözlü ve keskin bakışlıydı. Militanca bir duruşu vardı. Nereden bilebilirdim ki sonradan hep birlikte gerilla saflarında yer alacaktık.

Bir buçuk yıl geçmişti ki, onunla gerilla saflarında karşılaştık. Neredeyse ondan sonra hep birlikteydik. Amed, Önderlik Sahası ve Behdinan derken hiç ayrılmadık.

Gerilla olarak da ilk karşılaşmamız Şehit Kendal bölgesinin Beşiştê ormanlarında olmuştu. O zaman yaralıydı. Yarasının iyileşmesine de az bir zaman kalmıştı. Bir takımla birlikte düzenlemesi Şehit Remzi bölgesine olmuştu. Yanılmıyorsam 20 Haziran 1994 günüydü. Kuryeleri de yoktu. Takım içinde yola kimse hakim değildi. Yol güzergahı da riskliydi. 1994'teki büyük operasyonun yoğunluğu da hafiflememişti henüz. Zaten Amed eyaletinin stratejik arazisine de düşman konumlanmıştı. O durumda arkadaşların kuryesiz bir şekilde Şehit Remzi bölgesine gidişi doğru olamazdı. Gidiş güzergahında herhangi bir olumsuz durumun gelişmesi halinde, yıllarca onun vicdani ezikliğini yaşayabilirdim. Bir de grup komutanının Sinan arkadaş olması benim açımdan ayrı bir önemi vardı. Daha fotoğrafta ilk gördüğümde onu kendime yakın hissetmiştim. Gerilladaki o ilk karşılaşmamızda akşama kadar tartıştık.

Murat Demirhan (Sinan)

Güzergahta düşmanın hareketliliğinin olup olmadığını hem dürbünle hem de cihazla kontrol ediyordu. Kendisi ne kadar kendi başlarına gidebileceklerini ısrar ettiyse de, bizim farklı bir planımız olduğu halde bir arkadaşla birlikte kendilerini belli bir yere kadar götürebileceğimi belirttim ve o gece onların kuryesi oldum. Onları riskli noktalardan geçirdikten sonra görev alanıma geri döndüm.

O günden sonra kısa süreli bir ayrılma durumumuz oldu. Yine de çoğunlukla aynı bölgelerde kaldık. Aynı mevzilerde çatıştık. Tehlikeli badireleri birlikte atlattık. Aynı fotoğraf karelerine girdik. Birlikte Brê oynadık, futbol oynadık, kıyasıya satranç oynadık. Savaş yazgımız da şehadetine kadar ayrılmadı. Tek ayrılığımız, şehadet ayrılığı oldu. Şehadete ulaşmasaydı, yazgımız yine aynı olabilirdi. Birlikte Amed'e gidecektik. Ama aramıza o dönemin ihanet hançeri KDP girdi. KDP'nin geri feodal ölçüleriyle şekillenen ve şehit Sinan'ı uğraştıran, sonradan da ihanet ederek KDP'ye kaçan o sahte komutanlar girdi. Kürdistan'daki o ihanet hançerini yaratan ve Sinan'ın şehadetine sebebiyet veren o sahte komutanları unutamıyorum. Herhalde hiç unutmayacağım da. Halkımız da unutmasın.

Altın Çocukla Türk ordusu baş etseydi, "Tarihi düşmandır" derdim. KDP'nin Türk ordusuyla birlikte geliştirdiği bir operasyonda, Kürt halkının en seçkin oğullarından biri olan Sinan'ın şehadetine neden olması, Kürdistan ve Kürdistan halkı için bir trajedidir. Acaba ihanet hançerini ellerinde tutanlar bunun bilincedirler mi? Sinan arkadaş yaralandığında kurtulma imkanı varken, kafasına bombayı dayayıp patlatarak şehadete ulaşmasını düşündükçe, hep onun ne tür bir mesaj vermek istediği üzerinde yoğunlaşıyorum. Onun şehadet biçimi, ihanet çizgisine karşı özgürlük ve direniş çizgisini nasıl temsil edilmesi gerektiğine dair bir çığlıktı. Onunkisi böyle güçlü ve net bir mesajdı. Xakurkê'deki Beritan'ın direnişine Metina'dan bir karşılık vermeydi.

Şehit Sinan, öyle bir gerilla komutanıydı ki düşman bile kendisine saygı duyuyordu. Bir kontranın itiraflarında yeralan bilgilerde, şehit Sinan konusunda düşman, "Bu kadar erken gelişmesini çözemedik. Gerilla hareket tarzı ve taktiği konusunda yaratıcı bir komuta kişiliğine sahip olduğu anlaşılıyor. Manevra ve hareket kabiliyeti çok yüksek ve esnektir. Her hangi bir karakter zayıflığını da tespit edemedik" şeklindeki değerlendirmeler, bir kontra hakkında hazırlanan iddianamede vardı.

Yine başka bir kontranın verdiği bilgiler de hayret dikkat çekicidir. Bu kontra, bu bilgileri 1997'de bize verdi. Bu bilgilere göre düşman Amed eyaletine özel bir planla yöneliyordu. Kendisine göre eyalette etkin olan yedi arkadaşı belirlemişti. O arkadaşların gerilla savaş tarzı ve PKK yaşamına sahip çıkışını, düşman kendisi için büyük bir tehlike olarak görüyordu. PKK'nin her açıdan çizgisini temsil eden o yedi arkadaşın imha edilmesi durumunda, eyaletin de tasfiye edileceği hesap edilmişti. Onun için arkadaşların bulunduğu bölgelere özel önem verilerek, yönelim yapılıyordu. Gerçekten de tespit ettikleri arkadaşların Amed gerillası üzerinde etkileri belirleyiciydi. Bu belirleyicilikle yola çıkan düşman, o arkadaşları şehit düşürdüğü taktirde Amed gerillasının direniş iradesi ve umudunu kıracağını planlamıştı. Düşmanın hazırladığı bu listede yeralan arkadaşlar içinde ilk sırayı alan şehit Sinan arkadaştı. Şehit Sinan'ı birinci hedefe koymalarının nedeni; hem eyalet dar yönetiminde yer alması, hem de birinci dereceden sorumlusu olduğu Dorşin bölgesinde güçlü ve yaratıcı bir savaş pratiği geliştirmesiyle düşmanı zorlamasıydı. Düşmanın bu planının başarıya ulaşmasına Sinan arkadaşın öngörüsüyle engel olundu. Şehit Sinan'ın gerilla komutanlığıyla boşa çıkartıldı.

95 ve 96'daki dördüncü bölge pratiği de bu açıdan tarihi bir pratiktir. O dönemde dördüncü bölgenin birinci derece sorumlusu Sinan arkadaştı. Düşman o dönemde dördüncü bölgeye kırkın üzerinde operasyon yapmıştı. Hepsi de fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Düşmanın hareket tarzını telsizde çözen, araziyi doğru kullanan, ona göre dördüncü bölgenin gerilla gücünü moralize eden ve gerilla disiplini doğrultusunda hazırlayan Sinan arkadaş, düşmanın tüm taktiklerini boşa çıkartarak gerilla cephesinden karşılık veriyordu. Öyle bir karşılık veriyordu ki, düşmanın küçük birliklerle döşediği mayınları bir bumerang gibi düşmana çeviriyordu. Düşmanın geliştirdiği bu mayınlama taktiği kendisine karşı kullanılan bir taktiğe dönüşünce, düşman bundan vazgeçmişti. Bu konuda heval Sinan etkin bir rol oynamıştı.

Düşmanın Amed'de geliştirdiği "Atmaca 1" adlı operasyonunda düşmana karşı Amed gerillasının geliştirdiği destansı direnişte de yer aldı. Taa Apê Musa bölgesinden bir bölük güçle, karargah, cephe karargahı ve Şehit Remzi bölgesi güçlerine destek vermek için gelmişti. Operasyondaki toparlayıcılığıyla ve yönetime destek verme anlayışıyla rolünü layıkıyla oynamıştı.

Hem bir gerilla ustasıydı, hem de her çeşit silahı kullanabiliyordu. Bunun alt yapısını 1991'de gittiği Bekaa'daki Mahsum Korkmaz Akademisi'nde gördüğü eğitimde oluşturmuştu. Tuzak yapmada ve düşmanı tuzağa çekmekte pek çok yeteneğe ve yaratıcılığa sahipti.

Taktikte sadece yönlendiren değil, aynı zamanda bizzat uygulayıcısıydı da.

Birebir en öndeydi. Keskin bir zekası vardı. Askeri hitabeti etkileyiciydi. Net konuşurdu. Yaşamda sadeydi. İlişkilerinde doğaldı. Doğallığında bir otoriterlik de vardı. Bir o kadar da hümanist ve mütevaziydi. Denetimindeki yapıyı korumada öyle duyarlıydı ki, sorumluluğu altında bir şehadet olayı yaşanınca hemen vicdan sorgusuna girebiliyordu. Şehadetlerin etkisinde kalabiliyor ve bunu dışarıya yansıtıyordu. Biraz da duygusaldı.

1993'te Muş güneyinde takım komutanıyken takımında üç arkadaş şehit düşünce oturup ağlamıştı. Sorumluluğundaki arkadaşların şehadetlerini kaldıramamış, "ben komutanlığın gereklerini yerine getiriyor muyum, getirmiyor muyum, layık mıyım, değil miyim" muhasebesine girmiş ve ondan sonra yetkince bir çıkış yapmıştı. Çıkışını da o kadar gürlüce yapar hale gelmişti ki cesaretiyle ve ciddi bir savaş taktiğiyle tereddütsüzce savaşıyordu. Düşmanla savaştığı oranda bir o kadar da kendisiyle de savaşıyordu. Coşkulu ve içli duygularını, şehitlere bağlılığını, Amed'e olan bağlılığını, arzularını ve özlemlerini bazen şiire de döküyordu.

Metina bölgesinin sorumlusu iken ne burada kök salan sınır kültürünü kabul etmiş ne de tamamen Kuzey gibi yaklaşmıştı. Gerilla yaşamını, disiplinini ve taktiğini oturtmada Metina güçlerini ikna etmiş, bu konuda bir inanırlılık ve pratikleştirmeyi başarabilmişti. 1998'de Metina'da yaşanan olumsuzlukları aşabilmiş ve Metina'nın gerilla gücünü bahara güçlü bir çıkış yapacak düzeye getirmişti.

Pratik içinde savaşarak pekişti. Manga, takım, bölük, tabur, bölge komutanlığına kadar gelişti. En üst düzeylerde görev aldı. Önderlik sahasında da kurulda yeralıyordu. Uluslararası komplo gelişince, Önderlik sahasından ülkeye çıkış yaptık. Grup olarak Amed'e gitmek üzere Behdinan'a geldik. Ve yine birlikteydik. Birlikte tekrar Amed'e doğru yol alma hazırlıklarımız sürüyordu. O da Metina'daki görevini devredip, bizim komutanımız olarak bizlerle birleşerek bizleri Amed'e götürecekti.

Bir martı kuşu gibi bizleri özgürlüğe uçuracaktı. Kahkahalar ata ata, vadileri, tepeleri aşa aşa, kahpe pusulara vura vura Amed'e ulaşacaktık. Bir buçuk yıllık ayrılık hasretimizi kavuşma özlemine dönüştürecektik. Golav, Gre Sor, Dorşin, Koz, Spi Lis, Qurmik, Qoyê Spi ve Gorsê dağlarında ateşler yakıp koz yapacaktık. Kozların üzerinde çay demleyip doyasıya yudumlarken, bazen sabahlara kadar bazen de gece yarısına kadar güle güle sohbet edecektik. Gündüzleri Hêga Derê'de Birê, Sisê ve Gorsê'de futbol oynayacaktık. Brê oynarken, O kıvrıla kıvrıla koşacaktı, futbol oynarken O sol ayağıyla muhteşem voleler çakacaktı. Yine satranç maçları da yapacaktık. Bazen de geceleri Gorsê ve Qurmik sırtlarında Amed'i seyre dalacaktık. Biz Amed ışıklarına bakarken, Amed ışıkları da bize bakacaktı. Çünkü ne onlar bize ne de biz onlara yabancıydık.

Hani bir zamanlar birlikteydik ya, onlar bizi biz onları unutmamıştık.

O ışıklar içinde yaşayan halkımız da bizi unutmamıştı.

Bunları düşlerken, nereden bilebilirdik ki 13 Mayıs 1999'da Metina dağlarında ihanet hançeri bu düşümüze saplanıp kalacaktı. Bil ki bu düşümüz senden sonra da devam ediyor. Seninle olan düşümüz daha da büyüdü. Biz de Amed'e yetişemedik ama düşümüzle beraber Botan'a kadar gittik. Başka arkadaşlar da senin düşünle beraber Amed'deler. Gorse'deler, Şelêdeler, Qurmikdeler, Dorşindeler ve Amed'in ovalarındalar, dağlarındalar, vadilerindeler. Mayıs gülleri olan sizler gibi Amed dağlarındaki güllerin ve sizlerin düşünü gerçekleştiriyorlar.

Mücadele arkadaşı
Zana Azadi